

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİZME HAYIR!

Ülkemizde Demokrasi İşçi Sınıfı Önderliğinde Demokratik Halk Devrimi İle Kazanılacaktır!

12 Eylül askeri faşist cuntası, "demokrasiye geçiş" adlı faşizmi maskeleyen programın uygulamasında attığı son adımlarla bir kez daha geçilecek "demokrasi"nin ne biçim bir "demokrasi" olduğunu belgeledi.

Ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli biçimlerde sürdürdüğü faşist diktatörlük şartları altında, işçi sınıfı ve emekçi halkın siyasi örgütlenme hakkı gerçekte hiçbir dönemde olmamıştır.

Sınıf mücadelesinin büyük boyullara ulaştığı; hakim sınıfların iktidarlarını tehdit eder hale geldiği çeşitli dönemler de ise, hakim sınıflar adına yönetime doğrudan el koyan faşist devletin temel direği ordu; bir süre hakim sınıfların **tümü**nün "yüksek çıkarları" (ki bu çıkarlar her (Devamı s. 2'de)

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ŞİLİ HALKI ER GEÇ YENECEKTİR!

Dört Eylül 1970'te Şili'de reformist ve revizyonist partilerin oluşturduğu "Halk Birliği" (Unidad Popular) ittifakının sosyal demokrat başkan adayı Salvador Allende seçimlerle işbaşına gelmişti. Onun seçimlerle işbaşına gelmesi; Şili halkının on yıllardır süren Hristiyan Demokrat iktidarın halk düşmanı siyasetine duyduğu bir tepkinin ifadesi idi.

Bütün dünyada Salvador Allende'nin seçim zaferi, Kruşçev revizyonizminin SBKP XX. Parti Kongresinde ortaya attığı, şiddet kullanmadan, seçimler yoluyla "parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanarak, parlamentonun burjuva demokrasisinin organı olmaktan çıkartıp, halk iradesinin gerçek organı haline getirilebileceği" (XX. Parti Kongresi belgeleri, Rapor, Alm. s.46 / 47) tezinin ispatı olarak tanıtılmaya başlandı. (Devamı s. 6'da)

Türk faşistleri Ermeni milliyetçilerinin eylemlerini ırkçılığı körüklemek için kullanıyor

Temmuz ayı milliyetçi Ermeni örgütlerinin Batı Avrupa'da giriştikleri bireysel terör eylemlerinin yoğunlaştığı bir ay oldu.

Önce Brüksel'de Konsoloslukta çalışan bir "şifre memuru" (Siz MİT ajanı anlayın!) bir suikastle öldürüldü.

Onun ardından Fransa'da Orly havaalanına; THY bürosu önüne bırakılan bir bavul-bombanın patlaması üzerine çeşitli milliyetlerden 8 kişi öldü, onlarla kişi yaralandı.

Ardından T.C. Lizbon Büyükelçiliği beş Ermeni milliyetçisi tarafından basıldı. Elçilikte görevli koruma polislerinin açtığı ateş sonucu baskıncılardan biri öldü. Diğerleri elçinin evini bastılar. Gerek elçilik görevlileri ile; gerek Portekiz polisi ile girişilen çatışma sırasında Ermeni milliyetçilerinin iki rehinle birlikte buldukları ev havaya uçtu. Dört baskıncı ve bir elçilik görevlisinin eşi hayatlarını kaybettiler. Bir elçilik görevlisinin oğlu da yaralandı. (Devamı s. 8'de)

İÇİNDEKİLER

Kıbrıs'ın Faşist Türk Ordusu Tarafından İşgalini Protesto Toplantısı Yapıldı . . . s.19

*BİRKOM Hakkında
Düşüncelerimiz . . . s.29*

*Partizan'ın Menşevik
Opörtünist Çizgisi . s.41*

*PKK II. Kongresi
Üzerine (2) . . . s.47*

(Baştarafı 1. sayfada)

dönemde "ulusun" ve "halkın" çıkarları olarak gösterilmiştir) uğruna; hakim sınıflar arasındaki dalaşmaları geri plana itme programı uygulamıştır. Bunun için bu dalaşmaların en açık yansıdığı siyasal arenada 1960 27 Mayıs; 1971 12 Mart; 1980 12 Eylül operasyonlarından sonra olduğu gibi hakim sınıfların çeşitli siyasi örgütlerinin de resmen ve açık olarak çalışması geçici süreler için yasaklanmıştır. İşler hakim sınıflar açısından "normal"e döndükten; yani emperyalizmin ve uşaklarının sömürü huzuru yeniden "tesis edildikten", devlet iktidarı sağlamlaştırıldıktan sonra; hakim sınıfların çeşitli siyasi partileri üzerindeki yasaklar fiilen kalkmıştır.

Ülkemizde hakim sınıfların "çok partili demokrasi", "çoğulcu demokrasi" vs. adını verdikleri, gerçekte ülkemizdeki faşist diktatörlüğün üzerinin parlamenterde demokrasi maskesi ile örtüldüğu döneme geçildiğinden bu yana; hakim sınıfların iki ana siyasi partisi CHP ve DP (daha sonra AP) olmuştur. Bu partiler siyasi alanda halk yığınlarının çeşitli kesimlerini faşist düzene bağlama işlevini yerine getirmişlerdir.

1980'de işçi sınıfının ve halk yığınlarının mücadelesi parlamentere demokrasi maskeli faşizm şartlarında bastırılmaz hale geldiğinde; hakim sınıfların iki ana siyasi partisinin bütün "uyarılara rağmen" bu buhranı aşacak tedbirleri alacak durumda olmadıkları görüldüğünde; hakim sınıfların ordusu TC tarihinde birçok kez olduğu gibi hakim sınıflar(ve tabii onların uşaklığını yaptığı emperyalistler) adına yönetime doğrudan el koydu. Hakim sınıfların siyasi partilerine bir dönem için ihtiyaç kalmamıştı. Onlar "istirahate" davet edildiler!

Hakim sınıflar adına yönetime el koyan cunta ile; hakim sınıfların, bir çoğunun varlığı "parlamentere demokrasi maskeli faşizmin" sürmesine bağlı sivil siyasetçileri arasında en baştan itibaren bir çelişme vardı. Bu çelişme başlangıçta "devletin yüksek menfaatleri" adına ve "ordu görevini yerine getirip kışlasına geri çekildikten sonra yine tecrübeli sivil siyasi kadrolara ihtiyaç olacağı" düşüncesiyle sivil siyasetçilerin çoğu tarafından siyasete çekilen bir çelişme idi.

Gelişmeler cuntanın devleti önemli ölçüde yeniden düzenleme, faşist diktatörlüğü daha sağlam temellere oturtma; kurumları sağlamlaştırma yönünde adımlar attığını; bunun için halk yığınları içinde yıpranmış olan eski sivil siyasi kadroları da tasfiye etmek istediğini, bizzat kendisinin, kendisine bağlı "yeni tip bir siya-

setçi" (Evren) kadrosu ile "demokrasi" döneminde de(!) yönetime talip olduğunu gösterdi.

Bu cuntayı, işçi sınıfına, halk yığınlarına; Kürt milletine, Türk olmayan tüm milliyetlere karşı azgınca saldırılarında canı gönülden destekleyen ve cuntanın "iş bittikten sonra" "kışlaya döneceği"yle avunan bir kısım "sivil siyasetçi" kadroyu, onların destekçilerini hayal kırıklığına uğrattı. Öyle ya, cunta "oyun bozanlık" ediyordu!

Bu cunta ile hem AP'nin, hem de CHP'nin oy tabanına talip olan eski sivil siyasi kadrolar arasında çelişmelerin "demokrasiye geçiş" sahtekarlığı gündeme getirildiğinde sertleşmesini ve çıplak gözle görüldür şekilde dışa yansımalarını beraberinde getirdi.

Cuntanın ne biçim bir "demokrasi"ye geçmek istediği gerek Anayasa tartışmaları, oylaması, gerekse Siyasi Partiler Kanunu, Seçim Kanunu tartışmalarında görülmüştü. Cunta, eski sivil siyasi kadrolar devlet yönetmede yeteneksiz görüyor; "devletin yüksek menfaatleri" uğruna, cumhurbaşkanına büyük yetkiler veren bir sistem istiyordu.

Cunta, eski siyasi partiler yerine; yıpranmamış isimlerden yeni bir siyasi kadro oluşturmak istiyordu.

Cunta bu yeni tipde "cuntaya bağlılığı tartışılmaz" siyasetçilerden biri geleneksel merkez ve merkez-sağ oy potansiyelini toplayacak, diğer merkez ve merkez-"sol" oy potansiyelini toplayacak iki parti; bir de bunun dışında engellemek mümkün olmaz ise; göstermelik bir üçüncü parti; ve en fazla üç partinin oluşturduğu "sağlam bir iktidar kurmaya elverişli bir" meclis aritmetiğini mümkün kılacak bir sistem istiyordu.

Bunun için önce Siyasi Partiler Kanunu ile siyasi parti kurma olağanüstü zor bir hale getirildi.

Kurulması mümkün olan küçük partilerin oy bölünmesini engellemek için Seçim Kanunu ile, bir partinin seçime katılabilmesi için en az 34 ilde ve bu illerin ilçelerinin 1/3'ünde örgütlenme zorunluluğu getirildi.

Meclise üç partiden fazla girmesini engellemek; küçük partileri gerekirse seçimlerde elemek için meclise girmenin şartı olarak %10'luk oy barajı getirildi.

Bütün bunlar dışında, ilk kuruluşta ve ilk seçimlerde MGK (cunta) kendi kendine kurucu üyeleri veto etme; ve milletvekili adaylarını veto etme yetkisi verdi.

Cunta bu planını uygulamak için önce "Ulus formülü"nü gündeme getirdi. Buna göre Ulusu'nun önderliğinde bir parti kurulacaktı. Hakim sınıflar açısından yararlılıkları "tartışılmaz" olan Ulusu önderli-

ğinde kurulacak bir partiye eski AP içindeki siyasetçilerin itiraz etmeyeceği hesaplanıyordu.

Bunun karşısında bir de cunta döneminde yararlılıkları görülen bir başka kişi önderliğinde eski CHP'nin tabanına seslenir bir parti kurulması planlanıyordu. Bu partinin yönetimi için elde Uluşu gibi ta nınmış bir figür yoktu.

Ancak bu plan ne AP ne de CHP'nin tabanına talip olan, ve yeni dönemde yeniden sahneye çıkma hazırlıkları içinde bulunan eski sivil siyasi kadroların işine gelmedi. Onlar "devletin yüksek menfaatleri için" yeter fedakarlık ettiklerini, artık yeniden kendilerine "ihtiyaç" duyulduğudö nemin geldiğini düşünüyordular.

Bu durumda Uluşu formülünden vazgeçildi. Bir general emeklisi (Sunalp) önderliğinde MDP kuruldu.

Merkez/Merkez-sol oylar için de Halkçı Parti kuruldu. Kurucu 12 Eylül döneminde başbakanlık müsteşarlığı yapan Necdet Calp oldu.

12 Eylül döneminin başlangıcında başbakan yardımcılığı yapan Turgut Özal'ın kurduğu partiye de üçüncü parti işlevi görürdürme düşünülerek göz yumuldu.

Eski sivil siyasi kadroların çok önemli bir bölümü bu partileşmelerin dışında kaldılar.

AP'nin devamı niteliğinde olan, ve bunu nerdeyse açıkça ilan eden BTP kuruldu, ve çok kısa süre içinde seçimlere katılması halinde MDP'nin tek başına iktidar olması hayallerini suya düşürebilecek ölçüde gelişti. Bu partiye hakim sınıfların boyalı basınının bir bölümünde verilen destek de cuntanın gözünü korkuttu. Parti cunta tarafından kapatıldı.

Bu kez aynı işlevi görme taliplisi DYP kuruldu. Cunta bu partinin de son dönemde gelişmesinin tehlikeli boyutlara ulaştığını gözlemledi. Bunun üzerine, parti yasaklanmadı ama vetolarla —seçime katılma için gerekli bütün diğer şartlar tamamlanmış halde— partinin 30 kurucu üyeyi dolması imkansız kılındı. Ve böylece bu partinin seçimlere katılması engellendi.

CHP'nin bir bölümü —özellikle cuntadan diplomatik pasaportlu Ecevit ve takımı —ilerde "biz demokrasinin olmadığı bir dönemde, parti kurma haysiyetsizliğini reddettik!! vs." demagojilerle yeniden demokrasi havarisi olarak ortaya çıkmak için uzun süreli yatırımlar peşinde; parti kurma olayı dışında kaldı. Bir diğer bölümü ise SODEP ile —cuntaya ters düşmeyen yeni isimlerle— siyaset sahnesine çıktı. Bu parti de doğrudan cunta güdümündeki Halkçı Parti'ye göre daha hızlı gelişti. Merkez ve merkez-"sol" oyların esas temsilcisi olacağını belgeledi. Ayrıca MDP'ye karşı da tehlikeli olabileceğini gösterdi.

Cunta bu problemi de "veto" yöntemiyle hal etti. Vetolarla bu partinin de 30 kurucu üyeyi tamamlaması engellendi.

Bunlar dışında kurulan, cunta şefi Evren'in deyimiyle "mantar gibi biten" bir dizi partinin de siyasi yaşamı vetolarla, Anayasa mahkemesi ile, ve diğer engellerle başlamadan bitirildi.

Böylece 25 Ağustos'a gelindiğinde, doğrudan cunta güdümünde olan MDP ve HP ile Turgut Özal tarafından kurulan, ve cunta tarafından gelişmesine —belki de budenli gelişmesi tahmin edilmediğinden— göz yumulan, MDP ile birleşmesi yönünde "telkinlerde bulunulan" Anavatan Partisinin seçimlere katılma hakkı elde ettiği bir siyasi tablo ortaya çıktı.

Cuntanın istediği MDP'nin yeterli bir çoğunlukla tek başına iktidar olabilecek şekilde "sandıktan" çıkmasıdır. Cunta açısından 6 Kasım seçimlerinin tek işlevi budur. HP de cuntanın isteği ve hesabına göre "muhalefet" olacaktır. Anavatan Partisinin yeni kurulacak mecliste fazla güçlü olmayan bir grupla temsil edilmesi cunta için pek rahatsız etmez. Ama Anavatan Partisinin güçlü temsil edilmesi, hatta MDP'nin "sandıktan çıkmasını" sorun haline getirmesi, cuntanın hiç mi hiç istemediği bir şeydir. Şimdi cuntanın planının önünde ki tek pürüz budur. Bu pürüzü ortadan kaldırmak için cuntanın elindeki araç, millet vekili adaylarını veto yetkisi; Anayasa mahkemesi; açık baskı, tehdit, vs.dir. 25 Eylül'e kadar bu sorunun da nasıl "çözüleceğini" göreceğiz.

Bu gelişmeler karşısında artık cunta'nın görevi "sivil" kadrolara devretmesi —nin zamanı geldiği düşüncesinde olanlardan açık itiraz sesleri yükseldi. "Tercüman"da "milli iradenin" serbestçe dile getirilmesinin(!) savunucusu kesilen Nazlı Ilıcak "demokrasi"nin faziletleri(!) üzerine yazılar yazdı. Yazdığı "Her gece iki gündüz arasındadır" başlıklı yazısında Güney Amerika'dan örneklerle askeri diktatörlüklere karşı demokrasi(!)nin üstünlüklerini anlatırken, cuntaya karşı tehdit anlamına gelen sözler de etti! "Tercüman" Türkiye'de yasaklandı! Nazlı Ilıcak ve Yazışmaları Müdürü sorguya çekildi, dava açıldı.

"Milliyet"te Metin Toker "Uygulanırsa mutlaka mutsuz sonla bitecek bir senaryo" başlıklı yazısında durum hakkında şu değerlendirmeleri yapıyordu:

"Bugünden 24 Ağustos'a, yani yeni Türk demokrasisinin kuruluş tablosunun keskin şeklini almasına sadece 10 gün kaldı. Bu, 12 Eylül döneminin en önemli 10 günüdür. Çünkü onun tarih önündeki yerini o tayin edecektir.

Yüksek kudret sahiplerine yeni Türk demokrasisi için bir senaryo önerenler

var. Anavatan Partisi genel başkanı Tur gut Özal'ın açıkladığı gibi, bu senar-yo kudret sahiplerinden gelmiyor. Tel-kin edilmek isteniyor. Teşvik olunuyor.

Parti kurucularını veto etmek hakkı bu lunuyor ya, 24 Ağustos'ta en az 30 ku-rucu üyesi tasdikten geçmemiş siyasi partiler de önümüzdeki seçime katılma-yacaklar. Veto hakkı öyle kullanılır ki yeni hiçbir partiye bu imkan verilmez. O zaman seçim yarışında ancak üç parti kalır. Bunlardan bir tanesine zaten bu kadar kısa zamanda bu kadar boy ataca-ğı düşünülmediğinden müsaade edilmiş-tir. Bu arada onun başına da birşey ge-tirilirse, iki partili mükemmel bir sis-tem oluşturulur. Bunlardan bir tanesi Anayasal ortanın sağını, öteki solunu temsil ettiği için sistem fevkalade de-mokratiktir de... Seçmenin sandık ba-şındaki tamamıyla serbest iradesine gö-re bir 'Majestenin iktidarı', diğeri 'Ma-jestenin muhalefeti' olur.

Ondan sonra sen sağ, ben selamet."

Mutsuz son konusunda ise böyle bir se-naryonun uygulanması halinde "iki büyük si-yasi eğilimin" parlamento dışında kalaca-ğı; kurulan parlamentonun demokratikli-ğinin şüphe götürür olacağı, bu parlamento-nun delegelerinin Avrupa Konseyi asamble-sine alınmayacağı, kimsenin, "en iyi dost-ların bile" Türkiye'yi savunamayacağı, Tür-kiyenin yalnız kalacağı.. vs. tespitleri-ni yapıyordu.

Bu yazı üzerine "Milliyet" de yasaklan-dı. Metin Toker ve yazışmaları müdürü sor-guya çekildi. Aynı şekilde DYP başkanının bir demecini yayınlayan "Nokta" dergisi -nin yayını yasaklandı, dergi toplatıldı, vs.

Bütün bunlar bir yandan cuntanın eski sivil siyasi kadroları — tabii bunların cuntanın doğrudan güdümüne girmeyen kesim-lerini— tasfiyeye kararlı olduğunu göste-rirken; cuntayla eski sivil siyasi kadrolar ve onları savunanlar arasında siyasi çelişmelerin sertleştiğini de gösteriyor-du.

**DALAŞMA HAKİM SINIFLARIN KENDİ
İÇİNDE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN NASIL
SÜRDÜRÜLECEĞİ KONUSUNDA BİR
DALAŞMADIR!**

Bugün su yüzüne çıkan, cuntayı hakim sı-nıfların bir dizi siyasetçisine ve onların savunucularına karşı sert tedbirlere zor-layan çelişmeler hakim sınıfların temsil-cilerinin kendi aralarındaki çelişmeler -

dir. Çelişme hiçbir şekilde demokrasi yan-lıları ile, demokrasiye karşı olanlar ara-sında, vb. bir çelişme değildir.

SOĞEP'in ve DYP'nin seçimlere katılma-sı veya katılmaması hiçbir şekilde ülke-mizde demokrasi olduğunun veya olmadığı-nın işareti değildir. Yasaklanan BTP, se-çimlere katılması engellenen DYP ve SOĞEP aynı doğrudan cunta güdümündeki partiler gibi, ve cuntanın göz yumduğu Anavatan Par-tisi gibi hakim sınıfların partileridir. Siyasi olarak bu partilerin tümü 12 Eylül operasyonunun azılı savunucusudur. Bu par-tilerin tümü işçi sınıfına, emekçi halka, Kürt milletine, Türk olmayan milliyetlere azgın saldırıları desteklemektedir. Bunlar ülkemizde işçi sınıfının ve emekçi halkın özgür örgütlenmesinin düşmanıdır. SOĞEP ve DYP de faşist devlet iktidarının savu-nucusudur! Sorun faşist diktatörlüğün en iyi hangi biçimde sürdürüleceği sorunudur. Tartışma budur!

Cunta en az 5 yıl daha kendi kadroları ile iktidarı elinde tutmak istemektedir. Ona göre devletin "yüksek menfaatleri" bu nu gerektirmektedir. Diğerlerine göre ise cunta görevini esas olarak yapmıştır. Ar-tık sivil kadrolar yeniden işbaşına gele-bilir! Birinin faşizm üzerine örttüğü par-lamenter demokrasi maskesi çok kabadır! En kör gözler bile bunun demokrasi diye ad-landırılmasının sahtekarlık olabileceğini görebilir. Diğerleri bu örtünün biraz da-ha düzgün geçirilmesini istiyorlar. Ve öy-le olduğu zaman "iktidar" olmanın nimetle-rinden kendilerinin daha çok yararlanabi-leceğini umuyorlar. Çatışma budur.

İşçi sınıfı açısından, emekçi yığınlar açısından bunların her ikisi de birbirin-den kötüdür! Bunlar arasında lehinde ter-cih yapılacak bir yan yoktur. Bunlar ara-sındaki çelişmeler kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından —eğer doğru kul-lanılabilirse— yararlar sağlayabilir. Ama bugün işçi sınıfı ve emekçi halk hareketi nin bilinç ve örgütlülük seviyesi, bunlar dan işçi sınıfı lehine, emekçi yığınlar le-hine yararlanılmasını da mümkün kılmıyor. Yararlanma adına çeşitli revizyonist ve o-portünistler çatışan taraflardan birini , "cuntanın saldırdıklarını" sanki onlar de-mokrasi savunucusu imiş gibi göstererek; gerçekte işçi sınıfı ve emekçilerin etki-ledikleri kesimlerini hakim sınıfların bu temsilcilerinin kuyruğuna takıyor.

Buna en açık örnekleri TKP'nin İ. Bilen takımı, "Türkiye Postası" adlı gazetede ve riyor. Bu gazetede son sayılardaki tüm yo-ruumlarda "cuntaya karşı cephe"nin "geniş-letilmesi" çabaları merkezde duruyor.

İşte birkaç örnek: Türkiye Postası'nın 9. sayısında Ahmet Kardan imzalı bir yazı da ("Bizim sorumluluğumuz"), AP yönetici-

lerine şöyle ders veriliyor:

"Çanakkale'den boğazı seyreden Demirel'in, 12 Eylül darbesini bizzat kendi eliyle hazırlamış olan AP yöneticilerinin çıkartacakları zengin dersler var. Çorum konuşmasında Kenan Evren kapatılan BTP kurucularını bile hainlikle suçladı. 6 Kasım'da yapılacak seçimler yaklaştıkça 'vatan hainleri' sayısındaki bu hızlı artış, 'Milli Güvenlik Konseyine yardımcı olmak lazım' diye diye bu günlere gelmiş olan herkesi düşündürmelidir."

Aynı sayıda Oya Baydar "Demirel Çanakkale'den Boğazı seyrederken" başlıklı yazıda 12 Eylül cuntasını Demirel ve benzerlerinin çağırıldığı, ve fakat "canavar" doğduktan sonra "ebelerini de yutuverdiği" tespitini yaptıktan sonra "işçi sınıfının örgütlü kesimleri, demokrasi güçleri" nin (Siz Rus sosyal emperyalizminin uşağı TKP anlayın! —YN) "bir askersel darbe durumunda bırakalım Ecevitleri, Demirellerin bile kendilerini kurtaramayacaklarını defalarca vurguladıkları" nı açıklıyor!

Aydın Engin "Şimdi daha geniş .. şimdi daha zor" başlıklı yazıda, "şimdi daha geniş bir cephe var cuntanın karşısında. DES TEKLENİLECEK VE DESTEK ALINABİLECEK toplumsal güçlerden oluşan bir cephe" diyor!

Bu karşı-devrimcilerin, Karşı-Devrimin bir kesimine "demokrat" süsü verip cephe çağrılarını yapmaları aslında yadırgatıcı birşey değildir! Onların bu "cephe" si(!) karşı-devrimcilerin cephesidir! Cuntadan umudu kesen T"K"P'nin şimdi kuyruğunu AP ve CHP'ye sallama cephesidir! O kadar!

Ama "cepheyi genişleten"(!) yalnızca bu karşı-devrimciler değil!

Dev-Yol'un görüşlerinin geniş çapta propagandasını yapan "Demokrat Türkiye" adlı bir gazetede son dönemde yayınlanan bir di zi imzasız yazıda da "Cunta"ya karşı olma adına, cuntanın saldırdığı kesimlerin demokratlığına övgüler düzülmeye başlandı. Demirel'in hiç olmadı "halkın dört yılda bir gerçekten!!!! —YN) siyasete doğru dan katılmasından" yana olduğu, vb. keşfe dildi. ("Demokrat Türkiye, S.18, s.2)

Bu da aslında fazla şaşırtıcı değildir. Cuntaya karşı mücadeleyi herşey görmenin mantıki sonucu, onun saldırdıklarını muhtemel müttefik görmektir. Muhtemel müttefiklerle birleşebilmenin, daha doğrusu on

ların kuyruğuna takılabılmenin ideolojik hazırlığı ise, onların en azından demokrat bazı yanlarının keşfedilmesidir!

Hayır... Hayır... Sorunlara devrim açısından yaklaşanlar; cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinin bir parçası olarak görenler açısından genişleyen "cephe" filan yoktur! Sadece hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasında sertleşen bir iktidar dalaşması vardır. Bu iktidar dalaşı komünistler açısından bugünkü şartlarda yalnızca demokrasi sahtekarlığını teşhir etmede kullanılabilir bir araçtır! O kadar!

Cuntanın kaba örtülü faşist demokrasisine karşı bizim daha inceltilmiş bir örtüyü, onun savunucularını savunma diye bir sorunumuz yoktur!

Türkiye'de "demokrasi" ne cuntanın; ne onun güdümlü partilerinin, ne de bugün cuntanın saldırdığı AP, CHP'nin devamı olan hakim sınıf partilerinin işidir!

Bunların tümü ülkemizde komprador patron-ağa faşist devletinin savunucusudur. Bunların tümü şu veya bu biçimde faşizmin uygulayıcısı olmuştur, ve olacaktır.

Ülkemizde demokrasiyi; işçi sınıfı ve emekçi kitleler için demokrasiyi kazanmak için bir tek yol vardır:

İşçi sınıfı önderliğinde; işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın anti-emperyalist demokratik devrimi ile; komprador patron-ağa devletini yıkmak; işçilerin, köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmak!

Böyle bir diktatörlük; insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek olan sosyalist devrimin; proletarya diktatörlüğünü kurmanın, proletarya diktatörlüğü altında Komünizme ilerlemenin yolunu açmak için tek yoldur!

Böyle bir devrimin zaferi için mutlak önşart olan, Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış bir Bolşevik Partinin varlığıdır.

İşte bugünün komünistler açısından esas görevi ne idüğü belirsiz cephelerde burjuvazinin hangi kesiminin peşine takılmanın hesabını yapma anlamına gelen "ince taktikler" peşinde koşmak değil; böyle bir partinin yaratılması çalışmasına dört elle sarılmaktır!

İ. Kaner

25.8.1983

İŞİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ŞİLİ HALKI ER GEÇ YENECEKTİR!

Allende hükümeti yabancı tekellerin milileştirilmesi, toprak reformu, emekçilerin sosyal durumlarını düzeltmek için bir takım girişimleri gerçekleştirmenin mümkün olduğunu; seçim zaferine dayanarak, sa nıyordu. Öyle ya, demokratik oyunun kural ları içinde "iktidar"a gelmişti! Allende hükümeti işçi sınıfı ve emekçi kitleleri reform türküleri ile uyuttu. Hükümete gel menin, iktidara gelmek demek olmadığını kitlelere anlatıp, kitleleri silahlandıra cak, ve Karşı-Devrime karşı harekete geçi recek yerde; kitlelerin silahlanmasını ta lep eden devrimci güçlere saldırdı.

Başta Şili'de çıkarları önemli ölçüde sarsılma tehlikeleri ile karşı karşıya ka lan Amerikan emperyalizmi olmak üzere, em peryalizm açısından, onun Şili'deki azılı uşakları açısından seçimle işbaşına gelmiş reformcu bir hükümet bile tahammül edile bilir birşey değildi. Allende önderliğinde "Halk Birliği" hükümeti işbaşına gel dikten hemen sonra sistemli olarak bu hü kümetin devrilmesi planları da gündeme gel di.

Şili'ye verilen krediler derhal kesil di. Emperyalizme bağımlı ülke ekonomisi bü tünüyle felç edilmeye çalışıldı. Ülkede ge niş bir kesimi oluşturan küçük burjuvazi Allende hükümetine karşı kıskırtıldı. Kü çük burjuvazinin bir dizi grev eylemi, öz zellikle taşımacılık sektöründeki grevler, zaten önemli ölçüde felç olmuş ekonomiyi bütünüyle işlemez hale getirdi. Artık Al lende hükümetinin "armut piş, ağzıma düş" misali bir darbe ile devrilmesinin şartla rı oluşmuştu. Ve darbe söylentileri herke sin ağzında idi. Böyle bir ortamda reform ist Allende, sonraki darbenin şefi genel kurmay başkanı Pinochet'in ve Şili ordusu nun demokrasiye bağıllığı üzerine nutuk lar atıyordu.

Barışçı yoldan sosyalizme geçileceği ha yali peşinde koşan, bunu yaygınlaştıran Al lende, bu hayalinin bedelini 11 Eylül 1973 te darbecilere karşı Başkanlık Sarayında umutsuz silahlı direniş içinde canıyla ö dedi.

Ama bu reformist, revizyonist hayalle rin bedeli yalnızca Allende tarafından ö denmedi. Darbeye reformist ve revizyonist lerin marifeti ile hazırlıksız yakalanan işçi sınıfı; yoksul köylüler, binlerce de mokrat devrimci; yiğitçe direnmelerine rağ men, hazırlıklı ve dışından tırnağına si lahı olan darbeciler tarafından ağır bir yenilgiye uğratıldılar. Binlerle direnişçi öldürüldü, yüzbinlerle demokrat devrim ci zindanlara atıldı. Öyle ki, zindanlar yetmedi; stadyumlar zindan haline getiril di.

Revizyonist, reformist "barışçı geçiş" denemesi, onbinlerle ölü, yüzbinlerle esir pahasına 11 Eylül 1973 darbesiyle Şili top raklarına gömüldü.

Şili halkı revizyonist-reformistlerin yaydığı hayallerin sonucunda geçici, ama ağır bir yenilgiye uğradı.

Darbeden sonra Şili son dönemde gördü ğü en yoğun faşist terör dalgası tarafın dan kaplandı. Ülkemizde 12 Eylül 1980 son rası yaşanan olayların benzerleri; belki çok daha yoğun bir biçimde 1973 11 Eylül' ünden sonra Şili'de yaşandı.

Direnen işçilerin fabrikaları bombalan dı; direnen gecekondu semtleri yerle bir edildi. Üniversiteler karakol haline; kış la haline getirildi.

Burjuva anlamda bile en küçük bir muha lefete izin verilmedi. Bütün partiler ya saklandı.

Darbeciler, aynı 1980 12 Eylül'ü sonra sında Türkiye'de cunta şeflerinin açıkladı ğı gibi; Şili'de demokrasinin işlemez ha le geldiğini; demokrasinin yeniden işleye bilir hale gelmesi için yaptıkları operas yonun gerekli olduğu açıklamalarını yaptı lar.

Emperyalistleri, ve onların uşaklarını korkutan, işçi sınıfının ve halk yığınla rının reformist Allende hükümetinin verdi ğiyle yetinmemesi, daha ileri gitmesiydi.

Başta ABD emperyalistleri olmak üzere, emperyalistler ve uşakları böyle bir teh likeyi kısa yoldan engellemenin yolu ola rak askeri darbeyi gördüler. Ve sarsılan iktidarlarını; tehlikeye düşen iktidarla rını sağlamlaştırmak için 11 Eylül 1973 darbesini gerçekleştirdiler.

Darbeciler Şili'de misli görülmemiş bir faşist terörle "iç barış"ı sağladıktan son ra — yani sömürü huzurunu yeniden tesis ettikten sonra— Şili'de Allende hükümeti döneminde felç olan ekonomiyi "kurtarma" operasyonuna giriştiler. Bizdeki 24 Ocak kararlarına benzer kararlar işçilerin grev hakkının zorla elinden alındığı Şili'de uy gulanmaya başlandı. Kısa sürede açılan kre di muslukları ile, talanı serbest bırakan monetarist siyaset birleşince; Pinochet hü kümetinin ilk yıllarında ekonomide yapay bir düzelde görüldü. Bu düzelme işçilerin, emekçilerin satınalma gücünün olağan-üstü düşmesi pahasına, borçların kısa sürede o lağanüstü artması pahasına; olağanüstü kar lar eden birkaç tekel dışındaki sermaye ke simlerinin; özellikle küçük sermayedarla rın da yokolması pahasına olan, yapay bir düzelme idi.

Nitekim 1978'den bu yana Şili ekonomi si hızla başaşağı gitmeye, yapay düzelme nin ne pahasına olduğu görülmeye başlandı.

Öyle ki, başlangıçta Pinochet rejiminin kitle temelini oluşturan küçük burjuvazi de rejime karşı tavır takınmaya başladı.

Pinochet rejimi; aynı Türkiye'de cuntacıların yaptığı gibi, kendine legal bir görünüm vermek için bir anayasa hazırlatıp, bunu güya halk oyuna sundu. Türkiye'de Anayasa oylamasında olduğu gibi süngü zoru ile sandık başına götürülen halkın "büyük çoğunluğu" bu Anayasa dayatmasını "kabul etmek" zorunda bırakıldı.

Pinochet rejimi; halkın direnişine son suza dek son verdiğini sanıyor, kendini çok sağlam hissediyordu. Gerçekten de tam 10 yıl boyunca dışardan bakıldığında Şil'i de "herşey sakın", "herşey kontrol altında" bir görünüm içinde idi. Ama bu sadece dış görünüş idi. Pinochet rejimi halkın, işçi sınıfının, emekçilerin hiçbir sorununu çözmemiş; Pinochet rejimi altında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hayat şartları olaganüstü ölçüde bozulmuştu. İşçi sınıfının ve emekçilerin elinden her türlü demokratik hakları da alınmıştı. İşçi sınıfı ve emekçi halk Pinochet rejiminin can düşmanı olduğunu görüyor, her gün yaşıyordu. On yıl boyunca işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin illegal ve yarı-legal sendikal örgütlenmeleri önemli mesafeler kaydetti. 1983'e gelindiğinde artık bir dizi illegal, yarı-legal sendika işçi sınıfının önemli bir bölümünü bir eylemde harekete geçirebilecek duruma gelmişti.

Pinochet rejiminin kitle tabanını oluşturan küçük burjuvazi de önemli ölçüde Pinochet'den uzaklaşmıştı.

Bütün bu olgular 10 yıl süren sessizliğin, ilk bakışta "birdenbire" bozulmasını anlaşılabilir hale getirmektedir.

İlk defa Mayıs 1983'te bir dizi sendika, ve muhalif örgüt; kitleleri "Milli Protesto Günü" adı altında çeşitli eylemlere çağırdı. Pinochet rejiminin sokağa çıkma yasağına rağmen bu ilk protesto günü bir dizi grev, gösteri yürüyüşü, vb. oldu. Saldırıları; bu saldırılar sırasında ölenler, yaralananlar; aynı gösterilerin her ayın 10'u civarında yinelenmesini; hem de çok daha güçlü bir şekilde yinelenmesini engellemedi, engelleyemiyor.

En son olarak Ağustos ayının 11/12'sindeki grevler ve geniş kitle gösterilerinin de sadece Santiago'da ölü sayısının 20'nin

üzerinde olması, buna rağmen gösterilerin durmaması; göstericiler adına konuşanların gösteriler sonrasında bu gösterilerin "Pinochet devrilene dek" süreceğini açıklaması; artık Şili'deki mezar sessizliğinin kesinlikle bozulduğunun; sağlam görünen Pinochet rejiminin aylarının sayılı olduğunun kesin habercisidirler.

Protesto günlerinde işçi sınıfı çok açık olarak; toplumun en devrimci sınıfı olduğunu bir kez daha göstermiştir. Pinochet'e karşı muhalefetin esas gücünü açık bir şekilde işçi sınıfı oluşturmaktadır.

Ne var ki; işçi sınıfı adına layık bir komünist partisi önderliğinde değildir. İşçi sınıfı esasta reformistlerin, revizyonistlerin, ve Pinochet rejimine karşı olan burjuva/küçük-burjuva muhalefetin elindedir.

Bugünkü "anti-Pinochet" hareket, ülkemizde "anti-cunta" hareketi gibi, hedefini cuntayı devirmek, yerine ne idüğü belirsiz bir "demokrasi" kurmakla sınırlanmaktadır. Kitlelere hedef olarak emperyalizm ve onun uşaklarının iktidarı değil, onların sadece bir iktidar biçimi olan cunta iktidarı gösterilmektedir. Pinochet gıdicedir! Onun yıkılması kuşkusuz işçi sınıfı devrimcileri; işçi sınıfı ve emekçi halk açısından bir zafer olacak; ve mücadele şartları daha olumlu hale gelecektir. Ama Pinochet'in devrilmesi demek, Şili'de emperyalizmin hakimiyetine son vermek demek değildir.

Bugün komünistlerin görevi, propaganda larında bu gerçeği merkeze koymak; ve Pinochet'e karşı burjuva-reformist, revizyonist muhalefeti işçi sınıfı içinde tecrit etmeye çalışmaktır.

Şili örneğinden bizim öğreneceğimiz çok şey vardır.

Bunlara bir yenisi daha katılmıştır! Şili örneği son gelişmelerle çok açık bir şekilde; faşist baskı yöntemleri ve demagoji ile halkın susturulmasının geçici olduğunu; işçi sınıfı ve halk yığınlarının mutlaka harekete geçeceğini bir kez daha göstermiştir!

Sorun komünistler için şimdiden buna hazırlanmaktadır. Bugün bunun için yapılması gerekli olan, Bolşevik Partinin inşası görevlerine dört elle sarılmaktır.

23.8.1983

TÜRK FAŞİSTLERİ ERMENİ MİLLİYETÇİLERİNİN EYLEMLERİNİ İRKÇİLİĞİ KÖRÖKLEMEK İÇİN KULLANIYOR

Temmuz ayı içinde; Lozan Antlaşmasınının 60. yıldönümünde İsviçre'de bir "Ermeni Kongresi" toplandı. Dünyanın çeşitli yerlerinden gelen çeşitli milliyetçi örgütle re mensup delegeler; Ermeni sorunu ile ilgili tartıştılar, çeşitli kararlar aldılar.

Bütün bu sebeplerle "Ermeni meselesi" Temmuz-Ağustos ayları içinde Türkiye kamu oyunu en çok ilgilendiren konulardan biri olma durumunu korudu.

Hakim sınıflar, boyalı basınları, TRT-leri ve ellerindeki tüm imkanlarla Türkiye'de Ermeni düşmanlığını; Türk ırkçılığını yaymak için bu gelişmeleri kullandılar. Basın-yayın organları ırkçılık ile doldu taştı.

Önce Cunta şefi Evren, "Bizim de sabrımızın sonu vardır" sözleri ile ilk işareti verdi.

Orly eyleminin hemen ardından, sahibinin sesi Dışişleri Bakanı Türkmen, Evren'i şöyle ilerletti:

" Tarihi tahrif ederek Türkiye'ye karşı kanlı eylemlerine mesned arayan Ermeni örgütleri, günümüzün en korkunç soykırım örneğini vermektedirler. Bu suçlarının cezasını en ağır bir şekilde ödeyecekleri muhakkaktır. Türk milletinin şimdiye kadar gösterdiği sabır ne kadar büyükse, sillesi de o derece ağır olacaktır."

Evet, Türk hakim sınıflarının sözcülerinin mantığına göre yüzbinlerle Ermeni nin planlı bir şekilde topraklarından sürülmesi ve yok edilmesi katiiyen "soykırım" değildir. Bunu söylemek tarihi tahrif etmektir. Ama Orly havaalanında bavul içinde bomba patlatmak "en korkunç soykırım" örneğidir! Yüzsüzlüğün, gerçeklerin tersyüz edilmesinin bu kadarı az görülür. Ama görülür. İşte örneği: Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı!

Resmî Türk ağızlarının bu tavırları, tabii izleyicilerini gayrı-resmî ağızlarda derhal buldu.

Brüksel ve Orly eylemlerinden sonra Ermeni milliyetçilerine hep bir ağızdan "köpekler" diyen Türk basını; Portekiz 'deki Elçilik baskını sonrasında Ermeni eylemcilerinin ölmesini renkli resimlerle, büyük "Yine kurban verdik ama... köpekler bu kez geberdi" ("Hürriyet")

"Bu defa yanlarına kalmadı" ("Tercüman") vb. başlıklarla verdiler.

"TÜRK KANI" TARTIŞMASI!

Ermeni milliyetçilerinin eylemleri, hakim

sınıfların, kafaları onyıllardır Türk milliyetçiliği, Kemalizm ağusu ile yıkanmış kitleleri kıskırtmaları için kullandıkları araçlar haline geliyor.

Onlar bu gibi eylemler sonrasında; devrimci ve komünistlerin "Ermenilerle işbirliği" yaptıkları iddiaları ile, güya devrimci ve komünistleri karalamaya çalışıyorlar.

Bu noktada da Brüksel, Orly ve Lizbon eylemlerinin ardından "Ermenilerle işbirliği" hakim sınıfların boyalı basını tarafından yine gündeme getirildi.

İşareti yine Evren Niğde'de yaptığı bir konuşmada şöyle verdi:

"Türkiye'yi bu hale getiren anarşistlerin, bugün Türkiye'ye karşı bir nevi savaş açmış ve kallesçe, kahepece masum kişileri kadın ve çocuk demeden öldürebilen Ermeni tedhiş örgütleri ile birlikte işbirliği yaptıklarını ibretle ve esefle görüyoruz. Onlara ben nasıl Türk derim? Sizler de buradan kaçan bu vatan hainlerine Türk diyebilir misiniz? Ben onların kanlarında Türk kanı olduğundan şüpheliyim."

Biz devrimci ve komünistler; Türk, Kürt, Arap, Ermeni, Alman, İngiliz, vb. olmanın ötesinde, şu veya bu milliyetten olmanın ötesinde, ve öncelikle, devrimci ve komünistiz; proleteriz! Ve bizi bütün dünyada birleştiren işte budur! Kan ve kafatasına bakıp değerlendirme yapmaya kalkanlar her zaman faşistler; ırkçılar olmuştur.

Askeri faşist cuntanın, şimdi sivil giyinen şefinin bu sözleri, "Hürriyet"te devamını "İçimizdeki hainler" yazısında buldu. "Hürriyet" bu yazısında büyük bir pişkinlikle Türkiyeli devrimci örgütler için de yer almış olan Ermeni milliyetinden bütün devrimcileri, sanki ASALA militanı imiş ya da ASALA ile işbirliği içinde imiş gibi gösteriyordu. Çözülmüş, teslim olmuş Ali Haydar Akgün gibi örneklerin şahitliği ile burjuvazi, amaçları, araçları birbiri ile uyuşmayan örgütleri sıkı işbirliği içinde gösteriyordu. O kadar ki; bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı tavrı açık olan TKP/ML(B)'nin görüşlerini savunan bir komünisti bile; burjuvazi boyalı basınında Suriye'de "TİKKO militanlarının Sovyet subayları tarafından eğitilmeleri" yönünde anlaşma yaptırarak kadar saçmalıyordu! Ama ne gam! Maksat kitlenin kıskırtılmışlığından yararlanmak olduktan sonra, burjuvazi için herşey mübahtır!!

"Tercüman", "Hürriyet" refikinden" geride kalmamak için çok daha dehşetengiz gerçekleri; bu arada Andropov'un Ermeni olduğunu açıklıyordu! Böylece "Ermeni terörü arkasındaki güç" şıp diye çıkıveriyor-

du ortaya!

Bu kadar da olur mu demeyin! Geri bırakılmış bir ülkede, gazeteciliğin düzeyinin bu olması kimseyi şaşırtmamalı!

AÇIK MISİLLEME KİŞKİRTMALARI

Ama ırkçılığın kışkırtılması bunlarla bitmiyor. Her Ermeni eyleminden sonra olduğu gibi, bu eylemlerden sonra da ortalığı "misilleme" talepleri sardı.

Türkmen'in "sillemez ağır olacaktır" sözlerini; cuntanın açıkça desteklediği MDP'nin başkanı Sunalp:

"Türkiye cumhuriyeti devleti bu çetelerle muhatap olamaz. Bu çetelerle yapılacak fiili mücadele, devlete bağlı olmayan unsurlar tarafından yürütülebilir."

sözleri ile açıklıyor; silleme(!) nasıl olması gerektiği konusunda taktik(!) veriyordu.

Lizbon eyleminin duyulduğu gün; Washington'da bir Ermeni işadınının otomobili ne konan bir bombayla havaya uçtuğu haberi de Türk gazetelerinde yorumsuz olarak yer alıyordu.

Bu haberin ertesi günü Rauf Tamer, "Tercüman"daki köşesinde şunları yazıyordu:

"İsteyen ayıplasın ama söyleyeceğim...

Dünkü gazetelerde 'Los Angeles'deki bir Ermeni işadınının arabayla beraber havaya uçuştuğu' haberi yer alınca dikkat ettim, aşına çehrelerin hepsini bir ümit pırıltısı kapladı...

...

Yalan da olsa 'evet... bir misilleme bu' dememizi bekliyorlardı.

Rahatlayacaklardı.

Ferahlayacaklardı.

Yüreklerine su serpilecekti...

... Milletimi tanıyorum.

Nelere ihtiyacımız olduğunu biliyorum.

Hangi duyguların takviye edilmesi gerektiğini seziyorum.

Zamanlama mühimdir...

'Sabrımız tükenmez değildir' sözü sadece balyoz gibi inmekle kalmadı tedhişçilerin kafasına.

Taşkın duygularımıza da ilaç gibi geldi."

"Hürriyet" ise açık misilleme kışkırtmasını "Belalarını buluyorlar" başlıklı bir yazıda şöyle yapıyordu:

"Ermeni tedhiş örgütleri, başlarına gelen 'belalar' - dan dolayı, 'Türk gizli ajanları'nı suçluyorlar. Türk yetkili kaynakları ise bu suçlamaları, 'yorumla değil' diyerek yanıtlıyorlar.

Türk diplomatlarına ve yurtdışındaki görevlilerine yöneltilen Ermeni tedhişinin döktüğü kanın yerde kalma yavaşının, en yetkili ağızlardan söylenmiş olması, tedhişçilerin, başlarına gelenlerden Türkiye'yi suçlamalarına sebep oluyor.

Son sekiz ay içerisinde, cezalarını bulan Ermeni tedhişçilerin listesi ve onlarla ilgili olaylar şöyle:

1. Nubar Yalınyan, 5 Kasım 1982'de, Hollanda'nın Utrecht kentinde öldürüldü. 'Roze Yalın' ismiyle anılan Silopi doğumlu bu kişinin ölümünde, 'Türk parmağı' olduğunu öne süren Türk düşmanı Ermeniler, bu münasebetle çeşitli gösteriler yaptılar.

2. Sako ve Vahe Hüdaverdyan isimli iki Ermeni tedhişçi, 8 Aralık 1982 günü Atina'da ağır yaralandı. Fran-

sız haber ajansı AFP Atina bürosuna telefon eden bir ASALA sözcüsü, ikisinin de ASALA militanı olduğunu bildirdi. Olaylardan, Türk 'özel komandolarını' sorumlu tuttuklarını bildirdi.

3. ASALA 25 Aralık 1982'de Yunan basınına gönderdiği bildiride, 24 Aralık günü iki örgüt mensubunun Beyrut'ta 'Türk gizli servisleri'ne mensup ajanlarıyla çatıştığını, bunlardan Minas Bedros Simonian'ın öldürüldüğünü, diğerinin ise ağır surette yaralandığını öne sürdü.

4. Ermeni Taşnak Partisi Merkez Komitesi üyesi Abdurrahman Aşçıyan, 29 Aralık 1982 günü Beyrut'ta kaçırıldı. Taşnak Partisi, Aşçıyan'ın 'Türk gizli servisleri' tarafından kaçırıldığını iddia edip, Lübnan ve Fransa'da geniş gösteriler yaptı.

5. ASALA, 23 Mart 1983'te Kıbrıs Rum basınında yayınlattığı bir haberde, 12 Mart günü Garabet Bababesyan isimli bir Ermeni tedhişçinin, Türk ajanlarınca yokedildiğini iddia etti.

6. New York'ta yayınlanan 'Armenian Reporter' gazetesinde, 12 Mayıs 1983 tarihli sayısında, Vartan Kasperyan isimli Ermeni tedhişçinin, Nisan ayı içinde Beyrut'taki evi önünde Türk ajanlarınca öldürüldüğünü bildirdi.

7. Fransız MNA örgütü lideri ve ASALA efilimli Ararat ranyan'ın arabasına yerleştirilen, sonra tesadüfen görülüp etkisiz hale getirilen bombanın da Türk ajanlarınca konulduğu öne sürüldü.

8. Los Angeles'ta 15 Kasım'da Kirkor Besteciyan isimli, 29 yaşındaki bir Ermeni ile, 5 Temmuz'da da 23 yaşındaki Hasmik Aga Sarkisyan öldürüldü.

9. Los Angeles'ta 13 Temmuz 1983 gecesi, bir otomobile konan bomba patladı. Viktor Ruben Kalustyan isimli 42 yaşında zengin bir Ermeni öldü.

Bunlar Ermeniler'in başına gelen belalar..."

Türk hakim sınıfları bu gibi listelerle gayri-resmi bir şekilde Ermeni milliyetçilerinden kişilerin (ki bunlardan birincisinin bir TKP/ML sempaticanı olduğunu biliyoruz, bkz. BP S.3-4) öldürülmesinin sorumluluğunu üstleniyor; Ermenilere gözdağı veriyor.

Bu misilleme kışkırtmalarının yurt dışındaki milliyetçi Türk işçileri içinde ve rimli toprağa düştüğü de bir gerçektir.

IRKÇI KİŞKİRTMALAR BİR KAÇ ÖRNEK
DAHA

Azıllı ırkçı Tahsin Öztin, "Biz sabırlıyızdır" başlıklı yazısında şöyle diyor:

"Ve şundan da haberleri yok...

Bir tükürükle hepsini boğacağımızdan.

Var mı tarihte Rum'un, Ermeni'nin zaferi Türk'e karşı?!

Var mı tarihte, Arapların ve Filistinlilerin Türklerle mağlup ettikleri?!

Allah göstermesin derim. O Kıbrıs Rum kesiminden karıştıracanız halt hepinizi tuz buz eder. Rum'un R'si, Ermeni'nin E'si, Arap'ın A'sı, Filistin'in F'si bile kalmaz. Dünyaya geldiğiniz pişman olursunuz.

Sizler de sayın Arap ve Filistinli kahramanlar abdestsiz giderseniz öbür dünyaya.

Biz sabırlıyızdır. Küçüğe, gariba silah çekmeyiz, ama bize sataşanı da affetmeyiz."

Bir başka yazısında aynı kişi şu LAFLARI ediyor:

"Nedir uluslararası Ermeni Kongresi?!

Hangi ulus varicilerinde de uluslararası oluyor? Sen sığın Fransa'ya, sığın Belçika'ya, Hollanda, İsviçre'ye, Amerika'ya azınlık diye, sonra çık ortaya uluslararası ol!

Aklını başına almazsan, suür ve mantığa yönmez işen, tuttuğun cinayetlerinden sapmazsan, Avrupa'nın bir sakızı var ağızlarında 'insan hakları' diye, biz onu bir çiğnersek o zaman anlarsın dünyayı.

Diğer ülkeleri de uyarıyoruz, 'bu zıppıktıları zapta rapta alın' diye.

Bir Orly olayı gibi, Esenboğa gibi, Kapalıçarşı gibi olaylar artık bardak taşıracaktır bilirsiniz.

Biz 'dalga' dedik. Sonras: bizleri değil, sizleri ilgilendirir."

Aynı Naziler gibi, kendi ırkını üstün gören; diğer milletlerden insanlara yaklaşımları en iyimser halde onları "küçük", "garip" görmek olan bu kafaların sahipleri -nin, fırsatını bulduklarında neler yapabileceklerini yüzyılın ilk soykırımında Enver-Talat-Cemal paşalar önderliğinde İttihat ve Terakki iktidarı göstermiştir.

Sen önce bir milletin millet olarak varlığını yok et! Onu derhal ölüm; ya da göç ve ölüm tercihleri karşısında bırak; sonra "Hangi ulus var da içlerinde, uluslararası oluyor?" de! Ahlaksızlığın, utamazlığın bu kadarı da olur mu demeyin! Oluyor işte!

Ama sorun milliyetçilik, ırkçılık oldu mu; yalnızca Türkleri üstün ırk olarak görüklerini açıkça ortaya koyanlar böyle konuşmuyor. Dünün "ünlü" güya "solcu" yazarları da bu koroya katılıyorlar. Şimdi bir kaç örnek de onlardan verelim.

"Milliyet'in Mehmet Barlas, "Fransa ve terörizm" başlıklı yazısında, Ermenilere destek verdiği için Fransa'ya bozuk atıp şöyle diyor:

" Bir Türk vatandaşı olarak, Fransa'yı 1930'ların Şika go'su gibi görüyoruz. Cinayete prim veren bir ülke görünümünde Fransa... Katiller devletten ve polisten daha etkin...

Turistimiz gitmemeli bu ülkeye... Tüccarımız ticaret yapmamalı... Fransa şu anda insanlığın yüzkarasıdır."

Ona bu tavrı takındıran, Türk ırkçısı ideolojidir. Fransa emperyalist çıkarları gereği bugün Ermenileri desteklemeyi uygun görmektedir. Bu Türk milliyetçilerini çileden çıkarmaktadır.

Mehmet Barlas'ın bu "çok parlak" Fransa'yı boykot(!) fikri; "Hürriyet'te iyice gözü döndüğü anlaşılan Hasan Pulur'da devamını şöyle buluyor:

" En azından Ermeni asıllı Fransızlara vize koyamaz mıyız? Kimin soyadı 'Yan' ile bitiyorsa, vize olmadan Türkiye'ye giremez.

Olamaz mı?!

Devletler hukuku varmış, diplomatik ilişkiler mi varmış, şu mu varmış, bu mu varmış?

Varsın olsun, bunların hangisi masum Türk kanından daha kutsaldır?!

Verirsin notayı Fransa'ya 'Senin Ermeni asıllı vatan daşların benden vize almadan Türkiye'ye giremez' dersin, bakalım ne cevap verecek?

...
'Ararat Turizm Şirketi' Merkezi Paris'te.

Bilmeyenleriniz vardır: Ararat Ermenilerin Ağrı dağına taktıkları isimdir ve Ermenistan haritasında Ağrı dağı Ararat dağı diye geçer...

O halde?

Diyeceksiniz ki, bu kadar şekilcilik de fazla. Hayır efendim fazla değil...

'Ararat adıyla gelecek turist eksik olsun!'

Onlar adı Marmara diye bizim turizm şirketini bombalayacaklar, ben Ararat'a tahammül edeceğim, niçin?

...

Artık lafın da, bu ince hesapların da çok geride kalmış olması lazım.

Dökülen Türk kanıdır, Türk kanı..."

Evet, turizm şirketinin adı Ararat ha! Vay alçaklar! Demek Ermeni propagandası yapıyorlar. Neden bombalamayalım yani?!? Yalnız Hasan Pulur'un Ararat bombalamak için Paris'lere filan gitmesine gerek yok! Cağaloğlu'nda "Milliyet" gazetesinin hemen 300 metre ilerisinde Ararat Yayinevi vardır. Neden bombalanmasın değil mi efendim!

Yalnız işin bir püf noktası var! Ararat Turizm şirketinin yüzde yüz "Türk kanı" taşıyan yöneticileri Ararat'ın bombalanmasına karşılar! Hasan Pulur efendiye yazdıkları mektupta itirazlarını şöyle dile getiriyorlar:

" 19.7.1983 tarihli Hürriyet gazetesinin 'Olaylar ve İnsanlar' kösesinde yayınlanan 'Artık laf bitmiş olmalı...' başlıklı yazınızı bir Türk vatandaşı olarak duyularınızı ve haklı infialinizi aynen paylaşarak okuduk. Ancak, acentemizle ilgili olarak verilen bilgilerin bir yanlış anlamadan kaynaklandığını zannediyor ve kamuoyunu bu konuda aydınlatmayı görev sayıyoruz.

1. Ararat-Tur 1974'te TTK hükümlerine göre kurulmuş, merkezi Paris'te değil, İstanbul'da bulunan bir Türk turizm şirketi olup ortakları da Ermenilikle uzaktan yakından bir ilişkisi bulunmayan Mehmet Doğan, Sinan Koca pınar, Erol Akdoğan ve Ayşe Perister'dir.

2. Ararat adının Ermenilerin Ağrı dağına taktıkları isim olduğu doğru değildir. Bir kere isim Ermenice kökenli olmayıp 'Meydan Larousse' ansiklopedisinin birinci cilt 153. sayfasındaki 'Ağrı dağı' maddesinde kelimenin kökeni hakkında şu açıklama yer alır: 'Ağrı veya Eğri dağına daha önceleri Aravat adı verilirdi. Bu ad, bu bölgede yaşamış olan Urartu'ların Asur çivi yazılı kitabelerinde Uru-At-Ru şeklinde geçen adlarından alınmıştır... Ermenilerce de Masis denilirdi.'

Bütün yabancı dillerde, en azından batı dillerinde, Ağrı dağı 'Ararat' olarak geçer. T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığının yabancı dillerde bastığı broşürlerde de Ağrı dağı için Ararat ismi kullanılmıştır. Esasen tamamı dış piyasaya yönelik turizm hizmeti veren acentemiz kurulurken de bütün dünya dillerinde bilinen bir isim özellikle aranmış ve bunlar arasında Ararat ismi tesadüfen ve art niyetsiz olarak seçilmiştir.

3. Buna karşılık, kelimenin etimolojik kökeninden ziyade bugünkü uluslararası siyasi platformda ifade ettiği anlamın önemli olduğu ileri sürülebilir ve bu isim son zamanlarda Ermenilerin özellikle kullandıkları söylenebilir. Tamamen ihtisas sahasımız dışında olan bu konuda fikir beyan edebilecek durumda değiliz. Ancak bu kelimenin tamamen tabu haline getirilmesinin Türkiye'nin çıkarlarına pratikte ne yönde hizmet edebileceği tartışma götürür düşüncesindeyiz. Nihayet Ağrı dağı Milli sınırları içindedir ve bütün dünya buna her hangi bir art niyet taşımaksızın Ararat demektedir. Bir avuç hayalperestlin ulumasıyla kervan yolundan kalacak değildir. Yine de, şunu özellikle belirtmek isteriz ki bizim için ebed-müddet devletimizin yüce menfaatleri herşeyden önce gelir. Devlet politikası bu ismin değiştirilmesini icap ediyorsa biz ismimizi bir günde değiştiririz.

4. Netice olarak, ARARAT-TUR, Ermenilikle hiçbir ilişkisi olmayan, yılda 25 000 kişinin üzerinde yabancı turisti hizmet veren ve yıllık 2 milyon dolar civarında döviz girdisiyle ülkemiz ödemeler dengesine karınca karınca katkıda bulunmaya çabalayan, yurdumuzun önde gelen seyahat acentelerinden biridir. Böyle halisane niyet ve çabalarla ülkemize getirilen turist neden 'ek sik' olsun, sayın Pulur?"

Ama Hasan Pulur'un gerçekten gözü dönmüş! Nuh diyor, peygamber demiyor. O bume k tuba şöyle cevap veriyor:

" Bu uzun açıklamaya kısa cevabımız şudur: Kelimenin sözcük veya ansiklopedi anlamları önemli değildir. Bunların ne anlamda kullanıldığı önemlidir. Ermenilerin 'Ağrı dağı'na 'Ararat' dedikleri doğru - dur.

Bugün Türkiye'yi parçalamayı hedef alan Ermeni terörünün ideolojik adı 'Araratizm'dir.

Ermeni Kongresinin yapıldığı Lozan şehrinde yayınlanan '24 Heures' gazetesi s. başlığı atmıştır:

'Siyonizmden sonra Ararat' mı?

Bu başlığın yaptığı çağrım şudur:

Dünya Yahudilerinin 1897'de, yine İsviçre'nin Basel şehrinde yaptıkları kongrenin adı 'Siyonist Kongresi'ydi.

Bu nereden geliyordu biliyor musunuz?

Filistin'deki 'Siyon Tepesi', Yahudiler için kutsal bir tepeydi, konferansa ve ideolojilerine bu tepenin adını vermişlerdi.

Siyonist ve Siyonizm...

Şimdi Ermenilerin de 'Ağrı dağı'na 'Ararat' demeleri bundandır.

Ararat ve Araratizm...

Son Ermeni Kongresinin targahtarı papaz Karnusyan'ın 1976'da yayınladığı kitabın adı nedir bilir misiniz?

'Ararat Platosuna Geri Dönüş'

Bizim bu konuda söyleyeceğimiz şudur:

Eğer tahammülümüz, Ermeni sloganı 'Ararat'a katlanacak kadar kuvvetliyse, buyrun tahammül edelim."

Hayır efendim, hayır! Tahammülümüz ka-tiyen(!) Ermeni sloganı "Ararat"a katlanacak kadar kuvvetli değildir!!!

Esasında Türk devleti derhal bütün dünya devletlerine birer nota vererek, üzerinde Ararat yazan ne kadar harita ve küre varsa, derhal toplatılıp imha edilmesini talep etmeli! Bu talebi 48 saat içinde yerine getirmeyen devletlere savaş ilan etmelidir! Ermeni sorununun çözümü budur!!!

Artık Ermenilerin kullandığı bir kelimeyi bile gördüğünde, kırmızı görmüş boğaya dönenlerin yukardaki yollu ciddi(!) bir öneride bulunmamış olması gerçekten şaşırıcıdır. Bu kafaya sahip olanların, çok değerli 70-80 yıl önce neler yapabileceklerini; yaptıklarını tahmin etmek, bugün bu hezeyanları okuyunca zor olmaktan çıkıyor!

"Sol"cu, "sosyal-demokrat"(!) Ecevit hükümetinin Kültür Bakanlığını yapmış Talat Halman soruna şöyle yaklaşıyor:

" Hem nice insanımız şehit düşecek, hem devletimizin itibarı sarsılacak. Türk devleti, er geç bu soruna son vermek uğrunda birşeyler yapmalıdır. Bizim insanlarımız kurbanlık koyun değildir. Devletin bir bildiği vardır."

1960'larda bir kuşak "solcu"nun yetişmesinde, yazdığı günlük makalelerle büyük payı olan Çetin Altan; Ermenilere karşı uygulanan soykırımından tek söz etmeden; Ermenilerin eylemlerini "korkunç vahşet" olarak nitelendiriyor. "Bu korkunç vahşetin mantığı nedir?" başlığı altındaki yazısında, "dostluk, kardeşlik" propagandası mas kesi altında, Türk hükümetine şu öneriler de bulunuyor:

" Şiddet eylemleri sadece bizim değil, başka devletlerin de kaptırını sık sık çalınmaktadır. Örneğin İngiltere'nin, örneğin İsrail'in, hatta bazen ABD'nin... Ama onlar işe sadece öfke ve üzümlü sözleri ile karşılamamak

ta, bu alandaki uzmanları sayesinde, çok geniş, çok ince ve çok etkin önlemler alınmasını bir hayli başarmış görünmektedirler. Bu alanda bizim kendi deneyimlerimiz az geliyorsa, onların bu alandaki deneyimlerini inceleyip biz de uygulayamaz mıyız acaba?"

Çetin Altan'ın "çok geniş, ince ve etkin önlemler" aldıkları için övdüğü, örnek alınmasını önerdiği devletler ilginçtir. İngiltere; bugün ayrılık için mücadele eden İrlanda'yı zorla kendine bağlı tutmak için sistemli terör uyguluyor! İsrail, işgal altındaki topraklarda Filistin'in Arap halkını; Türklerin Ermenileri "techir" ettiği gibi göçtüren(!), varlığı Filistin halkının şiddetle bastırılmasına bağlı ırkçı bir devlet. ABD, yer yer siyahların ayaklanmalarına sahne oluyor. Bu ayaklanmalar korkunç bir ırkçı terörle bastırılıyor. Çok sosyalist(!) Çetin Altan Bey'in u nuttuğu bir örnek daha var: Güney Afrika! Çetin Altan'ın geldiği yer; ırkçılığın çok ince, geniş ve etkin uygulanması konusunda hakim sınıflara akıl hocalığıdır.

Bir zamanların "ihtilalci komünisti" Cengiz Çandar bey ise; "Cumhuriyet"te verdiği "haber"de kimin yanında olduğunu ortaya koyuyor:

Cengiz Çandar "haber"inde Ermeni kongresini toplayan papaz Karnusyan hakkında şu tespitleri yapıyor:

" Bir yandan Türkiye'ye diyalog öneriyor. Bir yandan Ermeniler ve Türkiye arasında, Yahudiler ve Nazi benzetmesi yaparak en basit esneklikten uzak görünüyor. Gözünü Türkiye topraklarına dikmiş."

Öyle ya, nasıl olur da; Ermeni katliamı, Nazilerin Yahudi katliamına benzetilebilir??? Bunu yapan herhalde "siyasi esneklikten yoksun"dur!!! Tabii Cengiz Çandar gibilerine göre bu böyledir. Gerçek ise şudur: Türk burjuvazisi, elindeki ilkel araç-gereçlerle bir milletin, millet olarak varlığına son vererek, Hitler Almanyasının "endüstriyel" hale getirdiği soykırımı konusunda ona örnek oluşturur! Bu tarihi gerçektir! Milliyetçiliğini örtmek için bu gerçeğin tespitini "siyasi esneklikten yoksun"luk olarak değerlendirenler; yerlerini çoktan seçmiş olan hainlerdir!

Ünlü "solcu" proflarımızdan Mümtaz Soy sal beyefendi de(!) "Milliyet"teki köşesinde, Ermenilerin tarih tezlerinin "zaten" haksızlığını bir çırpıda tespit edip geçtikten sonra,

" 1974'te ne olmuştur ki, vaktiyle Osmanlılığına yönelen cinayetler birden bire cumhuriyetçi Türkiye'nin üzerine çullanmıştır?

Dünkü, o tarih, Türkiye Cumhuriyeti'nin yıllarca sabrettikten ve 'la havle' çekip son dakikaya kadar efendice bekledikten sonra 'Osmanlı tokadı' attığı tarihtir.

Kıbrıs çıkartması, yakın geçmişimizin önemli bir dönüm noktasıdır.

Türkiye Cumhuriyeti ile görülecek hesapları olanlar için de."

diyor!

İşte "Türkiye Cumhuriyeti"ne yönelen ci nayetlerin(!!!) sebebi size! Türkiye Cumhuriyeti Kıbrıs'ta "Osmanlı tokadı" atmış tır! Bir devletin devlet olarak varlığına son verilmesinin adı, Türk ırkçılarının ağ zında "Osmanlı tokadı" atmaktır. Bu gibi kafalar proletarya yumruğunu tepelerine ye medikçe, daha çok "Osmanlı tokadı" atar! Bunun propagandasını yapar! Onların bu "to kat"larına son vermenin yolu, Türkiye 'de komprador patron ağa devletini, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiy- le yerle bir etmektir. Bu hedefi gerçek - leştirmek için yapabileceğimiz en çoğunu yapmak görevdir.

SORUN NEDİR?

"Ermeni sorunu", Osmanlı devletinin son dö neminde ortaya çıkan, ve Osmanlı devleti- nin çok uluslu bir devlet olmasından kay- naklanan bir sorundur. Osmanlı devletinin son dönemlerinde; kapitalizmin belli ölçü lerde gelişmesi, buna paralel olarak ulus laşma sürecinin hızlanması; Osmanlı devle ti içinde hakim ulus durumunda olan Türk- lere karşı —Osmanlı devletine karşı—bir çok ulusal ayaklanmanın temeli oldu. Osman lı devleti ile çıkar çatışması içinde bu- lunan Rusya, İngiltere gibi devletler, bu dönemde Osmanlı devletine karşı ulusal te melde başlayan hareketlerden kendi çıkar- ları doğrultusunda yararlanmaya çalıştı - lar.

Ermeniler de o dönemde Osmanlı devleti- nin çatısı altında yaşayan; ve uluslaşma sürecine giren birçok topluluk gibi, Os- manlı devletinden ulusal haklar talep et- tiler.

Islahat Fermanından sonra (ki bu fer- manla müslümanlar ile "gayri-müslimler" ya sa önünde eşit hale getiriliyordu) Ermeni patrikhanesinin hazırladığı "Ermeni mille ti nizamnamesi" 29 Mart 1862'de onaylana- rak yürürlüğe girdi. Bu nizamname Ermeni toplumunun iç işlerini görüşmek üzere 140 üyeli bir Ermeni meclisinin kurulmasını ön- görüyordu.

1877-1878 Osmanlı-Rus savaşında Osman- lıların yenilmesi üzerine; Ermeniler Rus- ya'dan Osmanlı devleti içinde haklarının korunması için garanti istediler. Ayaste- fanos anlaşmasında ilk defa "Batı Ermeni- tan"dan söz ediliyor, ve anlaşmanın 16. ve 25. maddeleri Osmanlı devletini Batı Erme nistan'da derhal reformlar yapma, Ermeni- lere yapılan baskılara son verme, ve Erme nileri Kürt ve Çerkez saldırılarından ko- ruma yükümlülüğü altına sokuyordu.

Ancak Ermeni sorununun Osmanlı devleti ve Rusya arasında "halledilmesi" diğer bü yük güçlerin işine gelmiyordu. Aynı yılın

yaz aylarında (1878) yapılan Berlin kong- resinde, İngiltere ve Avusturya-Macaris - tan imparatorluğunun baskısı ile, Ayaste- fanos anlaşması kısmen değiştirildi. Osman lı devletine Berlin anlaşması yine reform lar yapma yükümlülüğü veriyordu. Ama an- laşmada "Batı Ermenistan" yerine "Doğu A- nadolu"dan söz ediliyordu.

Garantör devlet olarak Rusya yerine, şimdi Rusya dışında İngiltere, Fransa, Al manya, Avusturya-Macaristan ve İtalya da devreye giriyordu.

Osmanlı devleti, doğu Anadolu'da "asa- yişi sağlamak" gerekçesi ile doğuya önem- li ölçüde asker kaydardı. Müslüman olan Türkler ile Kürtler arasında; Ermenilere karşı sistemli bir "dini düşmanlık" körük lenmeye başlandı. Ermenilerin silah taşı- ması yasaklandı.

Ermeniler giderek, Osmanlı devletinin verdiği sözleri tutmaya niyetli olmadığı- nı kavradılar. Ermeniler üzerine baskı git tikçe artıyordu. Bu Ermeni milliyetçiliği nin gelişmesi için uygun ortam oluşturdu.

Ermeni örgütleri kuruldu. Ve bunlar ön derliğinde isyanlar başladı. Balkanlarda, ve Osmanlı devletinin çevre bölgelerinde çeşitli milletlerin devlet kurarak ayrıl- ması ile sonuçlanan isyanlar; Anadolu 'da kanla bastırıldı.

1894'te Hınçak Partisi önderliğinde ger çekleştirilen Sasun isyanı ertesinde 1894 1896 arasında Ermenilere karşı ilk geniş katliamlar oldu. Ermeni kaynakları bu dö- nemde 300 000 Ermeninin katledildiğini bil- diriyor.

Yalnızca Urfa'da 28/29 Aralık 1895 'te girişilen katliamda 3000 kişi Ermeni ka- tedralinde yakılmıştır.

Taşnaklar; 1908'de İkinci Meşrutiyet i çin ayaklanma sırasında Jön Türklerle (o dönemde İttihat ve Terakki) aynı saflarda yer almalarına rağmen; bu kurulan iktida- rın Ermenilere karşı baskı ve katliam po- litikası izlemesini engellemedi.

1909 ve 1912'de yeni katliamlar oldu. 1909'daki, merkezi Adana olan katliamlar- da 30 000 Ermeninin öldürüldüğünü Ermeni kaynakları bildiriyor.

Birinci Dünya Savaşı "Ermeni sorununun" "nihai çözümünde" önemli rol oynamıştır. Bu dönemde savaş gerekçesi ile genç Erme- ni erkekleri orduya çağırılmış, bu Ermeni- lerin silahsızlandırılmasında ilk adım ol- mustur. Ardından orduya çağırılanlar özel birliklerde toplanarak, bunlar yol yapımı, demiryolu yapımı gibi işlerde zorla çalış tırılmışlardır. Bütün bunlara karşı en kü çük bir direniş kanla bastırılmıştır. Er- meni halkın; Osmanlının bu zulmü, ve sis- temli yoketme politikası karşısında Rus - larla birleşeceği korkusu; daha geniş bir saldırının başlangıcı olmuş; 24 Nisan 1915 te Ermeni partileri yasaklanmış, ve yöne- ticiler tutuklanmış; asılmış, ya da başka yollarla yokedilmiştir.

Bunun hemen ertesinde, Türklerin "tehcir" hareketi dedikleri büyük çaplı imha hareketi başlamıştır. 1918'e dek süren bu hareket başından itibaren Ermeni nüfusun mümkün olan en geniş şekilde yok edilmesi üzerine kurulu idi.

Talat paşa Halep'teki yöneticileri göndirdiği bir telgrafta bu konuda şunları söylemektedir:

"Hükümetin Türkiye'de yaşayan Ermenileri bütünüyle yok etme yönünde bir kanun çıkardığı bildirildi. Alınan tedbirler ne kadar canice olursa olsun, onların varlığına son verilmelidir. Cinsiyet ve yaş ayrımı yapılmamalı, vicdanın sesine kulak verilmemelidir."

Bu öyle bir harekettir ki, Hitler'inde ha sonra geniş çaptaki soykırımlarına örnek olmuştur. O, ordu yöneticileriyle yaptığı bir toplantıda şunları söylemekte - dir:

"Ben böylece kurukafa birliklerimi Polonya kökenli ve Polonyaca konuşan erkek, kadın, çocuk kim varsa acımadan öldürmeleri emri ile hazır hale getirdim. Yalnızca bu şekilde ihtiyacımız olan yaşama alanına kavuşabiliriz. Bugün Ermenilerin yok edilmesinden bahseden kimse var mı?"

Bu "tehcir" hareketi önce sivil halk arasında girişilen katliam ve yağma ile başlamakta; daha sonra büyük kabileler halinde sağ kalanlar yola koyulmaktadır. Yolda saldırılar sürmekte; açlık, sıcaklık, hastalık, saldırıları aşan küçük gruplar, Talat paşanın "hiç bir şey" adını verdiği "hedefe" varmaktadırlar.

Ermeni kaynakları bu dönemde hayatlarını kaybeden Ermenilerin sayısını 1,5 milyona yakın olarak vermektedir.

Her ne kadar ülkemizde Ermeni katliamı uç noktasını 1915-1918 arasında yaşadıysa da, bu ondan sonra katliam olmadı anlamına gelmiyor.

1919-1922 Kurtuluş Savaşı sırasında da "gavur" olan herşeye duyulan kin, bir çok Ermeninin yok edilmesi sonucunu vermiştir. Ermeni kaynakları İzmir'in "kurtarılması"nın Ermeniler açısından bilançosunu "kurtuluş" sonrasında katledilen 10 000 Ermeni olarak veriyorlar.

Bu politikanın sonucu olarak Türkiye'de yaşayan Ermenilerin çok büyük çoğunluğu yok edilmiş; yok edilmeyenler topraklarından sürülmüş; Ermenilerin toprak bütünlüğü, iktisadi yaşantı bütünlüğü parçalanmış, Ermeniler Türkiye'de bir ulus olmaktan çıkarılmıştır.

İşte Türk burjuvazisi ve toprak ağaları ülkemizde Ermeni ulusunu ulus olmaktan böyle sistemli bir yoketme siyaseti ile çıkararak, Ermeni sorununu böyle "çözmüşlerdir".

"Ermeni sorunu"nun bu şekilde "çözümü", Türkiye'de Ermeni milletinin sistemli soykırımı politikasıyla yok edilmesi; topraklarından sürülmesi sonucu "çözümü"; büyük

bir tarihi haksızlıktır. Bu haksızlığı kabul etmek, dile getirmek; bu haksızlığın uygulayıcısı Türk ırkçı hakim sınıflarını kınamak, teşhir etmek; bu haksızlıkta payı bulunan tüm emperyalist güçleri, bir bütün olarak emperyalist sistemi lanetlemek her devrimcinin ve her demokratın görevidir. Bunu yapmayan, "demokrat" sıfatına bile layık değildir.

***** TÜRK FAŞİSTLERİ SORUNU NASIL KOYUYOR *****

Hakim sınıfların Ermeni sorunu konusundaki tavrını cunta şefi Evren Niğde konuşmasında şöyle ortaya koyuyor:

"1915'te Ermenilere karşı savaşı biz başlatmamıştık. O tarihte başlattıkları savaşın sonunda nasıl hüsrana uğradılar ise, bu savaşın sonunda da aynı şekilde hüsrana uğrayacaklardır. Türk milletini böyle adice saldırılarla yıldıracaklarını ve bize getireceklerini zannedenler ne kadar hataya düştüklerini en sonunda mutlaka anlayacaklardır.

... Üzerinde yaşadığımız bu topraklar bin senedir Türklüğünü muhafaza etmiştir, bundan sonra da Türk olarak muhafaza edilecektir."

Ermeniler Türklere saldırdı, dersini aldı! İşte kısaca Türk hakim sınıflarının tavrı bu.

Hakim sınıflar açısından sorun bu tavrı gerekçelendirmek, detaylandırmak, belgelere dayandırmak, vs.dir.

Bu konuda hakim sınıfların "danışmanlarından" Metin Toker şunları söylüyor:

"Devletler Ermeni terörüne karşı açık vaziyet almaya zorlanmalıdır. Bu sonuncunun sağlanması için ise yol, 'tarih platformunda' Ermenilerle hesaplaşmaya girişektir.

... Zaten soykırımı iddiası, buna son yüzyıllarda gerçek ten uğramış tek kavim 'Beni İsrail' başta olmak üzere, akli başında herkesçe kabul dışı sayılmaktadır. Bu soy doğuda kırılırken, aynı soy başkentte el üstünde tutulur mu? Pearl Harbour'dan sonra Japon asıllı Amerikalılar Pasifik sahillerinde kamplara tıkılmışlarsa, bunun adına soykırım mı denilir?

Ama hiç bir şey mi olmamıştır? Olmuştur. O halde onun ne olduğunu bütün arşivleri açarak ve objektif bilim adamlarının katkısıyla da sağlayarak araştırırsak, sonuca dünyaya ilan etsek, akıtılan çok kan gibi çok mürekkep de tasarruf edilecektir."

"Ermeni terörizminin indirdiği her darbeden sonra tepimiz 'akıtılan kan yerde kalmayacaktır', 'sillemiz sabrımız kadar kuvvetli olacaktır', 'katiller yakıtıkları ateşte kavrulacaklardır' gibi artık anlam taşımayan sözler sarfetmekten ibaret kalmaktadır.

... Bir dava uğrunda ölmeye hazır bu kadar çok genç insan bulabiliyorsa küçümsenmemelidir. Yapılacak şey davanın gerçek olmadığı, böyle bir davanın bulunmadığının milletler arası düzeyde ilmi bir şekilde tespit edilmesidir. Bu davaya dayandırılmak istenen taleplerin ise asla karşılanamayacağını yine milletler arası düzeyde mutabakat halinde ilan olunmasıdır."

Yani soykırımı diye birşey yoktur, ama bu ispatlanmalıdır! Metin Toker bu konuda "akli başında herkesin" soykırım olmadığını kabul edebileceğini söylüyor! Onun akli

başında kişi dediği emperyalist güçlerdir. Onların her birinin eli şu veya bu milletin kanı ile yıkanmış olduğundan, emperyalist güçlerin —Ermeni hareketini kendi kontrol altına alma durumu dışında— Ermeniler üzerindeki soykırımına soykırımını demesini beklemek saçmadır. Onun için Metin Toker rahattır!

Şimdi Türk faşistleri "Ermeni davası -nın gerçek olmadığı" ispatı için hummalı bir faaliyet içindeler.

Onlar bu faaliyetin ilk ürünleri olarak birtakım "eserler" ortaya koydular! Bu çok bilimsel(!) eserlerden birini Nazlı Ilıcak köşesinde övgü ile tanıttı. Yazıda Şunlar deniyor:

" Türk Tarih Kurumu'nun yayınları arasında çıkan Kamuran Gürün'ün Ermeni Dosyası adlı kitabı, davaya açıklık getiren değerli belgeler ve bilgiler ihtiva etmektedir. Bu kitapta Kamuran Gürün, soykırım iddialarının demagojinin ötesine geçmediğini vesikalarla ortaya koyuyor.

Önce hadiseye 'tehcir' kelimesinden başlıyor ve şöyle diyor: 'Tehcir kelimesi, hicret kökünden gelir. Göç ettirme anlamında kullanılır. Bu kelime temerküz' kamına koymak manası yoktur, yer değiştirmek manası vardır. Bu sebeple Fransız ve İngilizlerin tehcir kelimesi karşılığı kullandıkları (Deportation) kelimesi, kas ten yanlış kullanılan bir kelimedir. (Deportation) kelimesi, cezaen bir yerde ikamete mecbur edilmek, sürgün edilmek manasına gelir. Eğer tehcir kelimesi bugün hala günlük dilimizde kullanılan bir kelime olsaydı, mesela Keban baraj gölünün altında kalan köyler ahalişinin başka mahallelere nakledilmiş oluşlarını tehcir kelimesi ile izah edebilirdik. Şimdi bu kelimenin yerine (yerlerini değiştirmek) diyoruz.'

Kamuran Gürün, birinci dünya harbi sırasında, doğu bölgemizde bulunan Ermenilerin Ruslar lehine çalıştığını iddia ederek 'Her ülke, memleketin savaş gücünü sekteye uğratan kişileri vatan haini sayar' diyor ve ilave ediyor: 'Osmanlı hükümeti, mesela savaş başladıktan sonra isyan eden Zeytin asilerinin ve bunları saklamak veya yiyecek, giyecek, silah, teçhizat temin etmek şekliyle onlara yardım edenlerin hepsini kurşuna dizseydi, o günün şartlarına göre bu hukuki ve haklı bir davranış olurdu. Bunu yapmak yerine onları tehcir etmek herhalde gayri-insani bir davranış sayılmaz. Zira savaş halinde devletin ilk görevi ülkeyi korumaktır.'

Kamuran Gürün, bir İsviçreli yazardan alıntılar yaparak, bugün Türkiye'yi soykırımla suçlayan devletlerin, işgal ettikleri ülke halkını fakirliğe ve ölüme mahkum ettiklerini örneklerle belirtiyor.

İngilizler Sudan'ı işgal ettikleri vakit, ülkede sükunu sağlayabilmek için eli silah tutan herkesin kökünü kazınmışlardı.

Fransız arşivleri, Transvaal'de yerli halktan onbinlerce kadın ve çocuğun toplama kamplarında ölüme terk edildiklerini gösteren resimlerle doludur.

İngilizler, İrlanda'da, Hindistan'da uyguladıkları 'açlığa mahkum etme' usulünü denemişler ve 1841-1911 arasında 70 senelik dönem içinde, bol mahsule rağmen üç milyon İrlandalı açlıktan ölmüştür.

Fransa, Cezayir ve Tunus'un istiklal mücadeleleri sırasında çok sayıda insanı öldürmüştür.

MAKSAT, KATLIAM DEĞİL

1915'te Osmanlı devletinin aldığı tehcir kararı ve tatbikatı Ermeni halkının katliamına yönelmiş bir karar değildir. Maksat harp halinde bulunan Osmanlı devletinin doğu bölgesini teminat altına almaktır. Kamuran Gürün, kitabında bu hususu da çeşitli belgelerle gösteriyor.

Enver Paşanın Talat Paşaya yolladığı 2 Mayıs 1915 tarihli telgraf ... Bu telgrafta Enver paşa, Ermenilerin isyanlarını sürdürmek için daima toplu halde olduklarına değiniyor, bunları Rus topraklarına sürmek yahut Anadolu içine dağıtmak lüzumuna belirtiyordu. Enver

paşa, Ermenileri isyan çıkaramaz hale getirmek istiyordu. Ayrıca bu tatbikatın sadece 'isyan ve şekavet mihrakları' için düşünüldüğünü söylüyordu. Nitekim tatbikat böyle olmuş ve yalnız doğudaki Ermeniler tehcir edilmiştir.

Başkumandanlığın, Dahiliye Nezaretine, Dahiliye Nezaretinin Başvekaletine gönderdiği yazılar ... Bu yazılarda tehcir kelimesi dahi geçmemekte, 'diğer mahallelere sevk ve iskan', 'tayin ve tahsis edilen mahallelere nakil ve iskan' ibareleri kullanılmaktadır.

Yer değiştirmenin nasıl yapılacağını açıklayan Bakanlar Kurulu kararı... Bu kararda, 'ahali, kendilerine tahsis edilen bölgelere, rahat bir şekilde can ve mal emniyeti sağlanarak nakledilecek, yeni evlerine yerleşene kadar işeleri göçmen ödeneğinden karşılanacak, kendilerine emlak ve arazi verilecek, muhtaç olanlara hükümetçe mesken inşa edilecek...' denilmektedir.

Göç ettirmenin tatbikatı hakkındaki talimatname... Orijinal metni İngiliz arşivlerinde bulunan bu talimatname, 'göç edenlerin, gerek kamplarda, gerek yolculuk esnasında bir saldırıya uğramaları halinde, saldırganların tevkif edilerek Divan-ı Harbe sevk edileceğini' ön görmektedir.

Bütün bu gerçekler ortadayken, hala Türklere soykırım iddiasının kabul edilmesini istemek, daha önemlisi, Ermeni terörünün ardında gizlenen Sovyet canavarını göstermek, izahı güç bir tutumdur.

Biz üşenmeden tekrar tekrar, anlatacağız. Ama onlar da peşin hükümlerden kurtulup daha iyi anlamaya çalışsınlar.

Buradaki çok değerli(!!!) ve de çok bilimsel(!!!) tezleri toparlarsak ortaya çıkan tablo şudur:

★ Aslında Ermeniler sadece "tehcir" ettirilmişlerdir! Yani yerleri değiştirilmiştir. O kadar! Hem bu öyle bir yer değiştirme olayıdır ki; yabancı dilde karşılığı bile yoktur!

★ Ayrıca savaş vardı. Ermeniler Ruslar lehine çalıştılar! Aslında Türklere hepsini kurşuna dizse idi bile haklı olurdu! Bunu yapmak yerine onları "tehcir" etmek; gayetle de insani davranıştır!!!

★ Hem diğer ülkeler de buna benzer işler yapmışlardır! Birbirimizi soykırımla suçlamak doğru değildir!

★ Maksat katliam değil, Osmanlı devletinin doğu bölgesini teminat altına almaktır. Tabii bu yüce amaç için(!) ufak-tefek ölümler filan olur!

İşte Türk hakim sınıflarının soruna "bilimsel"(!) yaklaşımı böyle!

Bu bilimsel yaklaşım(!!!) Türk hükümetinin "ilmi bir heyete" hazırladığı "9 soruda Ermeni meselesi" başlığını taşıyan broşürde de sürüyor.

Bu broşürde savunulan görüşler şunlar:

" Ermeni sorununun ardında emperyalizmin Osmanlı imparatorluğunu parçalama ve paylaşma politikalarının yatışığını söylemek güç değildir."

Gerçekten de, Ermeni sorununu Rusya, İngiltere, Fransa Osmanlı devletine karşı siyasetlerinin bir aracı olarak, hem Osmanlı devletine hem de yer yer birbirlerine karşı kullanmışlardır. Ama burada "unutulmuş" şeyler vardır: Ermeni sorununun Osmanlı devletini yıkmak isteyen diğer em-

peryalist devletler tarafından kullanılması gerçeği, hiçbir şekilde Osmanlı devletinin Ermeni milletine karşı izlediği yok etme siyasetini haklı çıkaramaz. Çünkü Osmanlı devleti ile diğer emperyalist güçler arasındaki çatışmada haklı olan yan yoktur! Bu her biri kendi emperyalist ve gerici emelleri için çatışan güçlerin bir da laşmasıdır.

" İlk isyan 1890'daki Erzurum isyanıdır. Bunu yine aynı yıl meydana gelen Kumkapı gösterisi, 1892-93'te Kayseri, Yozgat, Çorum, Merzifon olayları, 1894'te Sasun isyanı, 1896'da Van isyanı ve Osmanlı Bankasının işgali, 1905'de padişah Abdülhamid'e suikast teşebbüsü, 1909'da Adana isyanı takip etmiştir.

Osmanlılar bu isyanlar karşısında, her devletin yapacağı gibi yapmışlar ve isyanları bastırmak için asilerin üzerine kuvvet göndermişlerdir. Isyanlar Ermeni halkın çoğunluğunun komitelerin faaliyetini benimsememesi nedeniyle kısa sürede bastırılabilmiştir."

Burada da emperyalist devletler için yazıldığı anlaşılan broşür, "devletin bütün lüğünün korunması" düşüncesi altında çok önemli olan, belirleyici olan soruyu atlamıştır. O da bu isyanların haklı olup olmadığı sorusudur. Bu isyanlar milli başkırıya karşı bir başkaldırıdır. Ve bu yanıyla kesinlikle haklıdır. Nasıl uluslar ha pishanesi durumunda olan Çarlık Rusyasında ulusların başkaldırıları haklı idiyse; Osmanlı devletinde de bu isyanlar haklı idi. Ve bu isyanlar bir proletarya hareketinin en yakın müttefikleri olma potansiyelini içlerinde taşıyordu.

"... 1. Dünya Savaşı başlangıcında Ermeniler, Osmanlı devleti halinde bulunan Rusya'nın yanında yer almışlardır.

1915 11 Nisan'da Van'da geniş çaplı bir Ermeni isyanı başlamış, Van bu isyan sonucu Rusların eline düşmüştür....

... Osmanlı hükümeti maruz kaldığı bu büyük iç ve dış tehlikeler nedeniyle, benzer tehlikelerle karşılaşan tüm ülkelerin almakta tereddüt göstermeyeceği bir önleme başvurusu, savaş bölgeleri yakınlarındaki Ermenileri daha güneydeki Osmanlı topraklarına, Suriye'ye tehcir etmiştir."

Burada önce tespit edilmesi gereken şey; Ermenilerin Van isyanının haklı bir temelli olup olmadığı sorusudur. Osmanlı devleti Ermenilere karşı 1890'lardan itibaren izlediği sistemli baskı politikasını, katliamlara dönüştürmüştür. Savaş çıktıktan sonra, askere alma adına Ermeniler silahsızlandırılmış, genç Ermeni erkekleri zorla yol yapımında, vs. çalıştırılmıştır. Açlık ve susuzluk içinde birçok Ermeni gençiyok edilmiştir. Böyle bir durumda Ermenilerin isyanı; kendi varlığını korumaya yönelik haklı bir harekettir. Bu isyanın Rusya tarafından kullanılması, isyanın bu haklı yanını kesinlikle ortadan kaldırmaz.

Bunun ötesinde; "tehcir" in isyana katılanlarla sınırlı tutulmadığı, bütün Ermenileri kaspadığı bir olgudur.

" Ermenilerin doğu Anadolu'daki çarpışmalar ve tehcir sırasında kayıplar verdikleri doğrudur, esasen bunu kimse inkar etmemektedir. Bir dünya savaşı, bir ayaklanma ve isyan, bunun sonucu bir tehcir söz konusudur. Savaştan kaynaklanan genel asayişsizlik ortamı ve şahsi kin ve intikam duyguları, tehcir edilen kabilelerin bir takım saldırılara uğramasına neden olmuştur. Hükümet bu durumu elinden geldiğince önlemeye çalışmış ve sorumlu gördüğü kimseleri de cezalandırmıştır."

Ermenilerin yokedilmesinin hükümet politikası olmadığı; hükümet kuvvetlerinin bunu elinden geldiğince engellemeye çalıştığı, kuyruklu bir yalandır! Böyle kişisel saldırılarla 1 milyon üzerinde insanın yokedilmesi mümkün değildir. Üç-beş kişinin cezalandırılmış olması da, göz boyamadı başka bir şey değildir. Bugün de mesela ülkemizde "işkence" devlet ve hükümet politikası değildir kağıt üzerinde!! Yarın arandığında işkence yapılması yönünde direktif verildiğine dair belge bulmak çok güç olacaktır. Ve hükümet göstermelik olarak bir-iki işkenceciye kağıt üzerinde ceza verilmesini sağlamıştır. Ama bu işkencenin ülkemizde devlet siyaseti olduğu gerçeğini bir an bile ortadan kaldırmaz.

" Gerçek Ermeni kaybı nedir? Bunu kesin olarak tespit etmeye elbette imkan yoktur. Ancak, ortada esas olarak alınabilecek temel bir veri vardır. Bu da Osmanlı devletinde o dönemki Ermeni nüfusedir.

... Ermeni kaynaklı ve mübalağalı olduğu aşikar rakamları bir kenara bırakırsak, batı kaynaklı rakamların 1 056 000 ile 1 555 000 arasında değiştiğini ve bunun ortalaması olan 1 300 000'in fiili nüfus sayımına dayalı Osmanlı istatistikleri ile hemen hemen aynı olduğunu görmekteyiz. Bu nedenle Osmanlı Ermeni nüfusunun 1 300 000 olduğunu söyleyebiliriz."

Burada neden "Ermeni kaynaklı" rakamların bir kenara bırakılıp, Osmanlı istatistiklerine inanılması gerektiği "ilmi araştırma" yazarlarının sırrıdır. Osmanlı istatistiklerinin sağlamlığının garantisidir nedir? Biz bugün TC istatistiklerini biliyoruz! Bu istatistiklere göre bugün Türkiye de Kürt yoktur. Ama gerçek olgu, nüfusun dörtte bir kadarının Kürt olduğudur! O halde bundan 60 yıl sonra diyelim ki Türkiye de Kürt nüfusu tartışmasında kime inanacağız? "ilmi araştırma" yazarlarına göre tabii ki TC istatistiklerine! Ne de olsa Osmanlı'nın devamı! Osmanlı istatistiklerinin Ermenileri az göstereceği aşikardır. Ermeni kaynakları, istediği kadar abartmalı olsun, kuşkusuz gerçeğe Osmanlı istatistiklerinden daha yakındır.

Osmanlı devleti içinde Ermeni nüfusu hakkında Ermeni kaynaklarının verdiği bilgilere göre durum şöyledir:

Ermeni patrikhanesine göre	2 560 000
Ermeni tarihçi Basmacıyan'a göre	2 380 000
Lozan konferansına katılan	
Ermeni heyetine göre	2 250 000
Ermeni tarihçi Kevork Aslan'a göre	1 800 000

Bu bilgilerden çıkarılacak sonuç, Osmanlı devletinde yaşayan Ermeni nüfusun —soykırım öncesi— 2-2,5 milyon arası olduğudur.

" Bu tablodan çıkarılacak ilk sonuç, toplam Ermeni nüfusu 1 300 000 olduğuna göre, 1 500 000 Ermeninin ölmüş olamayacağıdır. Demek ki Ermeni propagandasının bu iddiasının gerçekte bir ilgisi yoktur.

Öyle ise gerçek Ermeni kaybı ne kadardır?

Talat paşa İttihat ve Terakki partisinin son toplantısında Ermeni kaybının 300 bin olarak tahmin edildiğini söylemiştir.

Fransız din adamı Monsigneur Touchet, 1916 Şubat'ında Ouvre de Orient kurumunda verdiği bir konferansta 500 bin Ermeninin öldüğünün sanıldığını, ancak bunun a bantılmış olabileceğini ifade etmiştir.

Toynbee Ermeni kaybını 600 bin olarak göstermektedir. Encyclopedia Britannica'nın 1918 baskısında aynı rakam vardır. Ermeniler de önce bu rakamı ileri sürmüşlerdir.

Türkiye bakımından bu konudaki talihsizlik, mütareke sonrasında iş başına gelen ve işgal kuvvetleriyle işbirliği yapan Osmanlı Hürriyet ve İtilaf hükümetinin İttihat ve Terakki hükümetini mahkum etmek amacıyla tecirde 800 bin Ermeninin öldüğünü iddia etmesi olmuştur. İşgal kuvvetlerine yaranmak için uydurulan bu rakam Ermenilerin ölü sayısını daha yüksek göstermelerinde önemli rol oynamıştır.

Bununla birlikte, gerçek Ermeni kaybı hakkındaki tahminler Talat paşanın verdiği rakam civarındadır."

Burada neden Ermeni nüfusunun az gösterilmeye çalışıldığı ortaya çıkmaktadır. Öyle ya, zaten nüfus 1,3 milyonsa, 1,5 milyonun yok edilmesi mümkün değildir. Yani Ermeniler yalan söylüyor!

Bir an için nüfusun gerçekten 1,3 milyon olduğunu; ve Talat paşanın verdiği rakamın doğru olduğunu; 1,3 milyonluk nüfusun 300 000 'inin yok edildiğini; 700 000 'inin başka ülkelere göçe zorlandığını var sayalım. Farkeden nicelikten başka nedir? Bir ulusun ulus olarak varlığına planlı son verme konusunda değişen bir şey var mıdır?

Naziler de 6 milyon değil de, diyelim ki onun beşte biri kadar; 1 200 000 Yahudiyi planlı olarak yok etmiş olsalardı, uyguladıkları soykırımı olmayacak mıydı?

Görüldüğü gibi, Türk hakim sınıfları zor durumdadırlar. Ermenilerin katledildiği belgeli olarak ortadadır. Bunu gözlerden saklamanın imkanı yoktur. Ermeni milliyetçi örgütleri de eylemleri ile sorunu her zaman yine gündemde tutmaktadırlar.

Türk hakim sınıfları şimdi, ölenlerin savas içinde öldüğü, planlı soykırım olmadığı, vb. tezleri ispatlamak için kendilerini zorlamakta, bunun için tarihi çarpıtmaktadırlar. Minare kılıfa sığmamaktadır!

Kuşkusuz, katliamın birinci elden sorumlularından olan Talat paşanın değil, Hürriyet ve İtilaf'çıların verdiği rakam doğruya daha yakındır. Onların bu rakamı galip devletlere yaranmak için verdiği tepiti ispatlanamaz bir iddiadır. Hürriyet ve İtilaf hükümeti kendini Osmanlı devletinin temsilcisi olarak görüyordu. Ve suçlanan yalnızca İttihat ve Terakki hükümeti değil, Osmanlı devleti idi. Bir devletin kendi kendini suçlaması ise mantıkla bağdaşır iş değildir.

Kaldı ki, Hürriyet ve İtilaf'çılar ne kadar uşak iseler, İttihat ve Terakki'ciler de o kadar uşaktı. Yalnızca uşaklık ettikleri güçler değişti, o kadar!

Genelde Talat paşa ne kadar inanılır ise, Hürriyet ve İtilaf'cılar da o kadar inanılırdır. Bu konuda ise Hürriyet ve İtilaf'cılar Talat paşaya göre daha inanılırdır. Çünkü Talat paşanın katliamın doğrudan uygulayıcısı olarak rakamı az tutmak işine geliyordu. Kaldı ki, Osmanlı katliamı için Osmanlı şahitliğine de ihtiyaç yoktur. Ermeni ve diğer tarihçilerin verdiği rakamlar ortadadır.

Türk hükümetinin çok "ilmi" heyetinin verdiği genel tez şu:

" Ne sistemli bir soykırım, ne de 1,5 milyon Ermeninin ölmesi söz konusu değildir. Bunu iddia etmek tarihi gerçekleri saptırmaktan ve ölü istismarı yapmaktan başka anlam taşımamaktadır."

Olgular burada söylenenlerin amaca uygun yalanlar olduğunu, gerçeklerin burada söylenenlerin tam tersi olduğunu gösteriyor.

Ermeni milleti özellikle 1915-1918 arası uygulanan sistemli soykırımı ile Türkiye'de millet olmaktan çıkarılmıştır. Bu politika sonucu 1-1,5 milyon arası Ermeni yok edilmiştir!

Faşist Türk hükümeti çabaları ile tarihi çarpıtmaya çalışmaktadır.

TÜRK HAKİM SINIFLARININ ERMENİLERE KARŞI YAPTIĞI TARİHİ HAKSIZLIĞA KARŞI TAVRIMIZ

Ermeni milliyetçileri için bu tarihi haksızlık, düzeltilmesi gerekli olan bir tarihi haksızlıktır. Ermenilerin ne istediği konusunda, bu yıl Temmuz ayında yapılan "Ermeni Kongresi"nin aldığı kararlara bakmak yanlış olmayacaktır. Kongre, Taşnak, Hınçak ve Ramgavar partilerinin kurduğu savunma komitesi tarafından desteklenmese de, ifade ettiği hedefler hemen bütün Ermeni örgütlerince esasta savunulan hedeflerdir.

Bu Kongrenin Türkiye'ye yaptığı çağrı şöyledir:

"Dünya Ermeni Kongresi Türk hükümetinden Osmanlı döneminin sonunda Ermeni halkına karşı girişilen soykırım gerçeğini kabul ederek cesur bir davranış göstermesini talep eder. Bu davranışın yerine getirilmesi Dünya Ermeni Kongresinin Ermeni sorunuyla ilgili adil ve kalıcı bir düzenlemeye kavuşturulması için bir diyalogun açılmasını, ve çağlar boyunca barış içinde yaşamış iki halkın çıkarlarına uygun bir diyalogun başlatılmasını talep eder."

Kuşkusuz bu talep haklı, ve desteklenmesi gereken demokratik bir taleptir. Ancak faşist Türk hükümetinin Ermeni Kongresini muhatap kabul etmeyeceği de açıktır. Aynı şekilde hiçbir faşist Türk hükümetinin Türkiye'den toprak talebi kabul etmeyeceği, bunun TC devletinin kökünü dinamitlemek olduğu da açıktır. Bu anlamda **faşist Türk devleti var olduğu sürece Ermeni sorununun "adil ve kalıcı" çözümü mümkün değildir.** Tam da bu noktada Ermeni hareketinin burjuva milliyetçiliğinden gelen zaafı çıkmaktadır ortaya. Onlar "kalıcı" ve "adil" çözüm olarak halk iktidarı ve sosyalizm şartlarında ulusların ve ulusal azınlıkların eşitçe, ve kendi istekleri temelinde birliğini değil; her ulusun burjuva iktidarı şartlarında ayrı devlet olarak örgütlenmesini anlamaktadırlar. Bu hedefi esas hedefleri olarak gören burjuva milliyetçisi hareket; bu hedefi emperyalizm şartlarında ve bugünkü güç dengesinde, Türkiye'deki Ermeni azınlığa dayanarak gerçekleştiremez. O halde bu hedefe giden yolda, bu burjuva milliyetçi hareket, şu veya bu emperyalist gücün yedeği haline gelecektir.

Kongrenin aldığı kararlarda temel prensipler şöyle konuyor:

1. Ermeni halkının Ermenistan'a dönmesi ve milli topraklarında kendi kendini yönetmesi tarihi bir haklıdır.
2. Ermeni diasporası halkı bir parçası da Rusya'da bulunan Ermeni milletin bölünmez parçasıdır.
3. Kongre, Ermenilerin milli topraklarının tamamı üzerine toplanmaları amacını belirtmektedir. Buna bağlı prensipler kongre tarafından belirlenecektir.
4. Her ne kadar barış ve siyasi çözüm yolu benimsenmekte ise de bugün büyük bir Ermeni özgürlük hareketinin bütün güçleriyle birleşmesi ve 'her türlü mücadele şeklinin' denenmesi tek çare olarak görülmektedir.
5. Mücadele bütün Ermeni halkının sosyal ve siyasi güçleriyle harekete geçirilmesi yoluyla yapılacaktır.
6. Türk devleti 1915 soykırımını tanımadığı ve Ermeni halkının milli haklarını reddettiği sürece bu devlet ile Ermeni halkı arasında meseleler kalacaktır.
7. Başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere batılı güçlerin Türkiye'ye ekonomik ve askeri yardımları Ermeni halkı üzerindeki baskıyı kolaylaştırmaktadır. Bu yardımlar Ermeni halkı için bir engel teşkil etmektedir. Diğer taraftan Rusya-Türkiye siyasi ve ekonomik ilişkileri de Ermeni meselesinin çözümünde Türkiye'nin durumunu daha da güçlendirmekte, kuvvetlendirmektedir.
8. Ermeni milli kurtuluş hareketi bölge halklarının kurtuluş hareketlerinin bir parçasıdır. Ermenilerin Kürtlerle karşılıklı haklarını korunmasında birlik kurmak lüzumu vardır. Kongre aynı zamanda Ermeni hareketinin ilerici Türklerle (Türkiye'ye gerçek bir demokrasi getirmek ve halkların özgürlüğünü tanıyacak bir rejim sağlamak için çalışan ilerici güçlerle) ilişkileri yakınlık kurmanın faydalı olacağına inanmaktadır. Türkiye ile herhangi bir görüşmenin sağlanabileceğinin ilk şartı, Türkiye'nin 1915 soykırımını resmen tanımasıdır.
9. Ermeni hareketi Kıbrıs ve Yunan halklarını Türk devletine karşı mücadelelerinde desteklemektedir.
10. Kongre bütün devletlere karşı bağımsızlığını belirtir.
11. Kongre kendisine saygı gösteren ve destekleyen bütün devletlerin yardımına açıktır."

Bu prensiplerden de bugünkü Ermeni hareketinin burjuva-milliyetçi niteliği açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu prensiplere damgasını vuran; proletarya/burjuvazi; emperyalizm/ezilen halklar; ezen/ezilen çelişmesi değil; Ermenilere baskı yapanlar/Ermeniler arasındaki gelişmelerdir.

"Ermenilerin milli toprakları" denilen topraklar 70 yılı aşkın süredir meskun topraklardır. Ve en azından Batı Ermenistan açısından (Erzurum, Van, Kars, Erzincan, Muş, Bitlis, Trabzon) bugün Ermeni nüfus yok denecek kadar azdır. Tarihi olarak bu rada yerleşmiş oldukları için şimdi yine bu bölgede toplanmayı amaç olarak belirlemek; "adansız toprak" düşüncesi ile eşgerici birşeydir.

Biz komünistler, Ermenilerin topraklarından sürülmüş olmasını, ve Ermenilere soykırımı uygulanmış olmasını, tarihi bir haksızlık olarak mahkum ediyoruz. Ama bizim her tarihi haksızlığı düzeltmek için mücadele etmek diye bir sorunumuz yoktur.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş bu konuda şunları söylüyor:

"... Burada bir noktayı daha belirtelim: Kürdistan'ın Lozan Anlaşması ile kendi kaderini tayin hakkı çiğnenerek parçalanması, elbette tarihi bir haksızlıktır. Ve Lenin yoldaşın başka bir vesileyle söylediği gibi, haksızlığı durmadan protesto etmek ve bütün hakim sınıfları bu konuda ayıplamak komünist partilerin görevidir. Ama böyle bir haksızlığın düzeltilmesini programına koymak akılsızlık olur. Çünkü günün meselesi olma niteliğini çoktan kaybetmiş bir sürü tarihi haksızlık örnekleri vardır. 'Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemekte devam eden bir tarihi haksızlık' olmadıkları sürece, komünist partiler bunların düzeltilmesini, İŞÇİ SINIFININ DİKKATİNİ TEMEL MESELELERDEN UZAKLAŞTIRICI bir tutuma girmezler." (Seçme Yazılar, s.215-216) (abç)

İbrahim Kaypakkaya'nın atıfta bulunduğu Lenin, aynı konuyu tartıştığı yerde şunları söylüyor:

"Devam edelim: b) Toprak bölümlerinin geri verilmesi talebi siyasi bakımdan işe yaramaz olarak değerlendiriliyor: Var olan bir sürü tarihi haksızlığa partinin dikkatini çekerek dağıtmanın, eğer bu tarihi haksızlıklar güncel önemini kaybetmiş iseler; dargörürlük olduğu; temel olan ve her geçen gün daha çok ön plana geçen proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele sorununda dikkati başka yerlere çekip dağıtmak olduğu söyleniyor. Martinov 'kırk yıl

gecikme ile köylüleri özgürleştirmek is-
teme'nin ilginç bir fikir olduğunu söy-
leyerek alay ediyor.

Bu düşünce de sadece ilk bakışta baya-
ğı ikna edici görünüyor. Gerçekten de
değişik tarihi haksızlıklar vardır. Öy-
le (tarihi haksızlıklar —ÇN) vardır
ki, bunlar tarihin ana akışı dışında
kalmışlardır; onun akışını engellemez-
ler, rahatsız etmezler, proleter sınıf
mücadelesinin derinleşmesini ve geniş-
lemesini engellemezler. Bu gibi tarihi
haksızlıkları ortadan kaldırmaya kalk-
mak gerçekten aptalca birşey olurdu. Ör-
nek olarak Alsas-Loren bölgesinin Al-
manya'ya ilhak edilmesini vermek isti-
yoruz. Hiçbir sosyal-demokrat partisi-
nin aklına **böyle** bir haksızlığın orta-
dan kaldırılmasını programa almak gel-
mez. Buna rağmen hiçbir demokrat parti-
si, bu haksızlığı protesto etme, ve tüm
hakim sınıfları bu haksızlık yüzünden
teşhir etme yükümlülüğünden de kaçmaz.
Eğer biz toprak bölümlerinin geri ve-
rilmesi talebimizi yalnızca ve yalnızca
burada bir haksızlık olduğu gerekçe-
siyle —gelin şu haksızlığı düzeltelim!
— diye gerekçelendirmiş olsa idik, bu
içi boş demokratik bir saçmalık olurdu.
Ama biz bizim talebimizi tarihi haksız-
lık üzerine ah-u vah ile gerekçelendir-
miyoruz; hayır, ülke sınıf mücadelesi-
nin yolunu açmak için serfliğin kalın-
tılarının ortadan kaldırılmasının ge-
rekliliği ile gerekçelendiriyoruz. Yani
proletarya için çok 'pratik' olan acil
bir gereklilikle gerekçelendiriyoruz.

Burada söz konusu olan **başka** bir tari-
hi haksızlıktır. Öyle (bir tarihi hak-
sızlık —ÇN) ki, toplumsal gelişmeyi ve
sınıf mücadelesini hala **doğrudan doğru-
ya engelliyor**. Bu gibi tarihi haksız-
lıkları ortadan kaldırmayı denemekten
vazgeçmek, 'kırbaç tarihi bir kırbaç ol-
duğu için onu savunmak' anlamına ge-
lir." (Lenin, TE, c.6, s.125/126, Alm)

Türkiye'de Ermeni sorununun; Türk top-
rak ağaları ve burjuvazisi tarafından Er-
menilerin hunharca katledilmesi ve sürül-
mesi temelinde "çözül"mesi, tarihin ana a-
kışı dışında kalmış olan, onun akışını en-
gellemeyen, rahatsız etmeyen, proleter sı-
nıf mücadelesinin derinleşmesini ve geli-
şmesini engellemeyen tipte bir tarihi hak-
sızlıktır.

Bu tarihi haksızlık sınıf mücadelesini
doğrudan doğruya engelleyen bir tarihi hak-
sızlık, toplumsal gelişmeyi engelleyen bir
tarihi haksızlık değildir. Onun için bizim
bu tarihi haksızlık karşısında tavrımız o-
nu teşhir etmektir, ve fakat onu ortadan
kaldırmak diye bir sorunumuz yoktur.

Türkiye'de Ermeni milliyetinden sınıf
bilinçli işçilerin görevi, diğer milliyet-
lerden sınıf bilinçli işçilerle omuz omu-
za; içinde bütün milliyetlerden emekçile-
rin kendi istekleri temelinde birlikte ya-
şayacakları, işçi sınıfı önderliğindeki de-
mokratik Türkiye'yi yaratma mücadelesine
katılmaktır. Bugün çeşitli ülkelere dağıl-
mış olan Ermeni milliyetinden sınıf bilinç-
li işçiler ise, buldukları ülkenin dev-
rimci mücadelesinin parçaları olarak; o ül-
kelerde devrim mücadelesine katılmalıdır.
Onların önünde duran bir görev de; Türki-
ye'deki sınıf mücadelesine özel olarak o-
muz vermektir. Türk hakim sınıflarına du-
yulan haklı kinin doğru bir şekilde eyleme
dönüştürülmesi ancak böyle olur. Ermeni so-
rununu sınıf sorununun önüne geçiren Erme-
ni milliyetçileri, bugünkü konumları ile;
Ermeni milliyetinden devrimcilerin dikka-
tini aktüel olmayan bir tarihi haksızlığa
çekerek; ve Türk hakim sınıflarına geniş
çapta ırkçılık propagandası fırsatı vere-
rek; devrim mücadelesine zararlı bir ko-
numda durmaktadırlar.

Onların kitlelerin gücüne güvenmeyen,
bireysel terör eylemlerini; giderek Türk
olan her hedefi vurmaya yönelik eylemleri
temel alan eylem çizgileri de, burjuvami-
liyetçi tavırlarına uygundur. Onlar "emek-
çi halk olmaksızın bütün bombaların ger-
çekte güçsüz" (Lenin) olduğunu anlamamak-
tırlar.

Onlar bir dizi Ermeni milliyetinden dev-
rimcinin devrimci potansiyelini de çarçur
ederek, onları devrimin bugünkü görevin-
den saptırarak da devrime ağır zarar ver-
mektedirler.

Orhan Bakır (Ohannes Bakırcıyan) gibi
komünistler, milliyetçiliğin çıkar yol ol-
madığını; kurtuluşun sosyalizm/Komünizmde
olduğunu gören, bu uğurda Türk, Kürt ve di-
ğer milliyetlerden komünistlerle birlikte
Komünist Partisi içinde mücadele ederek
doğru yolu gösteren; bütün Ermeni devrim-
cilerinin örnek alması gereken devrimci-
lerdir.

Düşman, emperyalizmin uşağı faşist Türk
devletidir. Bu devleti yıkmanın yolu; bü-
tün milliyetlerden komünistlerin bir Komü-
nist Partisi içinde birleşmeleri; bu Komü-
nist Partisi önderliğinde bütün milliyet-
lerden işçi sınıfının ve emekçi halkın bir-
leştirilmesi; ve işçi sınıfı önderliğinde
silahlı halkın demokratik devriminden geç-
mektedir. Bu uğurda bugünkü birincil gö-
rev, Marksizm-Leninizm silahı ile donan-
mış Bolşevik Partinin yaratılmasıdır. Bu
esas göreve hizmet etmeyen; ondan sapan
her eylem, dolaylı olarak bu devleti ayak-
ta tutmaya yaramaktadır.

Enerjimizi bugünün gerçek görevlerini
çözmek için harcayalım!

KIBRIS'IN FAŞİST TÜRK ORDUSU TARAFINDAN İŞGALİNİ PROTESTO TOPLANTISI YAPILDI

Kıbrıs'ın işgalinin 9. yıldönümü dolayısı ile 16 Temmuz 1983 Cumartesi günü Batı Almanya'nın Stuttgart kentinde Bolşevik Partizan tarafından bir protesto toplantısı düzenlendi. Toplantıya 130 civarında devrimci katıldı. Toplantıya Kıbrıs Komünist Partisi Marksist-Leninist/Örgütlenme Komitesi örgütünün görüşlerini doğru bulup savunan devrimciler de katıldı.

Toplantı tüm dünyada Komünizm ve Devrim davası uğruna mücadelede şehit düşen devrimcileri, komünistleri anmak için yapılan saygı duruşu ile açıldı. Saygı duruşundan sonra Bolşevik Partizan adına açış konuşması yapıldı. Aşağıya bu açış konuşmasını aynen alıyoruz.

ACIŞ KONUSMASI

Arkadaşlar, Yoldaşlar...

Konuşmama başlamadan önce hepinizi Bolşevik Partizan adına devrimci-komünist bir saygıyla selamlarım.

Arkadaşlar, yoldaşlar...

Bugün burada Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgalini protesto etmek için toplandık. Bu toplantımız Kıbrıs halkının işgale, emperyalizme, sosyal emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadelesinde onunla omuz omuza olduğumuzu, onun mücadelesini desteklediğimizi göstermek için düzenlendi.

Biz içinde bulunduğumuz şartlarda, Kıbrıs devriminin sorunları üzerine Kıbrıslı yoldaşlarla tartışma imkanının yaratıldığı bir toplantıyı; Adanın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgalinin protesto su için doğru bir yöntem olarak gördük. Amacımız bu toplantı ile Kıbrıs devriminin sorunları üzerine yoldaşlarımızı, devrimcileri bilgilendirmek; Kıbrıs devriminin sorunlarını bilince çıkarmak, ve bu devrim sorunları ile daha yakından ilgilenmek için bir adım atmaktır. Yoldaşlarımız ve devrimciler bu toplantı sonrasında Kıbrıs devriminin sorunları ile daha yakından ilgilenme yolunu tutarlarsa, bu toplantı amacına ulaşmış olacaktır.

Arkadaşlar, Yoldaşlar...

Kıbrıs'ın kuzey kesimi bundan 9 yıl önce, 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından işgal edildi. Bugün çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkı, başta Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutan faşist Türk ordusu olmak üzere çeşitli yabancı askeri

güçlerin işgal şartları altında yaşıyor. Emperyalistler ve onların Türkiye'deki, Yunanistan'daki, Kıbrıs'taki uşakları Kıbrıs halkı adına hepsi de emperyalist çıkarların ve emperyalistler arası çıkar çatışmalarının ifadesi olan "çözüm"ler öneriyor, bu çözüm önerileri üzerine gürültülü tartışmalar yürüyor.

Evet, Kıbrıs'ın kuzeyi şimdi 9 yıldır faşist Türk ordusunun doğrudan işgali altında! Bu durumun Türkiyeli devrimcilere, komünistlere yüklediği büyük yükümlülükler ve görevler vardır. Bu görev ve yükümlülükler, işgalin yıldönümünden yıldönümü ne çıkarılan bildiriler veya yayın organlarında yapılan açıklamalarla yeterli bir şekilde yerine getirilemeyecek kadar büyüktür. Kıbrıs'ın Türk faşist ordusunun işgali altında olduğu, bütün devrimci örgütlerin propaganda ve ajitasyonlarının sürekli bir görevi; işgale karşı mücadele en önemli görevlerinden biri, "Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!" şiarı propaganda ve ajitasyonda her fırsatta kullanılan bir şiar olmak zorundadır. Bütün toplumda Türk şövenizminin kol gezdiği, ve körüklendiği bir ortamda, Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk ordusu işgali altında olmasının adeta yalnızca kitleler içinde değil, devrimci çevrelerde de unutulduğu, kanıksandığı; faşist hakim sınıfların yıllardır okuduğu "yavru vatan" türkülerinin kitleler içinde önemli taban bulduğu, ve işgalin kitlelerin önemli bölümü içinde rahatsızlık yaratmadığı bir ortamda, Kıbrıs konusunun devrimcilerin sürekli propaganda ve ajitasyon konusu olması kaçınılmaz bir zorunluluk, bir görevdir. Kendi ülkemiz hakim sınıflarının, bir başka ülke halkını ezdiği, onun kendi kaderini tayin hakkını silah zoruyla ayaklar altına alıp çiğnediği bir durumda; o ülke halkının mücadelesini desteklemek, onun yanında olduğunu yüksek sesle ilan etmek, bunun gereklerini yerine getirmek bizim için özel ve öncelikli bir görevdir.

Her türden revizyonist ve oportünistler bu konuda kendilerinden beklenen tavır içindedirler. Onlar için "Kıbrıs sorunu", işgal yıldönümlerinde, o da belki hatırlanan ve onca önemli olmayan bir sorundur. Bu şairtirici da değildir. Çünkü onlar işgal yıldönümlerinde bazen takındıkları tavırlarda tersini söyleseler de, hakim sınıfların "yavru vatan" kategorisi sınırları içinde düşünme alışkanlıkları sürmektedir. Onların Kıbrıs konusundaki genel sorunluklarının, bu soruna gerekli önemi vermemelerinin temeli budur.

Biz Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk faşistlerinin işgali altında olmasının Türkiyeli devrimci ve komünistlere yüklediği olağan üstü önemdeki görev ve yükümlülükler konusunu tartışırken, bizim kendimizin de bu konuda önemli hata ve eksikliklerimizin olduğunu tespit etmek zorundayız. Şurası açıktır ki, Kıbrıs'ın kuzeyi işgal altına alındıktan bu yana Türkiye devrimci hareketinin önüne bu sorun, milli sorunun önemli bir bölümü olarak çıkmıştır. Bu noktadan itibaren nasıl milli mesele konusunda Türkiye'de Türk olmayan milliyetlere yapılan tüm ulusal baskılara karşı çıkmak; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı devlet kurma hakkını savunmak bir görev ise; Kıbrıs'ta cöncelikle Türk faşist işgaline karşı çıkmak, Kıbrıs halkının mücadelesini desteklemek de önemli bir görevdi. Türkiye'de Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına alan, Türk olmayan tüm milliyetlerin ulusal haklarını gaspeden Türk faşistleri; 1974 işgali ile ırkçı siyasetlerini Türkiye dışına da taşımışlar; Kıbrıs'taki ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını çiğneme ordusunun tank paletleri altında; kan ve ateşle ezmişlerdi. Bu durumun bilince çıkartılması, propaganda ve ajitasyonda sürekli kullanılması bir görevdi. Biz bu görevi yeterli bir şekilde yerine getirmediğimiz. Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'a saldırısı karşısında baştan itibaren doğru çözümler getirmelerine rağmen, TKP/ML'in merkezi bir yapıya kavuşturulduğu 1978'de Kıbrıslı yoldaşlarla ortak açıklama yapılan dönemlerdeki yoğun propaganda dışta tutulursa, propaganda ve ajitasyon çalışmalarında Kıbrıs konusuna gereken önemi vermediğimiz, bir olgu olarak tespit edilmek zorundadır. Bu yetersizlik kuşkusuz bizim doğru proleter enternasyonalist çizgimizden bir sapma anlamına gelmemektedir. Görev şimdi pratikte bu hatayı aşmak olmalıdır. Bu toplantımız bu yönde bir adım olarak da kavranmalıdır.

Arkadaşlar, Yoldaşlar...

20 Temmuz 1974 saldırısı, ve Adanın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgali ve sonrasında gelişen olaylara kısaca bir göz atmak; faşist Türk hakim sınıflarının niteliğini daha iyi kavramak için bir dizi malzeme sağlar. Bilindiği gibi, Kıbrıs'ta Türk faşistlerinin Kıbrıs'a saldırıları öncesinde, 15 Temmuz 1974'te bir darbe girişimi olmuştu.

Nikos Sampson adlı faşist bir Rum yönetimindeki darbeciler doğrudan doğruya Yunanistan'daki faşist cuntaya bağlı olarak hareket ediyorlardı. Amaçları İngiliz emperyalizminin uşağı Makarios yönetimini devirmek, Adayı uzun süre içinde Yunanistan'a

a bağlayarak Enosis'i gerçekleştirmektir. Darbenin ardındaki doğrudan güç Amerikan emperyalizmi idi.

Darbeciler amaçlarına ulaşamadılar. Darbe Kıbrıslı Rum halkın direnişi ile karşılaştı. Makarios İngiliz emperyalistlerinin de desteği ile darbecilerin elinden kurtuldu. Darbeciler çok kısa süre içinde dünya kamuoyunda teşhir ve tecrit oldular. Bu şartlarda darbenin ardında duran ve darbenin gerçek tezgahlayıcısı olan Amerikan emperyalistleri kendi çıkarlarına o anda Enosis kadar hizmet etmeye de, ters düşmeye ve daha 50'li yıllarda formüle ettikleri "ikili Enosis" (yani Kıbrıs'ın bölünmesi ve Amerikan üssü haline getirilmesi) planını gerçekleştirmek için hazırlığa giriştiler. Kıbrıs'taki Amerikancı darbecilerden ve Yunanistan'daki Albaylar Cuntasından desteklerini çektiler. Böylece Türk hakim sınıflarının Adayı işgal etmesi için zemin hazırlanmış oldu.

Türk hakim sınıflarının eline, yıllardır körükledikleri "yavru vatan" şeklinde iğrenç şövenist amaca ulaşmak için kaçırılmaz bir fırsat çıkmıştı. Kıbrıs'ta darbeciler köşeye sıkışmıştı. Yunanistan'daki albaylar cuntasının içinde bulunduğu buhran bir anda uç noktasına yükselmiş, cunta hareket edemez hale gelmişti. Yunanistan'daki faşist Albaylar Cuntasının en büyük —ve o sıradaki en son destekçisi— Amerikan emperyalistleri de, ne kurtarır sak kaddir hesabı içinde, cuntadan desteğini çekmiş; Türk saldırısına yeşil ışığı yakmıştı.

Adada askeri üsleri bulunan İngiliz emperyalistleri, kendileri Amerikan emperyalistleri ile doğrudan doğruya karşı karşıya gelmemek için, kendileri doğrudan bir askeri müdahalede bulunacak durumda değil di; ama Türk saldırısı karşısında da olmadığını diplomatik dille açıkladı.

Batı Avrupa'daki diğer emperyalist devletler de Türkiye'nin "garantör devlet" statüsünü kullanmasını kendi çıkarlarına uygun görüyorlardı.

Rus sosyal emperyalistleri açısından Makarios yönetimine karşı girişilmiş darbe, bizzat Rus sosyal emperyalistlerinin adadaki çıkarlarına karşı da girişilmiş bir darbe idi. Geçici bir Türk müdahalesi Rus sosyal emperyalizminin hesaplarına göre kendine yalnızca yarar getirirdi.

İşte Türk hakim sınıfları açısından yıllardır beklenen fırsat bu idi. Ve onlar bu fırsatı kaçırmadılar.

Türk hakim sınıflarının tümü adına, o zaman Başbakan olan Ecevit Kıbrıs'a çıkartma işaretini verdi. 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu Kıbrıs'a çıkartma yaptı.

Hakim sınıflar adına konuşan Ecevit, bu saldırının adını "barış hareketi" koydu. Onun açıklamasına göre Türk ordusu Kıbrıs'a

"barış ve kardeşlik götürmek" için çıkmıştı. Ve "Türk ordusu işgal ordusu olmaya - cak"tı. "Türk ordusu Kıbrıs'ın bağımsızlığına karşı girişilen hareketi bastırdık - tan sonra geri çekilecek"ti.

Bu söylenenler ve yapılanlar, Türk hakim sınıflarının, ve onların "barış güvercinli, mavi gömlekli" temsilcilerinin gerçek yüzlerini ortaya koyan malzemelerdir.

"Barış hareketi" denen şey, gerçekte 40 bine yakın asker, zırhlı araçların, ordunun kara, hava, deniz kuvvetlerinin her bölümünün katıldığı geniş çaplı planlı bir savaş hareketi idi. Bu savaş, "barış" adı altında Kıbrıs'a binlerle ölü, yaralı, tutsak getirdi. "Kardeşlik" adına Kıbrıs'ta hakim sınıflar tarafından çeşitli milliyetler arasında körüklenen milli düşmanlık uç noktasına vardırdı. İşgal milli çelişmeleri, sövenizmi körüklemenin yeni bir aracı oldu. İşte Ecevit'in sözünü ettiği "kardeşlik" bu idi. Onun kardeşlik - ten anladığı, halkların milli temelde bir birine karşı kışkırtılmasıdır. İşgal bu açıdan oldukça "başarılı" olmuş, Kıbrıs Rum ve Türk milletleri arasında var olan milli temeldeki ayrılıklar daha da derinleşti - rilmiş; Türkiye halkı içinde Yunan düşmanlığı, Yunanistan halkı içinde Türk düşmanlığı büyük boyutlara vardırılmıştır.

Ecevit'in "Türk ordusunun işgal ordusu olmayacağı" sözlerinin üzerinden bugün 9 yıl geçmiştir. Ve Türk ordusu bugün Kıbrıs'ın kuzeyini açık bir işgal ordusu olarak kontrolde bulundurmaktadır. 30 000 Türk askeri Kıbrıs'ın kuzeyinde üslenmiştir. İşte "işgal ordusu olmayacak" olan Türk ordusunun durumu budur! Bu yıl İsveç'te yapılan bir toplantıya faşist askeri cuntanın verdiği diplomatik pasaportla katılan Ecevit, 9 yıldır Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutan ordunun işgal ordusu olmadığını hala açıklayacak kadar utanmazdır.

Ecevit'in deyimi ile "Kıbrıs'ın bağımsızlığına yönelik bir saldırı hareketi" vardı. Türkiye "garantör devlet" olarak Kıbrıs'ın bağımsızlığını korumak zorunda idi. "Barış hareketi Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü ve devlet bağımsızlığını koruma amacına yönelik"ti.

Güya amacı bu olan "barış hareketi", ko ruyacağını söylediği Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü fiilen ortadan kaldırdı. Kıbrıs topraklarının %38'i bugün faşist Türk ordusunun doğrudan kontrolü altındadır. Kıbrıs'ın faşist Türk ordusunun işgali altında bulunan kuzey kesimi bütünü ile güney kesimden koparılmış; kuzey bölgesinde bulunan Rumlar göçe zorlanmış, 200 000'e yakın Rum evini-barkını terketmek zorunda bırakılmıştır. Faşist Türk hakim sınıfları, Türkiye'de Ermenilere ve Kürtlere uyguladığını, Kıbrıs'ın Rumlarına karşı uygulamıştır.

Güney bölgesinden de Kıbrıslı Türklerin çok büyük bölümü kuzeye göçerek fiili bölünme tamamlanmıştır. İşte "Kıbrısın toprak bütünlüğü" faşist Türk hakim sınıflarınca böyle "korunmuş"tur.

"Devlet bağımsızlığının korunması" da buna benzer bir korumadır. 1960'dan 1974'e dek Kıbrıslı Rum ve Türklerin ortak devleti olan Kıbrıs Cumhuriyeti, Türk işgali ile birlikte fiilen bölünmüştür. Bu fiili bölünme, Türk hakim sınıfları belli bir süre daha birlikçi görünmek istediklerinden "Türk Federe Devleti" adı altında kurulan ve doğrudan Türkiye'ye bağlı kukla bir devlet ile geçici olarak maskelenmeye çalışılmıştır. Geline aşamada bu fiili bölünmenin resmen hukuki olarak da perçinlenmesi yönünde planlar vardır. Kıbrıs'taki Türk hakim sınıfları, Türkiye'deki ağabalarının verdiği taktikler doğrultusunda son dönemde "referandum" ile bağımsız bir Türk devleti ilan etme tehditlerini savurmaya başladılar. Şimdilik Kıbrıslı Türk hakim sınıflarının, Kıbrıslı Rum hakim sınıflar karşısında pazarlık pozisyonunu güçlendirmek için kullanılan bu tehdit, şartların değişmesi halinde tehdit olmaktan çıkip, fiili durum haline gelebilir. İşte Türk hakim sınıfları Kıbrıs'ın "devlet bağımsızlığı" nı böyle, var olan bir devleti bölerek "korunmuş"lardır.

Faşist Türk hakim sınıfları adına konuşan Ecevit, "Kıbrıs'a, yalnız Kıbrıs'a değil, Yunanistan'a da demokrasi ve esenlik götürdükleri"ni iddia edecek kadar utanmazdı. Öyle bir demokrasi ki, bugün Kıbrıs'ın kuzeyi faşist Türk ordusunun zulmü altında inlemektedir. Güney'de Rum hakim sınıflar "Türk işgali" gerekçesi ile her türlü baskıyı haklı gösterebilmektedir. Kendisi faşist olan bir iktidarın başka bir ülkeye "demokrasi götürmesi" zaten ancak sözde mümkündür.

Faşist Türk ordusunun Kıbrıs'a götürdüğü esenliğe gelince, o esenlik'in görünümü somut olarak şöyledir:

Bugün Kıbrıs nüfusunun yarıya yakını eski evini, yerini, yurdunu kaybetmiş, göçe zorlanmış. İşgalin üzerinden 9 yıl geçmiş olmasına rağmen hala onbinlerle kişi göçmen kamplarında yaşamak zorundadır.

Onbinlerle emekçi katledilmiş, dost ve akrabasını yitirmiştir.

Faşist Türk hakim sınıflarının ordusu, tam "şanına layık" bir işgal ordusu olarak davranmış; talan, soygun, ırza tecavüz günde olmuştur. Bugün işgal altındaki bölgede Kıbrıs ekonomisi tam bir bataklıkta. İşsizlik, enflasyon almış yürümüştür. Bundan kaderlerini Türkiye'deki hakim sınıfların kaderine bağlamış bir avuç hain dışında, Kıbrıslı Türkler de memnun değildir.

Türkiye'den Kıbrıs'a binlerce aile gönderilmiştir. Rumlardan elde edilen "ganimet", Kıbrıs'ı Türkiye'nin bir parçası haline getirebilmek için yerleştirilen bu Türkiye göçmenleri arasında da dağıtılmıştır.

Onbinlerle Kıbrıslı Rum ve Türk, Kıbrıs'ı terketmek zorunda kalmıştır. İşte Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'a getirdiği esenlik budur!

Bunun başka türlü olacağını beklemek de zaten yanlıştır.

Sorunlara Marksizm-Leninizmi temel alarak yaklaşan; proleter sınıf bakış açısı ile yaklaşan, Ecevit hükümetinin komprador patron ve toprak ağalarının bir hükümeti olduğunu bilen her kişi; girilen askeri hareketin gerçek amaçları ve muhtemel sonuçları hakkında doğru sonuçlara varabildi, ve en başından itibaren bu hareketi saldırı ve işgal hareketi olarak değerlendiren karşı çıkardı.

Bu harekate karşı kitlelerden kendiliğinden bir hareket beklemek, Türkiye'de Türk şövenizminin etkisi gözönüne alındığında, saçma idi. Kitlelerin orta ve geri kesiminin bu saldırı hareketini destekleyecekleri açıktı. Nitekim öyle oldu. Kıbrıs çıkartması ertesinde daha önce kitleler içinde prestiji sarsılan Ecevit "kahraman" oldu. "Yunan mezalimine karşı soydaşlarımızı kurtarma" hareketinin(!!!) şövenizm ağısu ile aldatılmış kitleler içindeki prestijini kendileri için kullanma yarışında hakim sınıflar birbirine girdiler. Kıbrıs'a karşı girilen saldırı, Türkiye'de hakim sınıfların yürüttüğü korkunç bir şövenizm fırtınasının da bir aracı oldu. Tam da böyle bir durumda komünistlerin görevi bu şövenizm okyanusuna karşı gücü el verdiğince karşı çıkmaktı. Ama ne yazık ki Türkiye'de ilk anda bu konuda tavır takılabilecek, ve takınması gerekli tek güç olan TKP/ML, o zamanki güçsüzlüğü, ve yönetiminin oportünistliği sonucu tavır takınmadı. Bugün Bolşevik saflarda olan ve o gün yurtdışında bulunan bazı yoldaşlar önderliğinde bulunan bir kitle örgütü, bildiğimiz kadarı ile saldırı hareketinin hemen ertesinde bu saldırıya karşı açıkça karşı çıkan tek siyasi güç oldu.

Bugün kendilerine Marksist-Leninist diyen birçok güç (o güçlerin o günkü öncülleri) 20 Temmuz çıkartmasına karşı ilk anda ya tavır takınmadılar, ya da doğrudan doğruya bu hareketin Ecevit tarafından açıklanan amaçlar doğrultusunda bir hareket olduğu gerekçesi ile destekler bir tavır takındılar. Kıbrıs'a karşı Türk hakim sınıflarının giriştiği saldırı, Türkiye'de Türk şövenizmi hastalığının devrimci-iletrici-solcu bilinen çevrelerde de yaygınlığını çok açık bir şekilde sergiledi. Bu saldırı hareketine hareketin hemen erte-

sinde hemen hiçbir tepki gelmemesi, Türkiye devrimci, ve komünist hareketi açısından gerçekte utanılabilir bir durumdur.

Tepki gelmemek bir yana, bu hareketin destekleyicileri arasında kimler yoktu ki?

Önce tabii ağababaları Sovyetler Birliği'nin işareti doğrultusunda revizyonistler, genelde "eleştirici destek" verdikleri Ecevit hükümetinin açık işgalci hareketini "barış hareketi" olarak ateşli bir şekilde desteklediler. O kadar ileri gittiler ki, bunların denetimindeki DİSK, milli menfaatler uğruna grevleri durdurma, ve bir günlük yevmiyeleri orduya bağışlama çağrısı yapma kararı aldılar! Türkiyeliler işçiler, işçi sınıfı adına konuşan revizyonist hainlerce Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun emperyalist çıkarlar uğruna yürüttüğü bir savaşı desteklemeye çağrılıyordu. İşte iğrenç sosyal-şövenizmci di bir sınavda kendini böyle gösteriyordu.

O dönemde, daha sonraki grup ve dergiyayın enflasyonu olmadığından, oportünist grupların her birinin Kıbrıs işgali karşıındaki tavırlarını belgeli olarak ortaya koymak çok zordur. Ama en baştan işgalin hemen ertesinde —bizim bildiğimiz yurtdışında bir kitle örgütü adına çıkan bir bildiri dışında— ilk anda işgali reddeden bir belgenin olmadığıdır.

İlk çıkartma ve ilk çatışmalar üzerinden bir ay kadar geçtikten sonra, işgalci Türk ordusu ele geçirdiği toprakları genişletme yönünde yeni bir harekate girişti. Bu hareket Türk hakim sınıflarının gerçekte hiç de Ecevit'in dünyaya sahtekarca ilan ettiği gibi "geçici ve sınırlı bir askeri hareket" amacıyla Adaya çıkmadıklarını, amacın Adanın mümkün olduğunca büyük bir kesimini kontrol altına almak olduğunu açıkça gösterdi.

Bu noktadan itibaren Rus sosyal emperyalistlerinin tavrı değişti. Onlar bu kez Yunanistan'da devrilen cunta yerine gelen hükümete kur yapmaya, ve Türk işgalinin "orijinal amaçlarından saptırılması"(!)na karşı çıkmaya başladılar.

Onlarla birlikte tabii onların ülkemizdeki uşaklarının tavrı da değişti. Revizyonistler işgalin Türk ekonomisine bindirdiği yükleri hesaplayarak, hiç de "değmediği", vs. gibi gerekçelerle, Ecevit hükümetini eleştirmeye başladılar. İşgalin sürekli kılınmasına karşı çıkmaya, ve Rus sosyal emperyalistlerinin önerisi doğrultusunda sorunun "enternasyonal arenada" çözümlenmesi yönünde propaganda yapmaya başladılar.

O dönemde Rus sosyal emperyalizmine karşı çıkan gruplar içinde ideolojik etkinliği açık olan Aydınlık revizyonistleri ise çözümü, "iki süper gücün, özellikle de yeni çarların sorundan elini çekme"lerinde görüyor ve "Türkiye ile Yunanistan'ın ken-

di aralarında çözemeyeceği bir sorun yoktur. Yeter ki iki süper güç aradan çekilsin" şeklinde formülasyonlarla; Kıbrıs'ta ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını Türkiye ve Yunanistan hakim sınıflarına devrediyordu. O bu tavrı ile Türkiye'de ve Yunanistan'daki hakim sınıfların kendi sınıf çıkarları doğrultusunda şöven milliyetçiliği körüklediği; onların halk düşmanı olduğu gerçeklerini gözlerden gizliyor; Kıbrıs sorununun kalıcı bir çözümünün ancak halklar tarafından devrimle gerçekleştirileceğini geçiştiriyor; ve İngiliz emperyalizmi gibi Adanın bir bölümünü doğru dan işgal altında tutan emperyalist bir büyük gücü, "iki süper güç" dediği güçler dı şındaki emperyalist büyük güçleri koruyordu.

O zamanlar Aydınlik'la "proleter devrimcilerin birliği"ni kurma hummalı faaliyeti içinde bulunan HB, HK, HY oportünistleri ya da onların öncülleri bu görüşlere köklü bir eleştiri getirmiyor, tersine bunlara esasta katılıyorlardı.

Ortayolcu dediğimiz Dev-Yol, Kurtuluş gibi gruplar ise revizyonistlerin kuyruğunda "enternasyonal çözüm" öneriyorlardı.

Çözüm konusunda bugün gelinen yerde Batılı emperyalistler sorunun daha çok "cemaatler arası görüşmeler" adı altında Türkiye/Yunanistan arasında çözülmesini isterken (bu durumda "çözüm" batı blokunun kendi içinde bir iş olarak kalacaktır) Rus sosyal emperyalistleri çözümün uluslararası bir forum üzerinden, mesela Birleşmiş Milletler aracılığı ile çözülmesini, kendisinin böyle bir çözümde ABD ile birlikte Kıbrıs Cumhuriyetinin bağımsızlığını garantı etmeye hazır olduğunu bildiriyor.

Birleşmiş Milletler'in son genel kurulunda Kıbrıs'tan işgal askerlerinin çekilmesi yönünde alınan karar Türkiye'deki faşist hakim sınıfları, onların Kıbrıs'taki uzantılarını yeni bir faaliyet için itti. Bu faaliyet "Kıbrıs Türk toplumunun kendi kaderini tayin hakkı" maskesi altında yürütülüyor. Kıbrıs'taki Türk hakim sınıfları, Türk ordusunun faşist işgalini haklı göstermek amacı ile bir referandum sahtekarlığı tezgahlamaya çalışıyorlar. Bunun halkın kendi kaderini tayin hakkı olarak gösterilmesi adı bir demagojidir. Bu Kıbrıslı Türklerin kendi kaderini tayin hakkını kullanması değil, işgal süngüsü altında işgali desteklemeye zorlanmasıdır.

Biz komünistler, şöyle ya da böyle, emperyalistlerin çözümlerinin, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir çözüm olduğunun bilincinde olarak, "Tüm emperyalist çözüm planlarına hayır!" diyoruz.

Kıbrıs sorununun bir tek gerçek çözümü vardır. O da çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası önderliğinde demokratik halk devrimidir.

Biz Kıbrıs konusundaki görüşlerimizi KKP/ML(ÖK) ile 20 Temmuz 1978'de çıkardığımız ortak bildiriye şöyle toparlamıştık:

"TKP/ML içerisinde örgütlenmiş olan biz Türkiyeli komünistlerin Kıbrıs konusundaki tavrımız açık, kesin ve proleter enternasyonalizmi ruhu ile doludur.

1- Kıbrıs'ta Türk hakim sınıflarının giriştikleri savaş gerici bir savaştı. Bu savaş emperyalistlerin ve onların uşağı Türk hakim sınıfların halk düşmanını siyasetlerinin bir devamı idi. Kıbrıs halkına karşı bir savaştı. Genel olarak tüm komünistlerin, özel olarak Türkiyeli ve Yunanistanlı komünistlerin bu savaş karşısındaki tavrı 'devrimci bozgunculuk' olmalı idi. Yani komünistler şövenizmi göğüslemeli, tutarlı bir şekilde savaşın gerçek niteliğini kitlelere açıklamalı, kitleleri hakim sınıflara ve emperyalizme karşı devrimci mücadele temelinde birleştirmeye çalışmalıydı. Bu görev ne Türkiye, ne de Yunanistan'da başarılı bir şekilde yerine getirilemedi. Türkiye'de Partimiz TKP/ML, Kıbrıs konusunda uzun bir süre sustu. Bunun esas sorumluları Partimizi tasfiyeye kalkışan bir hiziptir. Bu Parti tasfiyecisi hizip bugün Partimizden atılmış ve Partimiz 1. Konferansı toplayarak dağınıklığa son vermiştir. Biz Türkiyeli komünistler Kıbrıs konusunda görevimizi yerine getiremediğimizin bilincindeyiz ve proleter enternasyonalizmi ruhuyla dolu olarak bu konuda görevimizi yerine getirmeye kararlıyız. (*)

2- Biz Türkiyeli komünistler bugün Kıbrıs'ı işgal etmiş olan faşist Türk hakim sınıflarının faşist işgal güçlerine ve tüm işgalcilere karşıyız. Kıbrıs halkının işgalcilere karşı KKP-ML önderliğindeki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla desteklediğimizi ilan ederiz. Bu destek sadece sözde değildir. BU DESTEĞİ BİR YANDAN ÜLKE - MİZDE, KIBRIS'I İŞGAL EDEN TÜRK HAKİM SINIFLARININ FAŞİST İKTİDARINI YIKMA MÜCADELEMİZİ GELİŞTİREK, DİĞER YANDAN KIBRIS DEVRİMİNE MADDİ-MANEVİ HER TÜRLÜ DAYANISMA YI SAĞLAYARAK GETİRİRİZ.

3- Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'ta komünistlerin ve halkın Türkiye ve Yunanistan'dan ayrı olarak teşkilatlanmasını savunuyoruz. Çünkü Kıbrıs devrimi, Türkiye ve Yunanistan'dakinden ayrı bir devrimdir. Düşmanlar genelde benzerlikler gösterse bile, özeldir ayrı (*). Bu noktada Kıbrıs konusunda Türkiye'deki suskunluğun sorumluluğunu nerdeyse bütünüyle KK hizibine bağlayan tavır; öz eleştirici olmayan yanlış bir tavidir.

dır. Türkiye ve Yunanistan'da ve İngiltere'de, sosyal-şöven özlerine uygun olarak Kıbrıslı devrimcileri ve Kıbrıs halkını kendi teşkilatları içinde örgütlemeye çalışan, kendi peşlerine takmaya çalışan tüm oportünist, revizyonist ve troçkistlerin teşhir ve tecritini bir görev olarak görüyoruz.

4- Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'taki milli meselenin çözümünü Kıbrıs devriminden koparan, Kıbrıs halkı adına soruna çözüm getirmeye çalışan, özü şövenizm olan 'bağımsız Yunanistan ile birleşmiş bağımsız Kıbrıs', vb. önerileri reddediyoruz. Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk milletlerinin varlığını, bu milletlerin Türkiye'deki Türk ve Yunanistan'daki Yunan milletlerinden farklı olduklarını görüyor ve aralarındaki milli çelişmeyi KKP-ML önderliğinde zafere ulaştıracakları Demokratik Halk Devrimiyle çözebileceklerini biliyoruz. Bu gerçekleri küllendirmeye çalışan 'iki toplum' vb. safsataları reddediyoruz.

5- Kıbrıs sorununun tek çözümü, Kıbrıs halkının KKP-ML önderliğinde sürdürmekte olduğu Demokratik Halk Devriminin zaferi ile mümkün olacaktır. Biz Türkiyeli komünistler bunun propaganda sınıfı yapacak ve Kıbrıs halkının bu yöndeki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla var gücümüzle destekleyeceğiz."

Bilindiği gibi, bu ortak açıklama ile kardeşlik ilişkileri kurduğumuz KKP ML(ÖK) TKP-ML/TKP-ML(B) ayrılığı sırasında Menşevik katlarla ilişkileri sürdürme, bizimle ise tartışma şeklinde, bizce kesinlikle yanlış olan bir tavır aldı.

Kardeşlik ilişkileri kurduğumuz temel konusunda ise, KKP/ML(ÖK), son olarak elimize geçen belgelerden açıkça görüldüğü gibi, çok önemli noktalarda ortak temelimizden ayrılmıştır. Mesela en önemli noktalardan biri olan Kıbrıs'ta devrim aşaması sorununda, KKP/ML(ÖK) devrim aşamasının demokratik halk devrimi olduğu görüşünü savunmamaktadır.

Daha bir dizi konuda aramızda derin ideolojik çelişmeler vardır.

Bütün bu çelişmeler üzerine Marksist - Leninistlere yaraşır bir ağırbaşlılıkla tartışma ve karşılıklı olarak yanlışlara karşı tavizsiz mücadele; hiç bir şekilde karşılıklı pratik desteği engellememlidir. Ayrıca bu tartışma da birbirimizin hatalarını gösterip aşmamız açısından somut desteğin bir biçimidir de.

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!
Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan halklarının devrimci birliği!

Bolşevik Partizan adına yapılan açış konuşmasından sonra, Kıbrıs'taki gelişmeleri, Kıbrıs tarihini, sosyo-ekonomik yapısını, Kıbrıs'ta sınıf mücadelelerini ve işgal sonrası durumu konu edinen bir dia gösterisi yapıldı.

Özenle hazırlandığı belli olan dia gösterisi toplantıya katılanların bilgilenmesi açısından yararlı oldu.

Dia gösterisinden sonra söz alan KKP/ML(ÖK) görüşlerini savunan bir yoldaş, kendisinin KKP/ML(ÖK) temsilcisi olmadığını; ancak KKP/ML(ÖK)'nin görüşlerini doğru bulan bir devrimci olarak onun çeşitli konulardaki görüşlerini anlatmak istediğini belirtti. Kendisinin kişi olarak bu görüşlerin bazılarında bazı sorunlar gördüğünü, ve araştırma ihtiyacı duyduğunu da belirtti. Yoldaş daha sonra KKP/ML(ÖK)'nin çıkardığı "Kıbrıs Devriminin Genel Çizgisi" adlı belgede toplanmış olan "Kıbrıs'ta Komprador Kapitalizmi ve Tarihi Gelişimi", "Leninizm ve Kıbrıs'ta Milli Mesele", "Örgütlenme Üzerine", "ML Platform'un Eleştirisi", "Rus Sosyal Emperyalizminin Kıbrıs'taki Uşakları" yazılarına ve "Kıbrıs Devrimi Üzerine Tamamlayıcı Tezler" adlı belgede toplanmış olan "Kıbrıs'ın Sosyo-Ekonomik Yapısı Üzerine Tamamlayıcı Tezler", "Ülkemizde Devrim Aşaması Sorunu Üzerine", "Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağında Milli Mesele" yazılarına dayanarak, alıntılar yaparak KKP/ML(ÖK)'nin görüşlerini tanıtmaya çalıştı.

Çok kısa tezler halinde KKP/ML(ÖK)'nin görüşleri şöyledir:

★ Sosyo-ekonomik yapı:

"Kıbrıs esas olarak bir tarım ülkesidir. Var olan sanayi tarımsal hammaddeler işleyen ve tüketime yönelik hafif bir sanayidir. Tarım sektörü ülkemizde en geniş işgücü istihdam eden, yerli üretimin en büyük bölümünü sağlayan kesimdir. Kıbrıs kendi kendine yeterli bir ülke değildir. Tüm üretim araçları emperyalist ülkelerden gelmektedir. Bunun da ötesinde yerli tüketimide yerli kaynaklardan karşılanmamaktadır. Bu yüzden ülkemizin dış ticareti ithalata dayanmaktadır.

Ülkemizde var olan ticari ve endüstriyel teşekküllerin büyük çoğunluğu ya doğrudan emperyalistlere aittir, ya da şu veya bu şekilde onların kontrol ve denetimindedir. Bankaların ise tümü emperyalistlerin kontrolündedir. Bankacılık sistemi İngiliz emperyalizminin bankacılık sisteminin bir parçasıdır.

Ülkemiz ekonomisi emperyalistler veya onların uşakları tarafından yönetilmektedir. Emperyalist devletlerin çıkarları

rına, onların ihtiyaçlarına göre guatum lenmiştir.

Tüm bunlara rağmen ülkemizde toprak a ğalığı ve onun ikiz kardeşi olan toprak köleliği yoktur. Toprakların büyük ço ğunluğu küçük orta halli, ya da kapita list köylülere aittir. Tarımda kapita list ilişkiler hakimdir. Bu ilişkiler ülkemiz ekonomisinin genel komprador ka rakterinin bir parçasıdır. Tarımsal ü retim, kooperatiflerin kilit noktala rını ellerinde tutan uşaklar aracılığı ile emperyalizmin kontrolundadır ve o nun ihtiyaçlarına göre ayarlanmaktadır.

Tüm bunlardan dolayı ülkemizin iktisa di yapısının komprador kapitalist bir karakterde olduğunu söyleyebiliriz. Bu gün ülkemizin kuzeyinin Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun iş gali altında olduğunu, güneyinde emper yalist İngiliz üslerinin varlığını, il legal Yunan askeri birliklerini ve söz de Birleşmiş Milletler Barış Gücü mas keli emperyalist orduların ülkemizde varlığını gözönünde bulundurursak, ül kemizin sosyo-ekonomik yapısını şöyle tanımlayabiliriz: Kıbrıs sömürge, yarı sömürge bir ülkedir. Emperyalizmin bo yunduruğu altında, komprador kapital ist bir iktisadi sisteme sahiptir." (Kıbrıs Devriminin Genel Çizgisi, s.62)

KKP/ML(ÖK) Kıbrıs'ta feodalizmin tasfi ve edilmiş olmasını Kıbrıs'ın özel durumu ile açıklamaktadır. Buna göre: Osmanlılar öneminde toprak a ğalığı yoktu. Toprakla rın mülkiyeti devlete aitti. Ada Osmanlı lardan İngilizlere geçtiğinde, toprak onu şleyenlerin elinde kaldı.

* Kıbrıs'ta sınıflar:

"1. KOMPRADOR BURJUVAZİ:

komprador sanayi ve ticaretle uğraşan sanayici ve tüccarlardan oluşur. Ülke mizin sömürge, yarı-sömürge yapısından dolayı komprador burjuvazi hizmet etti ği emperyalist güçlere göre çeşitli ka natlara ayrılmıştır. Bunlardan en önem lileri:

a) İngiliz ve Batı Avrupa emperyaliz mine uşaklık eden ve Kyprianu önderli ğindeki Demokratik Cephe Partisi tara fından temsil edilen kanat,

b) ABD emperyalizmine uşaklık eden ve Klerides'in başkanlığındaki Demokratik Seferberlik Partisi tarafından temsil edilen kanat,

c) Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık eden Papaioannu başkanlığındaki AKEL partisi tarafından temsil edilen ka nat." (age, s.67)

"2. MİLLİ BURJUVAZİ: Emperyalist serma ye dışında, yerli sermayeye sahip ve ge nellikle küçük işyerleri, atelyeler iş

leten, az sayıda ücretli işçi kiralayana küçük kapitalistlerdir. Bunlar emperya list baskı ve sömürüden zarar görmekte dirler. Kompradorlardan daha az mali o lanaklara sahiptirler. Komprador sana yi ve ticaretin gelişmesinin teşvik e dildiği ülkemizde milli sermayenin ge lişmesine gem vurulmaktadır. Bu yüzden Kıbrıs toplumunun en cılız kesimidir. Gücü zayıftır. Bunların siyasi temsil cisi 'sosyalist'(!) EDEK partisidir. Kıbrıslı Türkler arasında bu kesim he nüz siyasi olarak berrak bir örgütlen me içinde değildir." (age, s.69)

"3. KÜÇÜK BURJUVAZİ: Bu sınıf homojen bir yapıya sahip olmayıp, Kıbrıs toplu mu içindeki çok çeşitli toplumsal taba kaları ve katmanları içermektedir. Kıb rıs toplumunun en geniş kesimini oluş turan bu sınıfa dahil olan belli-başlı toplumsal tabakalar şunlardır:

- Mülk sahibi köylüler (kır burjuva zisi, orta köylülük, küçük köylülük)
- Zanaatkarlar
- Esnaflar
- Küçük tüccarlar
- Aydınların alt tabakaları (öğrenci ler, ilk ve orta eğitim öğretmenleri, alt kademedeki devlet yönetmenleri, me murları, özel sektör memurları, küçük avukatlar, teknokratlar, vs.)

Bu sınıf ülkemizde en geniş toplumsal kesimi oluşturduğu için ve ayrıca gös terdiği özellikler açısından dikkate a lınmaya değerdir." (age, s.70-71)

"4. ORTA KÜÇÜK BURJUVAZİ: Küçük burjuva zinin üst kesimini oluşturan, dolgun ma aşlı, rahat, lüks ve legal işlerle uğ raşan sendika bürokratları, teknokrat lar, vs. gibi tabakalardan oluşur. Kıb rıs'ın gerek kuzeyinde gerekse güneyin deki sendikaların büyük ço ğunluğu (de mokrat unsurların denetimindeki bir-iki sendika dışında) bunların denetiminde dir. Özellikle de belli başlı, işçi sı nıfı içerisinde önemli bir etkinliğe sa hip sendikaların tümü bunların elinde dir. Orta küçük burjuvazi sağ ideoloji ve modern revizyonist ideolojiyi yayan iki kesimden oluşur. Bunlardan SEK'e ve TÜRK-SEN'e bağlı kesim sağ ideolojinin destekçileri iken, PEO ile DEV-İŞ'e ha kim olan kesim de modern revizyonist i deolojinin hizmetindedir. Her iki kesim ortak yanı, halk düşmanı oluşları ve işçi sınıfının mücadelesini içerden baltalamalarıdır. Siyasi platformda or ta küçük burjuvazinin modern revizyon ist kesimi daha örgütlüdür. Kıbrıslı Rumlar arasında AKEL içinde örgütlen mişlerdir. (AKEL komprador burjuvazi nin partisidir. Ama çeşitli küçük-bur juva ve orta burjuva unsurları da peşi ne takmaktadır.)" (age, s.72-73)

"5. YARI PROLETARYA: Genellikle köyler-

de yaşayan ve oldukça geniş bir kitleyi içeren bir tabakadır. Bunlar sahip oldukları küçük toprak parçaları üzerinde yaptıkları üretimle geçimlerini sağlayamayacak durumda oldukları için, ayrıyeten şehirlerde fabrikalarda, inşaatlarda ya da dükkan sahipleri, usta zanaatkarlar yanında ücret karşılığında emeklerini satmak zorunda olan kimselerdir. Bu sınıf gerek işgale karşı mücadelede, gerekse sosyalizm mücadelesinde proletaryanın güvenilir bir mütefikidir." (age, s.73)

"6. PROLETARYA: Maden ve taşocağı işçileri, sanayi (fabrika) işçileri, inşaat işçileri, küçük atelye ve işyerlerinde çalışan çıraklar, kır proleterleri ve hatta çeşitli mağazalarda hamallık ve taşımacılık yapan emekçiler, ayrıca hiçbir iktisadi önemi olmayan çok küçük toprak parçacıklarına sahip olan, köylerde oturan fakat şehirlerde inşaatlarda ve fabrikalarda çalışan emekçiler bir bütün olarak proletaryayı oluşturur. Küçük burjuvaziden sonra Kıbrıs toplumunun nüfus olarak büyük kesimidir. Her dönemde ezilmiş ve azgınca sömürülmüş, ülkemizin sonuna kadar devrimci tek sınıfıdır. İşgale karşı mücadelesinin öncüsü ve temel gücüdür. Günümüzde proletarya ihanete uğramış ve örgütsüz bırakılarak burjuvazinin peşine düşürülmüştür. Bu yüzden de proletaryanın kendi sınıf savaşı, Rum ve Türk kompradorlarının milliyetçilik çığılıkları altında kanla boğulmuştur. Ülkemizde proletaryanın kendi çıkarları uğruna mücadelesi yaklaşık 50 yıldan beri yoktur. KKP ML(ÖK) sonuna kadar devrimci bu tek sınıfın yere düşen bayrağını tekrar omuzlayıp yükseklerde dalgalandırmak, bağımsız ve sosyalist bir Kıbrıs'ı gerçekleştirecek olan KKP/ML'i kurma görevini yüklenmiştir ve bunu başaracaktır."

★ Devrim nedir?

"Devrimin herşeyini belirleyen iktidarın sınıf yapısıdır." (Kıbrıs Devrimi Üzerine Tamamlayıcı Tezler, s.10)

★ Burjuva demokratik devrim nedir? Ve çağımızda devrim tipleri:

"Burjuva demokratik devrimi halk yığınlarının feodal, yarı-feodal iktidar ve sosyo-ekonomik düzene karşı mücadelesidir. Bu mücadelenin hedefi feodal sınıfların iktidarını yıkmaktır. Bu devrim geniş köylü yığınlarının toprak talebi temelindeki mücadelesine dayanır. Burjuva demokratik devrimin amacı feodal, yarı-feodal sosyo-ekonomik düzeni

yıkarak yerine burjuva karakterde demokratik düzeni kurmaktır.

...
Burjuva demokratik devrimi özünde bir toprak devrimidir." (age, s.11)

"(Komintern'e göre —YN) ... burjuva demokratik devrimin gündeme getirildiği sömürge, yarı-sömürge ülkelerde feodalizm sadece altyapıda değil, aynı zamanda üstyapıda da varlığını sürdürmektedir ve feodal sınıflar iktidara ortaktır veya tamamıyla hakimdir. Bu burjuva demokratik devrimin niteliği açısından çok önemli bir olgudur ve .. devrimin niteliğini belirleyici rol oynamaktadır.

Bu olgu aynı zamanda üstyapıda feodal sınıfların bulunmadığı Kıbrıs için özellikle önemlidir." (age, s.17)

"Anti-emperyalist mücadele burjuva demokratik devrimle bir ve aynı şey değildir. Onlar birbirinden farklı iki süreçtir." (age, s.18)

★ Kıbrıs'ta devrim aşaması:

"Ülkemizde proletaryanın stratejisi sosyalist devrimi gerçekleştirmektir. Sosyalist devrim süreci şu iki aşamadan oluşmaktadır:

A) İŞGALE KARŞI MÜCADELE DÖNEMİ:

Bu aşama proletaryanın yakın hedefini belirler. Burada hedef (amaç); tüm işgalcilerin Kıbrıs'tan kovulmasıdır. Bu mücadelede temel güç proletaryadır. Bu mücadelede proletaryanın yedekleri ise şunlardır:

a) Doğrudan (direkt) yedekler:

i) Birincil yedek: Yarı-proletarya, kafa emekçileri, küçük köylülük ve yoksul göçmenler

ii) Muhtemel yedek: Türkiye halkı, Yunanistan halkı ve Ortadoğu halkları (burularda yükselecek devrimci mücadeleler Kıbrıs'taki mücadele üzerinde doğrudan etki yapabilecek durumdadır — Bkz. Stalin, "Leninizmin Temelleri"), küçük burjuvazi, milli burjuvazi.

b) Dolaylı yedek:

Komprador burjuvazinin kendi içindeki çelişkilerinin proletarya tarafından kullanılması ve bu sınıfın işgalden zarar gören kesimlerinin işgale karşı mücadeleye zorlanması.

Bu dönemde proletarya esas darbeyi işgalcilerle uzlaşan tüm kesim ve tabakalara vurmalı, böylelikle onları tecrit ederek işgale karşı mücadelede saflarını sıklaştırmalıdır.

İşgale karşı mücadele, proletarya ile birincil yedekler olarak belirlediği -miz yoksul halk tabakaları arasındaki

ittifak temelinde yükselmeli, diğertüm ittifak ve saflaşmalar bu temel üzerinde kurulmalıdır.

B) SOSYALİST DEVRİM AŞAMASI:

Kıbrıs devriminin ikinci aşaması ise komprador burjuvaziye karşı yürütülecek sosyalist devrim aşamasıdır. Bu aşamada hedef komprador burjuvaziye yıkarak emperyalistlerin Kıbrıs'ta kesin yenilgisini sağlamak ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. İşgale karşı mücadelenin başarıya ulaşmasının hemen ardından proletarya bu hedefe yönelecektir.

Bu aşamada da temel güç şüphesiz ki proletaryadır. Proletaryanın yedekleri ise şunlardır:

a) Doğrudan yedekler:

i) Birincil yedek: Yarı-proleterler, kafa emekçileri ve küçük köylülük

ii) Muhtemel yedek: Türkiye, Yunanistan ve Ortadoğu halkları.

b) Dolaylı yedek: Proleter olmayan sınıflar arasındaki çelişmeler (örneğin; komprador burjuvazi, milli burjuvazi, küçük burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişmeler.) Proletarya bu çelişmelerden doğru olarak yararlanmasını becerebildiği ölçüde, hedefine varmada önündeki engelleri daha kolaylıkla aşabilecektir.

Bu mücadele de proletarya partisi önderliğinde ve proletarya ile yoksul halk kesimi arasındaki ittifak temelinde yükselcektir.

Bu dönemde proletarya esas darbeyi 'Marksist', 'işçiden yana' olduğu iddiasıyla ortaya çıkan, halkımızı yanlış düşüncelerin peşine takarak gerçek hedefinden saptıran ve proletarya partisinin gelişip güçlenmesini geciktirici bir rol oynayan küçük-burjuva ideolojisine yöneltecek; bu ideolojinin halk içindeki etkisini yıkarak saflarını sıklaştıracak ve güçlenecektir." (Kıbrıs Devriminin Genel Çizgisi, s.74/75)

★ Milli mesele:

"Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, ezen, egemen uluslar sadece ve sadece emperyalist uluslardan oluşurlar." (age, s.87)

KKP/ML(ÖK)'nin görüşlerini savunan yoldaşın tezleri koymasından sonra sorular soruldu.

Özellikle şu sorular önemli idi:

★ İşgal sonrası Türkiye'den kuzey Kıbrıs'a gönderilip, yerleştirilenler KKP/ML(ÖK) tarafından nasıl değerlendiriliyor? Bunlar ulusal azınlık mı? Kıbrıs Türk milletinin bir parçası mı? Vs.

★ Kıbrıs Türk hakim sınıflarının bugün tehdit unsuru olarak kullandıkları referandum gerçekleştirilirse, o zaman örgütlenme sorununda bir değişiklik olması muhtemel midir? Bunun bu konuda oynayacağı rol önemli midir?

★ KKP/ML(ÖK)'nin yazılarında kilise ve vakıf mülkiyeti konusunda 1945'e dek bilgi veriliyor, ondan sonrası için yok. Bu mülkiyetin bugünkü durumu nedir?

★ Küçük işletmeler genellikle aile işletmeleri durumunda mı? Bunlarda ekonomidışı zorlamalar var mı?

★ Güney Kıbrıs'ta kilisenin iktidarda ağırlığı, etkisi nedir??

Kıbrıslı yoldaş KKP/ML(ÖK)'nin bu konularda tavrının ne olduğu konusunda bilgisi olmadığını açıkladı. Kendi görüşleri doğrultusunda sorulara cevap vermeye çalıştı.

Soru-cevap bölümünden sonra, Bolşevik Partizan adına bir yoldaş KKP/ML(ÖK)'nin devrim aşamaları, ve Kıbrıs'ta devrim aşaması konusunda görüşlerinin eleştirisi niteliğinde olan bir konuşma yaptı. Bu konuşmanın temel tezi, KKP/ML(ÖK)'nin "milli mücadele"nin demokratik niteliğini kavramadığı; Komintern'in görüşlerini yanlış yorumladığı, Kıbrıs'ta anti-emperyalist / demokratik devrim aşamasının atlanamayacağı şeklinde idi. Biz bu konudaki eleştirileri genişçe yayınlayacağımız için burada üzerinde fazla durmuyoruz.

Bolşevik Partizan adına yapılan konuşmadan sonra, Spartaküs taraftarı bir kişiye söz hakkı verildi. Geniş propagandaya rağmen, diğer oportünist örgütlerden kimisinin bu toplantıya katılmamış olması, onların Kıbrıs sorununa ne kadar önem verdiklerini göstermesi açısından ilginçtir. Bizi tam da bu konuda "Türk milliyetçisi sapma" ile, "yarı-faşistlikle" suçlayan eski kardeş örgütlerimiz de bu toplantıda görünmemeleri onların ciddiyetinin(!) bir başka örneği oldu.

Spartaküs taraftarı konuşmasında bu toplantıda Marksizm-Leninizmin ilkelerinin çıkış noktası olarak alınmadığı, Kıbrıs sorununun tartışıldığı, halbuki esas sorunun Marksist-Leninist ilkeler olduğu şeklinde harika bir eleştiri getirdi. Ardından Kıbrıs konusunda bizim "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın savunmakla yarı-faşist bir slogan kullandığımız eleştirisini(!) getirdi. (Bu tartışma için bkz. S.8,s.51)

Spartaküs taraftarlarının konuşmasından sonra tartışmaya geçildi.

Tartışmalarda Spartaküs taraftarının eleştirisinin onların kavram fetişisti olduklarını gösterdiği; bizim ulusların kendi kaderini tayin hakkının içeriğinin Kıbrıs için ne olduğunu berrak bir şekilde açıkladığımız; işgale karşı çıktığımız ve

devrim mücadelesini desteklediğimiz ortaya kondu.

Bu toplantıda Kıbrıs sorununun Marks - ist-Leninist ilkelerden yola çıkılarak tartışıldığı örneklerle ortaya kondu.

KKP/ML(ÖK)'nin belgelerinde de, bu toplantıda da tartışılan her noktada önce klasiklerin bu konuda ne dediğini ortaya konmaya çalışıldığı, bunlardan yola çıkarak tartışıldığı; KKP/ML(ÖK)'nin ilkeleri yanlış yorumladığı açısından eleştirilmesi gerektiği ortaya kondu.

Bir tartışmacı KKP/ML(ÖK)'nin milli mesele konusunda, çağımızda emperyalist uluslar dışında ezen, egemen ulus olmadığı şeklindeki genel tezini eleştirdi. Çağımızda milli meselenin esas olarak emperyalizm ile ezilen halklar arasında bir mesele haline geldiğinin, hiçbir şekilde çağ öncesi milli sorunlarını çözmemiş olan ülkelerin varolduğu gerçeğini ortadan kaldırmadığını açıkladı.

Örnek olarak Türkiye verildi. Bugün Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı ile emperyalizm arasında bir çelişme vardır. Milli meselenin bir yönü budur. Ama hepsi değildir. Bunun dışında, Türkiye'nin için de mesela Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının Türk hakim sınıfları tarafından gaspedilmiş olduğu, ve buna karşı bir milli hareketin geliştiği olgudur.

KKP/ML(ÖK)'nin Mao Zedung'un demokratik halk devrimi tezinin anti-Marksist-Leninist olduğu iddiası da geri çevrildi. Bu iddianın gerçekte Lenin, Stalin, Komintern de bir saldırı anlamına geldiği ortaya konmaya çalışıldı.

Geçmişte bizim işçi-köylü diktatörlüğü nü, proletarya diktatörlüğü ile özde bir gördüğümüz ve fakat bu hatayı düzelttiğimiz; KKP/ML(ÖK)'nin bu olguyu atlamaşının doğru olmadığı belirtildi.

KKP/ML(ÖK)'nin kardeşlik ilişkileri konusunda aldığı kararın yanlış ve tutarsız olduğu ortaya kondu. (Bkz. BP, S.8, s.19/20)

Tartışmalar içinde herkese 5 dakika söz verilmişti.

Bolşevik Partizan saflarından II. Konferans sonrası ayrılan ve bugün örgütsüzlüğün propagandasını yapan bir kişi, kendisinin önemli şeyler anlatacağı gerekçesiyle söz hakkının uzatılmasını talep etti.

Bu talebe karşı konuşan bir yoldaş, sözünün uzatılmasını talep eden kişinin örgütsüzlüğün propagandasını yaptığı; böyle bir kişinin söz hakkının uzatılmasının örgütsüzlüğü ödüllendirmek olacağı gerekçesiyle bu talebin reddedilmesini istedi. Bunun sözü geçen kişinin görüşlerinden korkumuz olmadığını, nitekim bizim bu kişinin görüşlerini basıp, yayarak onun görüşlerini mahkum etmeye çalıştığımızı; bundan böyle

le de gerekli görülenlerin bizim tarafımızdan cevapları ile birlikte yayınlanacağını açıkladı.

Çoğunluk bu kişinin sözünün uzatılmasını talebini reddetti.

Bu kişi konuşmasında Spartaküscülerin getirdiği eleştiriyi haklı bulduğunu açıkladı. Ayrıca bizim Türk ordusu ile diğer yabancı orduların konumlarını aynılaştırarak milliyetçi pozisyonda durduğumuz eleştirisini getirdi.

Bu kişinin eleştirisine karşı Bolşevik Partizan'ın çıkardığı bildirinin başlığı okundu. Alıntılarla Türk ordusu ile diğerlerinin durumunun aynılaştırılması eleştirisinin haksızlığı ispatlanmaya çalışıldı. Marksizm-Leninizmden uzaklaşanların, çıkış noktaları ayrı ayrı olsa da giderek nasıl birleştikleri konusunda bu kişinin Sparta küs'ün eleştirisini desteklemesi güzel bir örnek oldu.

Toplantı tartışmalardan sonra Enternasyonal'in hep birlikte söylenmesi ile son buldu.

Toplantı özellikle Batı Almanya ve yurt dışında Kıbrıs'ın faşist Türk ordusu tarafından işgalinin 9. yıldönümü dolayısıyla Türkiyeli örgütlerin düzenlediği tekeylem olması açısından, bizim bu işgale karşı çıktığımızı, Kıbrıs halkının devrimci mücadelesini desteklediğimizi göstermesi açısından büyük önem taşıyordu.

Toplantı KKP/ML(ÖK) ile aramızdaki ayrılıkların derinliğini göstermesi, bilinçlere çıkarması açısından da önemli bir adım olmuştur.

Tartışılan sorunlar yalnızca bizim ile KKP/ML(ÖK) arasında değil, bütün dünya ML hareketinin sorunlarıdır. Tartışma bunu bilince çıkarma açısından olumlu bir adım olmuştur.

Toplantıya hazırlık gerek bizim yoldaşlarımız, gerekse katılan Kıbrıslı yoldaşlar açısından yeterli değildi. Ayrıca katılımın da azlığı önemli bir olumsuzluktu.

Hazırlığın yeterli olmayışı, tartışmanın seviyesini düşürdü. Ve alınabilecek verim alınamadı.

Bu olumsuzluklar toplantının genelde olumlu ve yararlı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor! Toplantı doğru yolda atılmış bir adımdır. Sorun şimdi bu adımları ilerletmektir.

BİRKOM HAKKINDA DÜŞÜNCELERİMİZ

Aşağıdaki yazı, TKP/ML(B) içinde taslak olarak 11.5.1982 tarihinde hazırlanarak yayınlanmıştır. Üzerinde tartışılmıştır. Bazı düzeltmeler yaparak yayınlıyoruz.

Yazının şimdiye dek yayınlanmamasının asıl önemli sebebi, Örgütlenme Komitesi belgelerine karşı asıl geniş tavrımızın daha önce tartışma ürünü olarak yayınlanmış olmasıdır. (Bkz. Bolşevik Partizan, 16/6)

Hala belli bir şekilde güncel olan "birlik" sorununda da oportünizmin-revizyonizmin çabalarını her yönüyle teşhir etmek görevidir. Zamanı belli ölçülerde geçmiş de olsa, yazıyı yayınlamayı yararlı buluyoruz.

Değerli arkadaşlar,

Göndermiş olduğunuz Bir-Kom ile ilgili belgeleri almış bulunuyoruz. Talebinize bağlı olarak, size, kısaca Bir-Kom hakkındaki düşüncelerimizi iletmek istiyoruz.

Bilindiği gibi, bize ilk gönderilen belgeler dört örgütün oluşturduğu Örgütlenme Komitesinin imzasını taşıyan Ocak 1982 tarihli belgelerdi. Bu belgelere karşı önce Merkez Komitemiz tavrı takındı. Örgütlenme Komitesinin çağrısına cevabımızın olumsuz olduğunu bildirdi. Gerekçelerinin detaylı bir şekilde, sorun Parti içinde tartışıldıktan sonra açıklanacağını söyledi.

Sorun, Partimiz içinde genişçe tartışılmıştır. Konu hakkındaki görüşümüz detaylı bir şekilde gerekçelendirilmiştir.

Konu ile ilgili tavrımız en kısa zaman da sizlere iletmeye çalışılacak; kamuya açılacaktır.

Bir-Kom hakkında, diğerinden daha geç tavrı takınmamızın; ya da daha doğrusu, birinciye bağlı olarak tavrı takınmamızın anlaşılır bir olay olduğunu sanıyoruz.

Tavrımızın gecikmesinin sebebi, yalnızca, Bir-Kom'a ait belgelerin, Örgütlenme Komitesine ait belgelerden daha sonra gönderilmiş olması değildir. Asıl sebep, Bir-Kom'un doğrudan doğruya Örgütlenme Komitesinin "cephe" çalışmalarına bağlı; doğrudan doğruya Örgütlenme Komitesinin platformunda yer alan anlayışların bir ürünü olmasıdır. Doğal olarak önce, Örgütlenme Komitesinin belgelerindeki anlayışı eleştirmek gerekli idi. O konuda örgüt olarak tam bir açıklığa kavuşmak gerekli idi.

Siz de durumun böyle olduğunu:

"Biz, Devrimci Yol hareketinin yurtdışındaki taraftarları Devrimci İşçi; Partiya Karkeren Kurdistan'ın yurtdışındaki taraftarları Serxwebun; Türkiye Emekçi Partisinin yurtdışındaki taraftarları Emekçi; Sosyalist Vatan Parti-

sinin (Kıvılcım) yurtdışı taraftarları belirli bir platform etrafında biraraya gelerek; kalıcı, disiplinli bir eylem ve güç birliği için ilk adımı at-tık"

diyerek açıklıyorsunuz. Daha ilerde de Bir Kom çalışmasının,

"Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da birlik ve cephe çalışmalarının yurtdışındaki bir yansıması —bir paralel çalışması olduğu gibi, aynı zamanda o çalışma ve mücadeleye güç katacak bir olgu" olduğunu belirtiyorsunuz.

Bir-Kom'un, Örgütlenme Komitesinin orta ya koyduğu anlayışların ürünü olarak orta ya çıktığı açıktır.

Bu sebepten, Örgütlenme Komitesine karşı takındığımız tavrı, bir bakıma aynı zaman da Bir-Kom'a karşı takınılan tavrı olmaktadır. Ama bu, Bir-Kom'a ait özel belge rin eleştirilmesi gerektiğini ortadan kaldırmamaktadır. Örgütlenme Komitesinin anlayışına karşı ideolojik mücadeleyi derinleştirebilmek için, Bir-Kom'un belgelerini de incelememiz gereklidir.

Bir-Kom'un belgesinde sırasıyla aşağıdaki konular yer alıyor:

Komitenin gerekçesi; Komitenin amacı; Komitenin platformu; Komitenin acil görevleri; Komitenin kuruluş biçimi; Komitenin işleyiş biçimi; gelir ve harcama biçimi; Sekreterlik

Bütün bu konular içinde eleştirilmesi gerekli olan birçok nokta vardır. Ancak işleyiş biçimleri üzerine gibi konulara yöneltilen eleştirilerimiz, aramızdaki temel ideolojik-siyasal ayrılık noktalarının üzerinin örtülmesine hizmet edebilir. Sorunun özü ayrıntı içinde kaybolabilir. Bu sebeple biz en önemli noktaları ön plana çıkarmaya çalışacağız.

Önce "Komitenin gerekçesi" üzerinde duracağız. Sonra "Komitenin platformu" nun eleştirisine ve bu platformun Komite için dekiler için, her birisinin başka şekilde yorumladığı bir platform olduğunu ispatlamaya geçeceğiz. En son olarak da, Bir-Kom a karşı alternatif önerimizi sunacağız.

KOMİTENİN GEREKÇESİ

Bizimle Örgütlenme Komitesinin "birlik" sorununu ile ilgili olarak, yayınladığı belgelerde yer alan anlayışlardaki en temel ayrılık, bugünkü şartlarda kendisine "komü-

nist", "sosyalist" diyenlerin çözmeye çalışacakları-yönelecekleri ilk görevin ne olduğu sorundur.

Biz çözmek zorunda olduğumuz bir dizi görevin içinde, kavrayacağımız ilk görev Bolşevik Partisinin inşası görevidir diyoruz.

Örgütlenme Komitesi ise, "en acil ve önemli" görev olarak; "tüm çabaların" yönelmesi gereken görev olarak "tüm antifaşist güçlerin cephesel birliği" görevini gösteriyor.

Biz işçi sınıfının ve halk kitlelerinin birliğinin sağlanmasının da komünistlerin önündeki en temel görevlerden biri olduğunu söylüyoruz. Ama bu görevden önce, bu görevi de çözebilmek için ilk şartın, komünistlerin birliğinin sağlanması; işçi sınıfının öncüsünün kazanılması, bolşevik bir partinin inşa edilmesi gerektiğini belirtiyoruz.

Örgütlenme Komitesi ise yayınladığı platformda "12 Eylül ve Sol Güçler" başlığı altında devrimci hareketin birçok eksikliğini-eksikliklerini koyuyor; ama bu eksikliklerin içinde en başta gelen EKSİK unsur, bütün diğer eksiklikleri giderme özelliğine sahip olan Bolşevik Parti eksikliğini belirtmiyor. ÖRGÜTLEME KOMİTESİ BÖYLE BİR EKSİKLİKTEN SÖZ BİLE ETMİYOR.

Ve bu noktadaki ayrılık, "birlik" sorununda bütün bir çizgi boyunca, her noktada ayrılığa yol açan bir özelliktedir. Böyle de oluyor.

Örgütlenme Komitesi içinde yer alan örgütler, biricik görev cephe oluşturmak - tır dedikleri için, devrimci örgütler arasında birlik olan noktaların ön plana çıkarılmasını savunuyorlar.

Biz "tersine" diyoruz. Tersine, bugün görev bolşevik bir parti içinde işçi sınıfının öncülerini, komünistleri toparlayabilmek için, işçi sınıfının öncülerinin bir kısmını içinde barındıran devrimci örgütlerle, kendini "komünist" olarak tanıtan örgütlerle aramızdaki en temel ayrılık noktalarını öne çıkarmak gereklidir. Ayrılığa yol açan konuları öne çıkarmak gereklidir.

Ve burada kimlerin gerçekten "birlik" yanlısı ve kimlerin gerçekten "birlik" diye diye birlik düşmanı olduğu açığa çıkıyor.

Örgütlenme Komitesi içinde yer alanlar ve onlar gibi düşünenler, ileride ortak bir partide birleşebileceklerini (bazıları) ima etmeye başladılar. Ama eğer ortak parti, ortak bir çizgi etrafında ortaya çıkacaksa, bugün görüş ayrılıklarını ikinci plana atma, birlik yanlılarını ön plana alma, gerçekte ayrılık zeminini -ayrılık gerekçelerini- ayrılık tohumlarını sürekli el altında tutmak demektir.

Biz ise öncelikle bolşevik bir parti içinde "birlik" diyoruz. Önce komünistlerin birliği gereklidir. En asgari seviyede, minimum düzeyde sağlanan bir siyasi-ideolojik birlik bunun için yeterli değildir. Birleşmeden önce, ve birleşebilmek için ayrılık noktalarının neler olduğu açık bir biçimde ortaya konmalıdır. Çünkü asıl önemli olan, ayrılık noktalarında birliğe ulaşabilmektir. Ortak bir partide yer alabilmek için, şu anda bizi ayıran konular üzerinde birlik gereklidir. Ayrılık noktalarında birlik gereklidir. Bunu gerçekten sağlayabilmek için de kesintisiz bir ideolojik mücadele gereklidir.

Ve eğer gerçekten bütün diğer birlik türlerinde yönetici-yönlendirici olan bir komünist partisi; içinde işçi sınıfının öncüsünü toparlamış, Marksizm-3 eninizmin ilkelerini kavramış olan kadrolara sahip bir bolşevik partisi ise; iktidar sorununu çözecek biricik kilit güç bu parti ise, cephelerin kalıcı başarılarının garantileyicisi böyle bir parti ise, ilk önce böyle bir parti yaratmaya çalışanlar biziz. Ve böylece ileride kurulacak olan emekçi yığınların birliğinin yaratılmasını gerçekten isteyen de asıl biz olduğumuz ortaya çıkar.

"Birlik" üzerine dokunaklı türküler söyleyen, şiirsel yazılar yazanlar sizlersiniz. Ve böylece suni ve kısa vadeli birlik gübültüleri ile hem komünistlerin ve hem de emekçi yığınların gerçek birliği -nin yaratılmasının gerçekte engeli olduğu nuz açıkça çıkar ortaya.

Sorunun ne denli önemli olduğu; ayrılığın ne denli büyük olduğu ortadadır. Burada biz bu sorun üzerinde daha ayrıntılı durmak istemiyoruz. Konu hakkındaki görüşlerimiz oldukça ayrıntılı olarak "Birlik, Birlik Diye Birliğe Vurulan Darbe" başlıklı, Örgütlenme Komitesinin platformuna cevap teşkil eden yazımızda vardır.

Örgütlenme Komitesi içindeki örgütlerin bu -sonuç itibariyle hem komünistlerin ve hem de işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınların gerçek birliğinin engeli olan- birlik hakkındaki yanlış anlayışları somut olarak yurtdışında Bir-Kom şeklinde şekillendi. Bir-Kom, ilk görev olarak "cephe" oluşturma görevini kavramanın doğal sonucu olarak ortaya çıktı.

Ve Bir-Kom'un "gerekçeleri" de bu durumdan ayrı olamaz.

Bir-Kom'un belgesinde, Bir-Kom'un oluşma nedenleri hakkında şunlar sıralanmaktadır:

"KOMİTENİN GEREKÇESİ: 1) Yurtdışındaki anti-faşist mücadele, yıllardan beri dağınık, bölük-pörçük bir biçimde sürmektedir. Bugünkü durum onun üzerine düşen -ve özellikle 12 Eylül faşist darbesi sonrası ağırlaşan ve daha bir önem

kazanan— görevleri yerine getirememesi ve bazı noktalarda tıkanmasıyla sonuçlanmaktadır. Bu duruma bir son vermek gerekir.

2) Yurtdışında yaşamak, çalışmak, öğrenim görmek durumunda olan milyonlarca yurttaşımızın, haklarına sahip çıkacak, çıkarlarını koruyup kollayacak, sorunlarına çözüm arayacak ve yaşadığımız ülkelerin halkının mücadelesi ile bağlantısını sağlayacak —bu ikisi arasında köprü kuracak— merkezi bir örgütlenmenin oluşturulması kaçınılmaz bir görev olmuştur.

3) Emperyalizmle işbirliği içinde, Türkiye ve kuzey Kürdistan halkının üzerinde amansız bir baskı ve sömürü uygulayan faşist diktatörlüğe karşı, Türkiye devrimci demokratik hareketiyle, kuzey Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin ittifaklarının belirleyiciliği ışığında, yurtdışı özgür koşullarına uygun ve yukardaki görevleri yerine getirebilecek, yurtdışındaki tüm anti-faşist güçleri kapsayan, kalıcı, uzun süreli güç ve eylem birliği oluşturmak güncel temel görevdir.

4) Bu çaba Türkiye ve Kuzey Kürdistan da birlik ve cephe çalışmalarının yurtdışındaki bir yansıması —bir paralel çalışması— olduğu gibi, aynı zamanda o çalışma ve mücadeleye güç katacak bir olgudur."

Yukarıdaki gerekçeler gerçekte iki ayrı kapsamda değerlendirilmesi gereken gerekçelerdir.

Bunlardan son üçü (2, 3, 4) her demokratik yığın örgütünün olması gereken amaçlarından daha değişik birşey değildir. Bu gerekçeler, bu görevler demokratik bir yığın örgütünün oluşturulması ile yerine getirilebilecek gerekçeler-görevlerdir. Komitenin amacı ile sıralanan görevler içiçe, bağıntılı olarak ele alınırsa, bu daha açık bir biçimde görülecektir.

Bizim açımızdan asıl önemli olan, ilk gerekçedir. Çünkü burada temel yanlışlığı bütün çıplaklığıyla kendini ortaya koymaktadır. Bu gerekçede, yurtdışındaki anti-faşist güçlerin dağınıklığına son vermek talebi dile getirilmektedir. Bir-Kom, yurtdışındaki bu dağınıklığa son verecek bir araç olarak gösterilmektedir. Durum böyleyse, örgütlenme Komitesi de Türkiye'deki anti-faşist güçlerin dağınıklığına son verecek olan bir araçtır. Mantık, yaklaşım işte böyledir.

Önce şunu tespit etmeliyiz ki, sorun Türkiyeli anti-faşist güçlerin dağınıklık içinde olup olmadığı değildir. Bunun böyle olduğu bir gerçektir. Bu bir olgudur. Ve bu durumu böyle tespit etmeyen kimse hemen hemen yok gibidir.

Buradaki temel sorun, BU DURUMA SON VERMENİN NASIL OLACAĞI; BU DURUMA HANGİ ARAÇLARLA SON VERİLEBİLECEĞİ sorunudur.

Çünkü bizim açımızdan da, yurt içinde olduğu gibi yurtdışındaki anti-faşist mücadele de yıllardan bu yana dağınık ve bölük-pörçüktür. Hemen her ayrı grup, yurtdışında kendi derneklerini kurmuş, ayrı ayrı federasyonlaşmaya yönelmiştir. Bunlar bünyelerinde değişik sayıda ilerici potansiyeli toparlamış, bütün bu ilerici potansiyel hiçbir dönem tam olarak, en verimli bir şekilde devrimci mücadele kanalında birleştirilerek kullanılamamıştır.

Bütün bunlar birer gerçektir. Bütün bunlar devrimci-ilerici potansiyelin tam kullanılmadığını gören ve yüreğinde gerçekten devrim ateşi olan herkes için bir üzüntü kaynağıdır.

İyi ama, biz bu durumu üzülenek-sızlanarak aşamayız. Bunun sebebinin ortadan kaldırmak gereklidir. Bu durum neyin eksikliğinin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır? Bu soruya doğru cevap vermeyen hiçbir kimse doğru bir çözüme ulaşamaz ve bu durumu ağırlaştırmaktan öteye de bir fonksiyonu olamaz.

İşte sorunun canalcı noktası budur.

Bu canalcı noktada, örgütlenme Komitesi içinde yer alan örgütler, "bu duruma yol açan en temel eksiklik nedir?" şeklindeki soruya doğru bir cevap vermiyorlar. Onlar bu soruya, "değişik türde bir başka demokratik örgütün yokluğu" anlamına gelen bir cevap veriyorlar.

Sorunu böyle koymak kesinlikle büyük bir dargörüslülüktür.

Şurası çok açıktır ki, ("tüm"ünü bir yana bırakalım) devrimci örgütlerin çoğunluğunun içinde yer aldığı bir demokratik yığın örgütünün devrimci-demokratik mücadele açısından çok büyük yararları olacaktır. Devrimci mücadelenin küçük parçalar halinde yürütülmesi durumunu belli ölçülerde ortadan kaldıracak, mücadelenin merkezileştirilmesine hizmet edecektir. Ama bu duruma, bölünmüşlüğe, parçalanmışlığa kesin bir biçimde "son verecek" midir?

Bu yönde beslenen bir hayal olduğunu şimdiden belirtmek zorundayız. Dağınıklığa, bölünmüşlüğe, parçalanmışlığa karşı, içinde bulunulan dönemde "birlik" yönünde büyüyen devrimci yığın baskısının da "yardımıyla" belli örgütlerin içinde yer aldığı bir (demokratik yığın örgütü türünde) birlik türü; birlik yanının ön plana çıkarıldığı belli bir süre içinde ve belli bir ölçüde, dağınıklığa, vb. "son verecektir!" Daha fazla değil!

Çünkü böyle bir yapı içindeki birlik, çeşitli grupların-örgütlerin ayrılıklarının —ayrı bir örgüt olarak var olmalarına sebep olan farklılıkların— giderilmesinin ürünü olan bir birlik olmayacaktır.

Tersine bu ayrı ideolojik çizgilerin varlığının devam ettirildiği şartlarda, birlik noktalarının öne çıkarılması pahasına sağlanan bir birlik olacaktır.

Ama böyle ilişkilerin en kısa zamanda, ortaya çıkan ilk uygun anda, ayrılıkla sonuçlanacağını bilmek için, yeniden örnekleri daha önce yaşanmış gelişmeleri "tekerrür" ettirme zorunluluğu yoktur. Devrimci hareketteki atılımın yeniden yükselmeye başladığı yılları hatırlatmak istiyoruz.

Hareketin başlangıcında, devrimci güçlerin zayıf olmasına da bağlı olarak yan yana ortak örgütler içinde yer alabilen birçok grup, gelişme içinde, hareketin büyümesine; örgütlerin güçlenmesine; siyasi ideolojik mücadelenin keskinleşmesine bağlı olarak, aynı demokratik örgüt içinde bile yanyana kalamaz olmuşlardır.

Örneğin 1974 yıllarında, devrimci hareketin belli bir anlamda merkezi şehri olma özelliğini koruyan İstanbul'da, ilk yılın derneği olarak İYÖKD (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği) oluşturulmuştu. Bunun içinde, o dönemde "devrimci" olarak geçen tüm örgütler (TİP, TSİP bilâ) yer alıyordu. Bu durum birkaç yıl sürmedi. Sonuç, değişik aralıklarla, bunun içinde yer alan grupların ayrı dernekler kurmaları oldu.

Çeşitli birim derneklerindeki gelişmeler de bundan farklı olmadı.

Örneğin İYDGD (İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği) örneği de hatırlanabilir. Bunun içinde de başlangıçta Halkın Yolu, Halkın Birliği, Halkın Gücü, Halkın Kurtuluşu yer alıyordu. Bu durum da birkaç yıl sürmedi.

Başlangıçta bu iki dernek de belli bir anlamda gençliğin devrimci-demokratik hareketinin merkezi oldu; onları birleştirdi; güçleri topladı. Ama asla daha fazlası değil!

Ya da örneğin, 12 Mart dönemi bugünkü duruma belli bir anlamda benzeyen şartlar da yurtdışında oluşturulan "Cephe" örneğini ele alalım.

12 Mart sonrasında yurtdışında önce TKP TİP'ten, Aydınlik'a, şimdiki TEP'e kadar uzanan bir cephe kurma girişiminde bulunuldu. Birlik üzerine atılan çığıllıklarla gruplar görüşmelere başladılar. Bu görüşmeler içinde önce THKO ve THKP-C'den devrimcilere karşı tavrı sorununda "birlik" (!) kurulmadan bölündü. TKP yanlıları, THKO ve THKP-C'den devrimcilere hakim sınıfların ağız ile "anarşistler", "goşistler" vs. diye saldırıyorlardı. Cephe kurma çalışmalarının tam da 18 THKO'luya idam cezası verildiği bir döneme rastlaması; TKP yanlılarının diğer gruplarla; diğer grupların da onlarla birlik çabalarının suya

düşmesinde önemli etken oldu. TKP'den ayrıldıktan sonra "Demokratik Türkiye İçin YBC" adı altında, adı büyük bir örgüt kuruldu. Bu örgüt içinde başlangıçta Aydınlik, bugünkü TEP'ciler, ve kendilerine "Marksist Kemalistler" adını veren bugünkü CHP'nin Ecevitçi takımını savunan kişi ve gruplar vardı. Bu "birlik" de, bu birliğin ilk "büyük eylemi" sonrasında — bu Batı Berlin'de yapılan 300 kişilik bir merkezi yürüyüşü — dağıldı. Yürüyüş sırasında "Marksist-Kemalistler" Alman komünistlerinin kızıl bayrak taşımaya başlamışlardı. Diğer yandan da "ortak" hazırlanan bildiri, basan grup tarafından kendi görüşleri doğrultusunda geliştirilmişti. Daha sonra aynı isimle hareket eden iki ayrı "Yurtsever Birleşik Cephe" çıktı ortaya. Biri Aydınlik'ın kendi kendisi ile; diğeri de bugünkü TEP'in görüşlerini savunanların ve bir bölüm Kıvılcımcının "cephesi"ydi. Bunlar da 1974 yıllarında söndü gitti.

Görüldüğü gibi, devrimci hareketimizin geçmişine ait bütün bu örnekler, bu tür "cephe" ve "dernek"lerin bölük-pörçüklüğe, dağınıklığa son verme işlerini ancak belli bir anlamda ve ancak belli bir süre için yerine getirebileceğini gösteren örneklerdir. Ve daha fazlasını beklemek, onlara haksızlık etmek olurdu.

Evet, dağınıklığa, bölük-pörçüklüğe, bugünkü duruma biz de son verilmesini istiyoruz. Bu durumun geçici olarak değil; kesin olarak aşılmasını istiyoruz.

Ama bunun için bizim düşüncelerimiz kesin bir biçimde Örgütlenme Komitesi içinde yer alan örgütlerin düşüncelerinden ayrıdır.

Biz gayet açık bir biçimde, bu duruma son vermek için, kesin bir biçimde bu durumu aşmak için ilk şartın bolşevik bir partinin varlığı olduğunu söylüyoruz: Bu duruma yol açan en temel eksiklik KADROLARI MARKSİZM ENİNİZMİN İLKELERİNİ KAVRAMIŞ OLAN, İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜSÜNÜ KOMÜNİZME KAZANMIŞ OLAN BOLŞEVİK BİR PARTİNİN OLMAMASIDIR. Böyle bir partinin varlığı

Böyle bir partinin varlığı kuşkusuz oportünist-revizyonist örgütlerin varlığına son vermez. Ama onların kitle içindeki etkisini kırmak ve devrimin öznesi olan kitleyi; işçi sınıfını; ve onun önderliğinde emekçi halkı birleştirmek için Bolşevik Parti şarttır. Esas kalıcı birlik de budur!

Mevcut dağınıklığa gerçekten son vermek; devrimi gerçekten başarmak yalnızca bir istek meselesi değildir. Bunları gerçekten başarma yönünde ilerlemek, en temel eksikliği giderme yönünde çalışmak demektir. Bölük-Pörçüklüğe kesin bir biçimde son vermeyi gerçekten istemek; proletaryanın ve emekçi halkın, devrimci kitlelerin

birliğini kesin bir biçimde sağlamayı istemek; istekleri yerine getirmemizi sağlayacak olan bolşevik bir partinin inşası görevini birincil görev olarak kavramak demektir.

Yarın yeniden (belki daha değişik bir bileşimle) ayrılma ihtimalini büyük oranda içinde barındıran bir birlik türünü "en büyük görev budur", "en temel eksiklik budur", "bu duruma kesin son verecek olan budur" diye tanıtmak gerçekte emekçi yığınlarında gelişen birlik isteğini suistimal etmek; yığınların bu özlemini kullanmak, yığınların birlik talebini alaya almak demektir.

Biz, Marksizm-Leninizm bilimi açısından; onun bize öğrettikleri doğrultuda, bugün bir ideolojik mücadele içinde; diğer devrimci gruplarla ayrılık noktalarımızı öne çıkararak; onlarla ideolojik olarak, sapmalara karşı mücadele içinde hesaplaşarak işçi sınıfının öncüsünü kazanmaya yöneleceğiz. Bunu başaracağız ve bugünkü durumu adım adım ama kalıcı bir biçimde aşacağız.

Sınıfın ve emekçi yığınların birliğini sağlamadan önce ve sağlamak için, önce işçi sınıfının öncülerinin —komünistlerin— Bolşevik Partide birliği! Bolşevik Partisi içindeki birliğe paralel ve ona bağlı olarak, sınıfın ve emekçi yığınların birliği.

Burjuvazinin değişik kesimleriyle ittifak, proletaryanın burjuvaziyi devrim yolunda kullanabilmesi için bir ittifak, proletaryanın toplumsal gücünü açık bir biçimde ortaya koyduğu şartlarda proletaryanın çıkarına olan bir ittifaktır. Diğer şartlarda, emekçi yığınlar burjuvazinin sınıf çıkarlarının aleti, oyuncacı olmaktan kurtulamazlar!

İşte bu konudaki şiarlarımız bunlardır. Bu konudaki fikir ayrılıklarımız bunlardır.

KOMİTENİN PLATFORMU

Komitenin platformu hakkında, Bir-Kom'un yayınladığı belgede şunlar söylenmektedir:

"KOMİTENİN PLATFORMU:

- 1) Türkiye'de faşizmin yıkılıp yerine demokratik bir halk iktidarının kurulması doğrultusunda verilen bir mücadele ile dayanışla içerisinde bulunmak
- 2) Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını —ayrı devlet kurma hakkı dahil olmak üzere— savunmak, ve bu doğrultuda verilen mücadeleleri desteklemek, azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak

- 3) Yurtdışında yaşayan, çalışan, öğrenim gören yurttaşlarımızın yaşam koşullarını düzeltme, hak ve özgürlüklerine sahip çıkma, ülkemizdeki devrimci-demokratik mücadeleyi destekleme, yaşadığımız ülkelerin halklarının mücadelesi ile bütünleşme doğrultusundaki eğilimleri geliştirip güçlendirip örgütlemek
- 4) Türkiye ve kuzey Kürdistan'da halklarımızın emperyalizme, faşizme, sömürüye, baskıya ve işgale karşı sürdürdükleri direnişin dünya kamuoyuna duyurulması ve bu direnişle en geniş dayanışmanın sağlanması için çalışmak.
- 5) Uluslararası planda sosyalist hareketle, anti-emperyalist devrimci demokratik ulusal kurtuluşçu barıştan yana güçlerle dayanışma içinde bulunmak."

"Komitenin platformu" olarak söylenenler bunlardır. Burada söylenenler, Bir-Kom içinde yer alan örgütlerin tutarlı anti-emperyalistler, tutarlı anti-faşistler olmadıklarını açık bir biçimde belgelemektedir. Burada söylenenler ayrıca, Bir-Kom içindeki birliğin korkunç bir ilkesizlikte melinde kurulan yeni bir "ilkesiz birlik" örneği olduğunu belgelemektedir.

BİRKOM'un platformu tutarlı anti faşist, anti-emperyalist bir platform değildir

Bir-Kom, yurtdışında oluşturulan birlik türüdür. Yurtdışında da öncelikle Türkiye lilerin en yoğun olduğu Federal Almanya'da faaliyetlerini yoğunlaştırmak durumundadır.

Öyleyse, daha en başta, açık bir biçimde, içinde yaşadığı ülkenin emperyalizmine karşı mücadeleyi görev olarak önüne koymayan bir birlik tutarlı anti-emperyalist bir birlik olabilir mi?

Bunun olamayacağı açıktır. Ve bu açıksa, Bir-Kom'un tutarlı bir anti-emperyalist birlik olmadığı açıktır. Çünkü Birkom'un ne "platform"unda ve ne de yayınlanan diğer belgelerinde, Batı Alman emperyalizmine karşı mücadele görevi yer almıştır. Bu belgelerde Batı Alman emperyalizmi şeklinde bir tespit bile yoktur.

Bir-Kom'un, Türkiyelilerin yaşadığı ve hepsi emperyalist olan ülkelerde önüne koyduğu görev, "yurtdışında yaşayan, çalışan, öğrenim gören yurttaşlarımızın" "haksızlığa uğramalarına karşı", "ikinci sınıf insan muamelesi görmelerine" karşı, "Almanlaştırılmalarına" karşı ... ve sendikal hareketlerin içinde etkin çalışmaları için; yaşam koşullarını düzeltme için... vb. mücadele görevidir.

Bir-Kom, sıraladığı haksızlıkların kaynağı hakkında (örneğin B. Almanya açısından) tek söz etmemekte; bunların Batı Al-

man devletinin iç faşistleşme, militaristleşme, savaş kışkırtıcılığı yapma, intikamcılığı kışkırtma şeklindeki emperyalist siyasetinden kaynaklandığını belirtmemektedir.

Bir-Kom içindeki güçlerin tutarlı anti emperyalist olmadıkları, Batı Almanya 'da pratikte de devrimcilerin gözlemleyebileceği bir gerçektir. Onlar bugün Batı Alman devletindeki iktidar partisi SPD ile, onun gençlik kolları ile; onun "sol" kanadı ile birçok konuda ittifak içinde hareket etmektedirler. Onlar tekelci burjuvazinin sözcüleri ile yapılacak ittifakı, devrimcilerle yapılacak ittifaktan daha önemli görmekte; pratikte de öyle davranmaktadırlar.

Bunların tutarlı anti-emperyalist olmalarının bir gerekçesi, Rus sosyal emperyalizmine karşı takındıkları tavır ile ilişkilidir.

Bir-Kom içindeki hiçbir örgüt, açık bir biçimde Lenin ve Stalin'in geçmişteki Sovyetler Birliği'nin, artık Kruşçev-Brejnev kliğinin sosyal emperyalist Rusyası haline dönüşmüş olduğunu belirtmemekte, bu durumu tespit etmemektedirler.

Bir-Kom'un platformunda, en büyük emperyalist güçlerden birisi durumunda olan Rus sosyal emperyalizmi hakkında, ona karşı mücadele için açık bir tespit yer almazken, üstü kapalı bir tarzda onunla "dayanışma" içinde olunacağı açıklanmaktadır. Söylenen şudur:

"Uluslararası planda sosyalist hareketle, anti-emperyalist, devrimci demokratik ulusal kurtuluşçu barıştan yana güçlerle dayanışma içinde olmak"

Bir-Kom platformunda da, tıpkı Örgütlenme Komitesinin platformunda olduğu gibi bu sorun "diplomatik" bir dille geçiştirilmiştir. "Sosyalist hareket" denilen hareketin kimlerden oluştuğu üzerine açık bir söz edilmemiştir. Örgütlenme Komitesi içinde bazı grupların (örneğin PKK) bu sözcükten öncelikle "başında Sovyetler Birliği bulunan..." güçleri anladıkları açıktır. Ancak Rus sosyal emperyalizmini "sosyalist" olarak gören ve gösterenlerin tutarlı anti-faşist, anti-emperyalistler olamayacakları da açıktır.

Bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı tavır almadan Türk hakim sınıflarının 12 Eylül faşist cuntasına karşı tutarlı mücadele edilemez. Çünkü Evren cuntası Rus sosyal emperyalizmi tarafından da esasta desteklenmekte; cuntanın eylemleri kendi çıkarlarını hedef aldığı noktada hoşnutsuzluk göstermektedir. (Örneğin İ. Bilen TKP sinin Evren cuntası ile ilgili tavrı Rus sosyal emperyalistlerinin tavrından bağımsız değildir.)

Bugün Rus sosyal emperyalizmine tavır almadan, Afganistan işgaline, emperyalist işgale tavır alınmaz.

Rus sosyal emperyalizmine karşı tavır alınmadan, Polonya'daki sosyal-faşist askeri rejime karşı mücadele edilemez.

İddiaları ne olursa olsun, Rus sosyal emperyalizmine açık tavır takınmayanlar, Kürdistan'daki milli hareketi emperyalizmin hareketi haline dönüştürmekten; Türkiye'de kurulacak devrimci iktidarı yeniden emperyalizmin (Rus sosyal emperyalizmi üzerinden emperyalist sistemin) boyunduruğu altına sokmaktan öte birşey yapamayacaklardır. Bu niyet sorunu değildir.

Üstelik, az ileride göstereceğimiz gibi, Bir-Kom içinde Rus sosyal emperyalizmi ile açık dayanışma içinde olduğunu ilan eden güçler (PKK) vardır.

Bir-Kom'un anti-emperyalistliğinin, anti-faşistliğinin sınırları işte böyledir.

Bir-Kom "tüm" anti-faşistleri birleştirmeye çalıştığını söylemesine karşılık; kendisi gerçekte bu platformuyla öncelikle modern revizyonistlerle, Batı Alman tekelci burjuvazisinin temsilcileriyle birleşmeye yöneldiğini ispatlamış olmaktadır.

Bu platformun bir de "ilkesizlik" yönü vardır.

BİRKOM'un platformu ilkesiz bir birliği temsil etmektedir

Komünistler çeşitli birlik türlerini önderliklerinde oluşturabilecekleri gibi, şartların elvermediği zamanlarda, önderliklerinde olmayan birlik türlerine de katılabilirler.

Burada komünistlerin vazgeçemeyeceği temel şart, örgütsel bağımsızlıklarının yanı sıra, AJİTASYON-PROPAGANDA BAĞIMSIZLIĞI'nın var olmasıdır.

Komünist Enternasyonal'in IV. Dünya Kongresi "Birlik Cephesi ve İşçi Hükümeti" başlıklı yazıda, devrim öncesi kurulabilecek işçi hükümetlerine komünist partilerin katılabilmeleri için belli şartlar ortaya koymuştur. Bu şartlardan birisi de şudur:

"Komünist partisi kendisine özgü çehresini ve ajitasyonunu, tam bağımsızlığını kayıtsız şartsız korur." (III. Enternasyonal, Belge Yayınları, s.71)

Komünist partisi, Marksizm-Leninizmin propagandasını yaparak işçi ve emekçi yığınları bilinçlendirir; kendi önderliğinde toparlayabilir ve proletarya diktatörlüğünü bir gerçek hale getirir.

Komünistler bu yüzden açık ideolojik mücadeledeyi savunur ve uygularlar; eleştiriyi ve özeleştiri mekanizmasının işletilmesini ister ve işletirler.

ömünistler bu yüzden başkalarıyla birlik
olduğu noktaları ortaya koyarken, aynı za
manda kesin bir biçimde aralarındaki ayrı
lıklarının neler olduğunu açıklamaktan çe
kinmezler, açıklarlar.

Bir-Kom'un içindeki örgütler için bütün
unlar geçersiz şeylerdir.

Onlar kendilerini ayrı gruplar olarak
ar eden sebeplere hiç değinmiyorlar; ara
arında ayrılıkların var olduğunu, birleş
iklerini söyledikleri yazılarında, açık
amalarda belirtmiyorlar. Yeri geldi mi,
birlik" adına, geçmişe "sünger çekme" yo
unu tutuyorlar. "Birlik" adına ilkelerde
azarlığa giriyorlar. "İlke"lerinden vaz
çemeksizin, ortak açıklamalarda onunla çe
işen bir başka "ilke"ye imza atıyorlar.
Birlik adına, herkesin kendine göre yorum
ayacağı ve "kendine göre doğru" olan çok
namlı, çok-yorumlu ifadelerle dolu bil
iriler çıkartarak "birlik" durumunu idae
etmeye çalışıyorlar.

Bütün bu söylediklerimizin birer ifti
a olmadığı, açık bir gerçeğin belirtilme
i olduğu ortadadır.

**Örneğin, "sosyalist güçler", "sosyal -
st hareket" meselesini ele alalım.**

Bu konuda Devrimci Yol'un görüşü şöyle
dir:

"Sovyetler Birliği uluslararası planda
bugün dünyada devrimin merkezi ya da ka
lesi değil; dünya devrimi hareketinin
ayakbağıdır, zinciridir. Emperyalizmin
eline son Afganistan ve Polonya olayla
randı olduğu gibi yeni yeni kozlar ver
mekte ve onun güçlenmesine hizmet et
mektedir." (Devrimci İşçi, Nisan 1982,
s.5)

Bu konuda PKK'nın görüşü de şöyledir:
"Ekim devriminin açtığı temel üzerinde
gelişen sosyalist inşa (bugün —BN)dün
yanın 1/3'ine hakim durumdadır." (PKK
Programı, s.8)

"Başta Sovyetler Birliği olmak üzere bü
tün sosyalist ülkeler, emperyalizme kar
şı mücadelede dünya devrim güçlerinin
daha sıkı birliğini yaratmak; ideolo
jik, politik ve eylemsel planda daha
güçlü ve ortak hareket edebilmek için,
kendilerinden beklenen öncü görevini
daha aktif bir biçimde yerine getirme
lidirler." (Politik Rapor, s.26)

"Her ne kadar sosyalist ülkeler arasın
da bugün için tam bir birlik yoksa da,
dünyayı devrimle değiştirme mücadele
sinde, bu ülkelerin varlığı belirleyi
ci bir güç oluşturmaktadır." (Program,
s.8)

Görüldüğü gibi, "Sovyetler Birliği" bi
risi için dünya devriminin ayakbağı; diğ

ri için dünya devriminin belirleyici bir
gücüdür.

Ama hem Dev-Yol ve hem de PKK "sosyal
ist güçler" şeklindeki muğlak bir formü -
lasyona imza atabilirler ve bu da "birlik"
istemek olur!

**Ya da örneğin Rus sosyal emperyalizmi
nin Afganistan işgali ve Polonya'daki du
rum meselesini ele alalım.**

PKK için durum şudur:

"Yeri gelmişken, Sovyetler Birliği 'nin
halk kurtuluş hareketlerine yapılan yar
dımlar kategorisinden olan, Afganistan
a yaptığı yardım üzerine birkaç söz söy
leyelim.

Sovyetler Birliği gibi tüm sosyalist
ülkelerin, ulusal kurtuluş hareketleri
ne, bağımlı ve sömürge ülkeler halkla
rına gerektiğinde ideolojik, politik,
maddi ve askeri yardımda bulunmaları en
ternasyonalist bir görevdir. Eğer bunu
yapmazlarsa, görevlerini yerine getir
memiş, veya yetersiz yaparlarsa görev
lerini tam olarak yerine getirmemiş o
lurlar.

Bu çerçevede Sovyetler Birliği'nin Af
gan halkına ve kurtuluş mücadelesine
sağladığı yardım ve destek, emperyaliz
min Afganistan'a müdahalesini durdur
muş; iç gericiğin güçlerini zayıfla
tarak, onların iktidar olup Afganista
nı emperyalizmin ve gericiğin bir ka
lesi haline getirmelerini engellemiş,
Afgan devrimcilerinin mücadelesini za
fere götürmelerine elverişli bir ortam
yaratmıştır. Bu durum olumsuz ve tar
tıslı olacak hiçbir yanı yoktur. Bugün Af
ganistan'da bazı sorunlar varsa, bunun
nedeni Sovyet yardımı değildir; bunun
nedeni dışta emperyalizmin müdahalesi,
içte ise devrimcilerin yetersizliği -
dir." (Politik Rapor, s.26/7)

Aynı konuda Devrimci Yol için de durum
şudur:

"Sovyetler Birliği ... emperyalizmin e
line son Afganistan ve Polonya olayla
rında olduğu gibi, yeni yeni kozlar ver
mekte ve onun güçlenmesine hizmet et
mektedir." (Devrimci İşçi, Nisan 1982,
s.5)

Görüldüğü gibi, Rus sosyal emperyaliz
minin Afganistan'ı kendisine bağımlı bir
ülke haline getirmek için giriştiği işgal
eylemi birisi için enternasyonalist yar
dımdır ve bunu yapmazsa ayıp olurdu; diğ
ri için ise, bu hareketle emperyalizmin
güçlenmesine hizmet etmiştir.

**Ya da örneğin Kürdistan'ın işgal edil
mesi ve işgale karşı mücadele meselesini
ele alalım.**

Bu konuda PKK, Kürdistan'ın 1925 - 1940
yılları arasında (Mustafa Kemal'in ikti -

darda olduğu dönemde) işgalinin tamamlan-
dığını belirterek; bu işi gerçekleştire -
nin "Türk milli ticaret burjuvazisi" oldu
ğunu ileri sürüyor. (Bkz. Politik Rapor, s.
57/7)

Devrimci Yol için ise Kemalizm; Kemal-
ist hareket, küçük burjuvazinin en sol, en
radikal kesiminin hareketidir. İlericidir.

Bir yanda "işgalci Kemalizm"; öte yan-
da "ilerici Kemalizm".

Ve "ortak" bir platform temelinde "Kür-
distan"ın işgaline karşı mücadele!

Bunlara "Kürt ulusunun kendi kaderini
tayin hakkını -ayrı devlet kurma hakkı da
hil olmak üzere- savunmak" (Komitenin plat-
formu) meselesinde TEP'in görüşünü ekleye-
lim.

Hem Örgütlenme Komitesinin, hem de Bir-
Kom'un platformları yukarıdaki talebi içe-
rir. (1) TEP; Örgütlenme Komitesinin "siya-
si ilkeler"inde, "burjuvazinin işgal ve il-
hak politikalarına son vermek" şeklindeki
görüşüne; Bir-Kom'un "Kürt ulusunun kendi
kaderini tayin hakkını -ayrı devlet kurma
hakkı dahil olmak üzere- savunmak ve **bu
doğrultuda** verilen mücadeleleri destekle-
mek" şeklindeki görüşlere imza atar.

Fakat öte yandan şunu söyler:

"Sömürge tezini yozlaştırarak savunan -
lar (Bunlar TEP'ne göre: "Ancak zaman-
la sömürge tezi bazı grupların dilinde
yozlaşarak ezilen ulus şövenizmini yan-
sıtır ve Türkiye'de hakiki emperyaliz-
min varlığını gizleyerek Türk ve Kürt
emekçilerinin tek örgüt disiplini alt-
tında birleşmelerini engeller bir yoru-
ma uğratılmıştır" (s.27) —Biz ekledik)
yalnızca zorla asimilasyoncu işbirlik-
çi burjuvazinin başlıca dayanağı ve güç
kaynağı olan emperyalizmi (özellikle A
BD emperyalizmine) ve Kürt işbirlikçi-
lerini gözlerden gizlemekle kalmıyor -
lar..." (Devrimci İşçi, Nisan 1982, s.
18)

Bir tarafta "ayrılma doğrultusunda ha-
reketin" desteklenmesi taahhüdü!

Öte tarafta "ayrı örgütlenme", "ayrı
devlet" demenin emperyalizmi gözlerden giz-
lediğini öne sürmek!

Burada PKK'nın "asgari hedef" olarak ö-
nüne koyduğu "Kürdistan'ın dört parçası -
nın birleştirilmesi" hedefinden şu son ko-
numuyla "daha asgari" seviyeye gerilemiş
olduğunu da hatırlatalım.

Ve bütün bunlar "birlik" adına yapılmak-
tadır.

Böyle bir birliğin bu tür ilkesizlik-
ler üzerine kurulmuş olduğu açıktır. Böyle
bir birliğin zararlı bir birlik olduğunu
belirtmek zorundayız.

Örgütlenme Komitesi ve Bir-Kom içindeki
bu örgütler "birlik" aşkına işi o noktala-
ra götürmüşlerdir ki, artık bu ilkesizli-
ğin son sınırındadır.

Bu mesele "Kürt solu", "Türk solu" ay-
rımı üzerine şekillenen PKK'nın görüşü ve
bunun da bir sonucu olarak katledilen yüz-
lerce devrimcinin katliamının "elbirliği"
ile "birlik" içinde geçirilmesi mesele-
sidir.

PKK değişik milliyetlerden emekçi yı-
ğınların ortak örgütlenmesini savunan bü-
tün devrimci grupları "Türk solu" olarak
nitelemiştir. (Bkz. Manifesto, s.43)

PKK "ulusal şöven" olarak nitelediği bu
gruplara karşı mücadele görevinin nasılye-
rine getirileceğini şöyle açıklıyordu:

"PKK'nın yerine getirmesi gereken görev-
lerden birisi de halkımızı kendi ulu-
sal özüne karşı suç işlettirecek hale
getiren faşist, sosyal-şöven ideoloji-
leri ve güç mihraklarını ne pahasına o-
lursa olsun ivedi olarak dağıtmaktır.
PKK bu güçlerle savaşmayı bir şiddet so-
runu olarak ele alır ve ikna yöntemiyle
çözülmesi gereken halk safları ara-
sındaki sorunlardan ayırır." (Manifes-
to, s.53) (abc)

Burada söylenenler açıktır.

Burada PKK, "ortak örgütlenme" diyen
tüm devrimci örgütlerle kendi arasındaki
çelişmenin; halk arasındaki çelişmeden **baş-
ka**; ikna yöntemiyle çözülmesi gereken çeliş-
meden **başka** tür bir çelişme olduğunu
söylemektedir. Bu çelişmeyi şiddet ile çö-
zülecek olan, düşmanlarıyla, düşman sınıf-
larla arasındaki çelişme olarak nitelemek
tedir.

Ve şimdi "tüm anti-faşist güçlerle bir-
lik" çıkartkanlığı!

En katıksız ve katıklı Kemalist örgüt-
lerle; Menderes'i "ikinci kuvayi milliyeci-
liğimizin önderi diye niteleyen Kıvılcım-
cılıklarla, 1961 Anayasasının "demokra-
tik yorumcusu" "eski tüfek"lerle; Kemaliz-
mi devrimci olarak tanıtan "yeni tüfek" -
lerle birlik!

PKK pratikte eski görüşünden vazgeçmiş;
bunlarla birliğe yanaşmıştır. Buna karşı-
lık diğerleri de PKK'nın (ve bu arada Dev
Yol'un da) geçmişteki devrimci katletme ey-
lemlerinin üzerine sığır çeken "platform-
ları" imzalamaya lutfunu göstermişlerdir.

Al gülüm, ver gülüm!

Yaşa ve yaşat!

Ama dört örgütün yöneticilerinin bazı
belgelere imza atmaları yeterli değildir.

Hatalar devrimci kitlelerin önünde aç-
ıkça eleştirilmeli; özeleştirisi ile aşıl-
malıdır.

Örgütlenme Komitesi içindeki örgütler
platformlarında:

"Geçmişte hareketlerin çoğu henüz olu-
şum halinde idi" türünden "girizgahlar
la", Ecevit'vari "geçmişe sünger çekme"
planını uygulamaya kalkıyorlar.

El altından "PKK'nın özeleştirisi yaptığı-
nı" yayıyorlar.

Ve işte özeleştiri diye gösterilen (ya da geçiştirilen) yer:

"Ayrıca sosyal-şövenizme ve reformist küçük-burjuva milliyetçilerine karşı verilen mücadelede, onların, kutsal ittifaklar kurup şiddet temelinde bize saldırmalarına, bu konuda her türlü tahriki yapmalarına, devrimci yöntemleri tümüyle dışlamalarına karşılık biz, onların ideolojik mücadeleyi rayından çıkartıp şiddet temelinde bir mücadele haline getirme oyunlarına gelmemeliydik. Zorunlu savunmalar dışında, misilleme biçimindeki bir anlayışa bile yer verilmemeli, bazı yörelerde gelişen yanlışları önlemeliydik. Hareketin genelinde böyle bir saptaması olmasa bile, mahalli düzeyde gelişen yanlışlar, mücadelemize zarar vermiştir.

Sosyal-şövenlerin provokasyonlarına Dersim'de 'UDG'nin saldırılarına, Mardin'de parti çizgisinin gelişmesine ters düşmesine rağmen, şiddet temelinde karşılık verildi. Bunlar, zorunlusavunma mücadeleleri olsa bile, biz, bu durumların ortaya çıkmasına önceden olanak vermemeli; şiddet temelindeki mücadeleyi kesmeli, bu konuda her türlü çareye başvurmalı ve mücadeleyi ideolojik temelde tutmayı başarabilmeliydik. Bu, hareketimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin daha çok çıkarına olacaktı. Bu konuda esas saldırgan, ideolojik mücadeleyle yetinmeyip onu şiddet temelinde yürütmek isteyen sosyal-şövenizm, feodal-komprador ve küçük burjuvaziden kaynaklanan eğilim, esas şiddet ögesini geliştiren bu kesimler olmasına karşın, biz daha uyanık olmalı ve bu tip yöntemlere itibar etmemeliydik." (Politik Rapor, s.116/17) (abç)

Özeleştiri denilen budur! Bu özeleştiri değil, devrimci yığınlarla alay etmektir.

Manifesto'dan yukarıya aktarılan tespitler "hareketin merkezi saptaması" değil de nedir? Sorun, örgütün bazı mahalli birimlerine; karşısındakinin tahrikine gelmeye indirgenip, geçiştirilemez.

Bütün bunlar, Bir-Kom'un "ilkesiz cephe" örgütlenme komitesinin "ilkesiz" yurtdışı uzantısı olduğunu göstermektedir; "birlik" adına ilkesizlikler içinde yüzüldüğünü göstermektedir; komünistlerin görevinin böyle bir birliğe girmek değil; böyle bir birliği teşhir etmek olduğunu göstermektedir.

ÖNERİMİZ

Biz yukarıdaki gerekçelerle Bir-Kom girişimine katılmıyoruz.

Biz bu gerekçelere dayanarak, Bir-Kom girişimine karşı ideolojik mücadele yürüteceğiz!

Bir-Kom'a ve benzeri türde birliklere karşı somut önerimiz, devrimci olarak değerlendirmediğimiz örgütler arasında daimi-düzenli toplantı sisteminin işletilmesi -dir.

Bu önerimizi Örgütlenme Komitesinin platformunu eleştirdiğimiz yazımızda formüle etmiştik. (Bu yazı ilk olarak taslak halinde parti içinde 4 Mart 1982'de yayımlandı.) Bu önerimiz hala geçerlidir. Bununuda yazıda şöyle deniyordu:

"Biz, ikinci olarak, sizlere yurtdışında daimi-düzenli toplantı sistemini önermekteyiz. Bu, devrimci örgütlerin temsilcilerinin düzenli aralıklarla bir araya geldiği; birbirleri ile çeşitli eylemler üzerine konuştuğu, tartıştığı, bilgi aldığı vb. bir toplantı olacaktır. Bu, bugün gerçekleştirilecek olan çok somut ve yararlı bir tekliftir." (Bu teklif, geçtiğimiz yıl içinde, önce DHB'den gelmiş, tarafımızdan da olumlu bulunmuştur.)

Bu teklifin gerçekleşmesi için örgütlerin birbirlerini devrimci değerlendirmesi dışında hiçbir önşartımız yoktur.

Sonra, bugün doğrudan örgütlerin temsilcileri düzeyinde düzenli ilişki, çok az örgüt arasında yürütülmektedir. Bu durum devrimci örgütler arasındaki ilişki bakımından bir boşluk yaratmaktadır. Böyle bir ilişki sisteminin yukarıda bahsedilen yararları üzerinde uzun boylu durmak gereksizdir.

Böyle bir ilişki biçiminin, katılan devrimci örgütler arasında, ayınların aynı yerde, ayrıların ayrı yerde toplanması açısından da (bugün revaçta olan "birlik" çalışmaları açısından yaklaşıyoruz) zararlı değil, yararlı olduğu açıktır. Bu yönde de uygun bir ilk zemin yarattığı ortadadır.(2)

★

Bir-Kom hakkındaki görüşlerimiz; bu konudaki önerimiz bunlardır.

11.5.1982

(1) Burada, "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını -ayrı devlet kurmak hakkı dahil olmak üzere- savunmak, ve bu doğrultuda verilen mücadeleleri desteklemek, azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak" şeklindeki "platform maddesi" üzerinde durmak istiyoruz.

Marksizm-Leninizm bize, ezen ve ezilen, bağımlı, sömürge ulusların, sömürücü sınıfların hakimiyeti şartlarında birlikte var oldukları ortamda, ulusların kendi ka

derlerini tayin hakkının, yalnızca birtek anlama geldiğini; ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı anlamına geldiğini öğretir. Bu şullarda, ulusların kendi kaderini tayin hakkının başka anlamlara da gelebileceğini söylemek, gerçekte ulusal hareketin bastırılması, saptırılması için oyundan başka bir anlama gelmez.

Bir-Kom belgesinde, "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı"nın, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından başka hakları da içerdiği anlamına gelen bir ifade kullanılıyor.

Ayrıca Türkiye'de ulusal sorunda, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ve azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak şeklinde bir talep tutarsızdır. Türkiye'de ulusal sorunun en önemli unsuru Kürt ulusal sorunudur. Ama bu Türkiye'deki ulusal sorunun tamamı değildir. Ayrıca Türk ulusu dışında ulus özelliğini taşıyan yalnızca Kürt ulusudur. Ama bu, hiç kimseye, sorun Kürt ulusu ile ilgili olunca (tam taraflı bir biçimde olmasa da) ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunma, fakat milli azınlıklar olunca, "azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak" olarak koyma hakkını vermemektedir. Sınıf bilinçli proletaryanın ulusal azınlıklar konusunda ki talebi; tüm milliyetlerin tam hak eşitliği şeklinde bir taleptir.

İçinde PKK gibi kendisini "Kürdistan ulusal kurtuluş davasının önderi" gibi gösteren örgütlerin de yer aldığı Bir-Kom'un ulusal sorunun bu noktasındaki tavrı da gayet tutarsız bir tavidir.

(2) Bu noktaya bağlı olarak, bu sistem içinde, ortak, kitleye açık toplantıların düzenlenmesini de düşünüyoruz. Böylece üzerinde anlaşma sağlanmış konular hakkında düzenli aralıklarla kitlelere açık toplantıların gerçekleştirilmesi mümkün olacaktır.

Böyle bir ilişkinin gerçekleşmesi için gütmeyi düşündüğümüz yol şöyle olacaktır: Bu yazımızın devrimci örgütlere ulaştırılmasına çalışacağız. Bu konudaki görüşlerimizin de örgütler içinde tartışılması için iki ay kadar bekleyecek, yazılı cevap isteyeceğiz. Ya diğer devrimci örgütlerden herhangi birisinin, ya da bizim imkanlarımızla uygun bir yer hazırlayarak, verilen (ya da diğer birkaç örgüt ile ortak tespit edilen) tarihte buluşulmasını sağlayacağız, aracı olacağız. Ve bundan sonra toplantılar belirli aralıklarla sürdürecektir.

Bu toplantı sisteminin işleyişine ilişkin olarak da şunları düşünüyoruz:

Her örgüt temsilcisi, kendi örgütüne sunmak üzere toplantı hakkındaki kanaatlerini toparlayabilir, not alabilir, bir çet tutanak tutabilir. Bu engellenemez. Eğer taraflar anlaşırsa, kısa bir biçimde ya da daha ayrıntılı olarak ortak bir tutanak da (sonunda hepsinin onayladığı) tutulabilir.

Ve toplantıların hazırlanmasında, her örgüt ortak bir sorumluluk almalıdır. Bu, her toplantının bir örgüt tarafından hazırlanması, vb. demektir.

**CEMAL KEMAL ALTUN'UN KATİLİ
FAŞİST TÜRK KOMPRADOR PATRON-
AĞA DEVLETİ VE EMPERYALİST
BATI ALMAN DEVLETİDİR!**

**HESAP ER GEÇ DEVRİMLE
SORULACAK!**

İNGİLTERE'DE SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE

I

PARTİLER

Muhafazakar Parti	12 991 377	43,5	43,9	31,6	397
İşçi Partisi	8 437 120	28,3	36,9	20,6	209
İttifak (Sosyal- Demokrat Parti/Liberal Parti)	7 775 048	26,0	13,8	18,9	23
İskoçya Milli Partisi	331 975				2
Plaid Cymru(Galler)	125 309				2
Diğerleri(Kuzey İrlanda) -					17

Seçmenlerin %72,7'si oy kullandı.

Muhafazakar Partinin Avam Kamarasındaki toplam çoğunluğu: 144 Milletvekili

-II-

"Büyümekte olan genel olarak dünya devrimci proletarya hareketi, özel olarak da komünist hareket 'Kautskycilik'in teorik hatalarını tahlil edip ortaya koymadan edemez. Hele hiçbir zaman Marksizmi önermeyen, ama tıpkı Kautsky ve ta kımı gibi emperyalizmin çelişkilerinin derinliğini ve bunun meydana gelmesine neden olduğu devrimci bunalımın kaçınılmazlığını örtmeye çalışan genel olarak pasifizm ve 'demokrasi'nin dünyanın her yanında hala çok yaygın olması bu durumu daha da geçerli kılmaktadır. Bu eğilimleri mü cadele ile yenmek burjuvazi tarafından aldatılmış küçük mülk sahiplerini ve çok az küçük-burjuvazi yaşam koşullarını tatmakta olan milyonlarca çalışan insanı burjuvazi den kopararak kendine bağlaması gereken proletarya partisinin zorunlu görevidir." (Lenin, "Emperyalizm" kitabının Fransızca ve Almanca baskısına önsözünden, 6 Temmuz 1920)

Seçmenlerin %72,7'sinin oylarını kullanmaları ve bu oyların hemen hemen hepsinin dört "demokrasi" partisine verilmesi, Lenin'in 1920'de tespit ettiği görevin hala mevcudiyetini koruduğunu gösteriyor.

Biz bu makalemizde Marksizm adına piyasaya çıkan "demokrat" hainlerin teşhirini değil, bizzat "demokrasi'nin teşhirini yerine getirmeye çalışacağız.

-III-

İlk önce seçim sonuçlarının hemen göze batan sonuçlarına bir bakalım.

"Demokrasi" havarilerinin vaaz ettikleri demokrasi anlayışına göre, demokrasi demek çoğunluğun isteğine uymak demektir.

Seçim sonuçları açıkça gösteriyor ki, Avam Kamarasında 144 çoğunluk elde etmiş olan ve böylece yürütme organını da ele geçiren Muhafazakar Parti, kullanılan oyların bile çoğunluğu nu elde edememiştir. Tüm seçmenin ise ancak %31,6'sını temsil etmektedir.

Seçim sonuçlarına sadece şekilsel bir yaklaşım bile, "demokrasi'nin koskoca bir sahtekarlık olduğunu sergilemektedir.

Kaldı ki, İngiltere'de biçimsel demokrasinin ayakları zaten havadadır. İngiltere bir Anayasal Monarşidir. Avam Kamarasının üstünde bir de hiçbir seçime tabi tutulmayan Asiller Kamarası mevcuttur.

-IV-

Gelelim bu çok demokratik sonuçları elde etmek için Muhafazakar Parti'nin kullandığı birkaç "demokratik" tedbirlere.

1. İngiltere'de seçimlerde İngiltere çeşitli bölgelere bölünür. Her bölgede oyların çoğunluğunu alan parti, o bölgeden bir milletvekili çıkarır. Bu seçimler öncesi Muhafazakar Parti bu bölgelerin sınırlarını değiştirdi. Bu değişiklik için icat edilen bahaneleri bir kenara bırakırsak, bu değişiklik sayesinde, Muhafazakar Parti'ye oy verme ihtimali yüksek olan zenginçe bölgeleri ayırmak, vb. yöntemlerle, Muhafazakar Parti'nin daha çok milletvekili çıkarma imkanı arttırıldı. İşçi Partisi'nin bu değişikliğe itirazını çok "bağımsız" olan yargı organları reddetti.

İşte demokrasi: Hilekarlık, ilk defa Kuzey İrlanda'da kullanılmış olan bir sahtekarlık.

2. İngiltere'de seçimler 5 yılda bir yapılır. Fakat eğer Başbakan isterse, 4 yıldan sonra belirli günlerde parlamento yu dağıtıp seçimlere gidebilir.

Bu sefer seçimlerin ilanı ile seçim günü arasında bir aydan çok az fazla bir zaman bırakıldı. Bunun nedenleri ve sonuçları şunlar:

i) Halihazırda dağıtık ve hazırlıksız olan rakip partiler, bu dağıtık ve hazırlıksız durumda yakalandılar. Böylece Muhafazakar Parti'nin seçimleri kazanma şansı arttı.

ii) Ve asıl önemli sebep şudur: Uzun bir seçim kampanyasının ülkede siyasi çalkantıya yolaçma ihtimali! Seçim öncesi bilhassa ekonomik krizin bir sonucu olarak İngiltere siyasal hayatı bir çalkantı içindeydi. İşçi Partisinden kopan bir grup Sosyal-Demokrat Parti'yi kurmuştu. İşçi Partisi bölünme ye rağmen yeni gelişmelere gebe idi. "En sağlam" görüntüsünü veren Muhafazakar Parti bile Thatcher taraftarları ve "İslaklar" (Wets) diye iki fraksiyona sahipti. Kitleler, ekonomik krizin etkisiyle sarsılmışlardı, siyasi çalkantıların etkisi ile burjuvazinin aldatma çerçevesi içinde tuttuğu siyasi yörengeden kopma eğilimi gösteriyorlardı.

Seçimler ve seçim kampanyası "demokrasi" için bir tehlike haline gelebilir, geçen yazdaki gençlik ayaklanmalarının yerine Polonya'ya benzer birşeyler olabilirdi. Seçimler en kısa bir kampanya dönemi ile bitirilmeliydi.

İşte seçimlerle ve serbest seçim kampanyalarıyla demokrasiyi esitleyen bu demokratların zavallı sonu: Seçim kampanyasının uzamasından duyulan büyük korku!

3. Burjuvazinin yönetimini genel oy hakkı ve serbest seçim kampanyası şartlarında sürdürülebilmesi, ancak ve ancak burjuva siyasetçilerinin kitleleri kandırabildikleri, aldatabildikleri sürece mümkündür.

Bir de buna rakip partileri yenme gereği eklenince, siyasi partilerin ve siyasetçilerin kendilerini işe yaramaz çamaşır tozları gibi reklam aracılığıyla seçmene satma zorunluluğu ortaya çıkar.

Muhafazakar Parti, 1979 seçimleriyle başlayarak İngilterenin en büyük reklam firmasına seçimlerde reklamlarını yapması için iş verdi. Firmanın adı "Saatchi ve Saatchi". Ve reklam firması görevini yerine getirmişe, işe yaramaz burjuva siyasetini kitlelere satmayı becermişe benzer.

İşte kitlelerin çıkarlarını temsil etmeleri imkansız olan zavallı "demokratların" vardıkları yer: Kendilerini çamaşır tozu gibi reklam ettirmek.

4. İngiltere mali oligarsisinin bu ekonomik kriz döneminde çıkarlarını en tutarlı şekilde savunacak parti olarak Muhafazakar Parti'yi görmesi ve bu olgunun "kamuoyu"nu kaçınılmaz olarak Muhafazakar Parti taraftarı yapmasının Muhafazakar Partinin zaferine katkısını sadece belirtelim ve İşçi Partisini ele alalım. Çünkü İşçi Partisinin seçim dönemindeki durumu olumsuz yönde de olsa Muhafazakar Partinin zaferine en büyük katkıyı yapan faktörlerden biridir.

İşçi Partisi emek ile sermaye arasındaki ilişkiyi ortadan kaldırmak isteyen bir parti değil, en "sol" temsilcisi Tony Benn'in de belirttiği gibi, bu ilişkiyi değiştirmeyi, düzen-

...neyi emperyalist bir partidir. Yani kapitalizmi yaşatırken ve yaşatmak için cabalarken, aynı zamanda işçileri kurtaracak o lan bir parti?

Bu tür partilerin bilhassa ekonomik kriz dönemlerinde kendilerini kaçınılmaz olarak komik bir durumda bulacakları açıktır.

Bu partinin genel kurullarında toplam oyun %40'ına sahip olan sendikalardan biri olan Lokomotif Sürücüler Sendikası başkanı, İşçi Partisi ve "Sendikalar Kongresi" (İngiltere'deki sendikaların üst örgütü)'nin bu problemini yaklaşık iki yıl önce ettiği, "Sendikalar iyi günlerde işe yarıyor, kriz dönemlerinde ellerinden gelen birsey yok" sözleriyle iyi ortaya koymuştu.

Bu parti, daha 1979 seçimlerinde yönetmek istemiyordu. Seçimler öncesi İşçi Partisi hükümeti başbakanı olan J. Callaghan, tıpkı M. Thatcher'ın kullandığı taktikleri kullandı. Bir farkla ki, İşçi Partisi ve Sendikalar Kongresi, seçim kampanyasına başlamak için J. Callaghan'ın işaretini beklerken ve dolayısıyla seçim kampanyasında gecikirken, Muhafazakar Parti kampanyaya çoktan başlamıştı.

Bu seçimler öncesi ise partinin sağ kanadının bir bölümü partiden kopup Sosyal-Demokrat Partiyi kurdular. Diğer kesimi partide kaldı. "Sağ" ve "sol" kanatlar arasındaki mücadele partinin tüm burjuva pisliklerini, kamuoyunun da gönüllü katkısıyla gözler önüne serdi. Seçim öncesi sağlanan anlaşma yine sadece İşçi Partisi'nin tutarsız, sahtekar tavrını teşhirci yaradı.

İşçi Partisi'nin bu durumu kitlelerin güvenebilecekleri türlü komünist muhalefet, kitlelerle kaynaşmış komünist bir

muhalefet olmadığı için, açıktır ki Muhafazakar Parti'nin zaferini garantiledi.

Hayret edilmesi gereken şey, İşçi Partisi'nin bu rezil durumunda ve birçok rezilliklerinin çokça teşhirine rağmen sekiz milyon oy alabilmesidir.

İşçi Partisi'nin seçim sonrası yaptığı bir araştırmaya göre, oldum olası İşçi Partisine oy veren işçi sınıfının kalifiye olmayan kesiminin %50'si bu seçimlerde de İşçi Partisine oy vermiştir. İşçi Partisi'nin kaybettiği oyların esas ağırlığını hali vakti yerinde işçilerin oyları, ofis işçilerinin oyları oluşturmaktadır. Bundan iki sonuç çıkar. Birincisi, işçi kitlelerini İşçi Partisinden ve sendika bürokrasisinin etkisinden koparmanın yolları bulunmalıdır. Proletarya'nın zaferi için bu bir şarttır. İkincisi, sadece İşçi Partisini yığınlarla terketmekle değil, Muhafazakar Parti ve diğer partilere verdikleri desteklerle de "emperyalist anavatanlarının" kendilerine tanıdığı küçük-burjuva yaşam tarzını koruyabilmiş veya koruyabilmek için tüm umutlarını "anavatanlarının" bu konumuna bağlamış entellektüel ofis işçisi, öğretmen, işçilerin üst tabakası, işletmeciler, sendikacılar, vb.nden oluşan ve bunlar tarafından etkilenen geniş bir yığın mevcut olduğudur.

Gerek doğrudan Muhafazakar Partiye, gerekse İşçi Partisi yerine "İttifak"a oy vererek Muhafazakar Parti'yi başa getiren bunlardır.

Sonuç; sadece pasifizme ve demokratizme karşı mücadele değil, aynı zamanda "yüce Britanya" anlayışına karşı da mücadeledir. Bu anlayışın Falklands savaşı üzerinden Muhafazakar Partinin zaferine yaptığı katkıları da unutulmamalıdır.

AMERİKAN EMPERYALİSTLERİ

ORTA AMERİKA'DA DOĞRUDAN ASKERİ MÜDAHALE HAZIRLIĞI İÇİNDE!

Geçen aylar Orta Amerika'da, özellikle Nikaragua'daki Sandinist rejimi yıkma konusunda ABD emperyalistlerinin artık propagandadan eyleme geçtiklerini gösterir olaylarla geçti.

Önce Nikaragua'da karşı-devrimci çetelerin ABD emperyalistleri tarafından desteklendiği açıkça ortaya kondu.

Ardından Honduras'a, Guatemala'ya Amerikan askeri yardımları, El Salvador'daki faşist rejime Amerikan yardımları arttırıldı.

Son olarak binlerle Amerikan askeri; bir uçak gemisinin de içinde bulunduğu bir dizi savaş gemisi ile Nikaragua önlerinde boygöstermeye başladı.

Honduras ile ABD, Şubat 1974'e kadar sürecekte ortak askeri manevralara başladıklarını açıkladılar.

Ağustos başında ABD için pek sağlam olmayan Riosmont, daha Amerikan yanlısı bir cunta tarafından devrilerek Guatemala da "sağlamlaştırıldı".

Bütün gelişmeler, ABD emperyalistlerinin Nikaragua'daki rejimi ya teslim alma, ya da devirme konusunda kesin kararlı olduğunun belirtileridir.

ABD'yi doğrudan Nikaragua'ya saldırmaktan bugün alıkoyan; Nikaragua'daki karşı-devrimciler aracılığı ile bu işin yapılma ihtimalinin henüz ortadan kalkmamış olmasıdır.

Nikaragua'daki küçük-burjuva devrimcisi rejim, ABD emperyalizminin direkt saldırı tehdidi altındadır. Başta Rus sosyal emperyalizmi olmak üzere; diğer emperyalist güçlerin bir bölümü, Nikaragua'nın tehdit altındaki durumunu kendi çıkarları için kullanmaya; Nikaragua'ya yerleşmeye çalışmaktadır.

Bu açık tehdide karşı çıkmak; ABD emperyalizminin saldırganlığını lanetlemek; tüm emperyalist güçlerin iğrenç yüzlerini sergilemek bütün devrimcilerin görevidir.

Bu konuda önümüzdeki sayıda daha geniş tavrı takınacağız.

"Partizan"ın Menşevik-Oportünist Çizgisinin Bazı Yansımaları Hakkında Gerekli Bir Açıklama!

Bugün, emperyalizmin uşağı 12 Eylül askeri faşist cuntasının devrim ve Komünizm davasına karşı kudurganca saldırıları hayatın her alanında sürüyor. Bu kudurganca saldırı kampanyası, özellikle devrimci hareketin örgütlü kesimlerinin bütünüyle ortadan kaldırılması amacıyla; "demokrasiye dönüyoruz" şeklindeki aldatmacası hakkında kuru gübültülerin ortalığı doldurduğu bugünkü dönemde daha da yoğunlaşıyor. Komprador patronlar ve toprak ağaları için bugün önemli sorunlardan birisi de kendileri için dikensiz bir bahçe yaratmak, sömürülerini huzur içerisinde gerçekleştirmek ve bunun için örgütlü devrimci hareketi bütünüyle yoketmektir.

Bugün, bu saldırı kampanyasını boşa çıkarmak; hakim sınıfın emellerini kursaklarında bırakarak onlar için sürekli bir diken olmak, bütün devrimci örgütler açısından çok önemli bir görevdir.

Bu önemli görevi yerine getirme çalışmasında devrimci dayanışmanın özel bir gereği vardır. Faşizmin; devrim ve Komünizm davasına karşı bütün kinini kustuğu, en ileri derecede saldırılarını yoğunlaştırdığı bugün, bu devrimci dayanışmayı savunmayanlar ve uygulamayanlar gerçekte halkın ve devrimin menfaatlerini en sorumsuzca bir biçimde ayaklar altına alıyorklar demektir.

Biz, bu kısa açıklamada bu sorumsuzluğun ve daha da önemlisi oportünizmin yer yer nasıl, etkilediği devrimci örgütleri Karşı-Devrimle uzlaşma noktasına götüren durumun bazı somut örneklerini veren "Partizan"ın (Menşevikler) tavrı üzerinde durmaya çalışacağız.

"Partizan" oportünistleri anti-Bolşevikliklerini o derece ileri götürdüler ki, onların bu tutumlarını devrimci kamuoyu na açmak, başta "Partizan" taraftarları olmak üzere, bütün devrimcilere bu konuda bilgi vermek artık gerekli-zorunlu oldu.

Kuşkusuz, "Partizan" oportünistlerinin bu derece aşırı sorumsuz tavır ve kararlarının dayandığı ideolojik temel onların Marksizm-Leninizm karşı olan çizgileridir, anlayışlarıdır. Onların bugüne ulaşmalarında anti-Marksist-Leninist ideolojik temelleri tayin edici rol oynamıştır ve oynamaktadır.

Öte yandan onların bugün daha da keskinleşme eğilimi gösteren anti-Bolşevikliklerini kavramak için gerek bizim ve gerekse "Partizan" oportünistlerinin uluslararası saflaşmalarındaki rolü ve yerini de kısaca da olsa bilmek gerekir.

Son yıllarda uluslararası Marksist-Leninist hareket içerisinde çok önemli bazı saflaşmalar oldu. Kendilerine "Marksist-Leninist", "Komünist" vb. sıfatlar takan pekçok grup ve akım ortaya çıktı. Uluslararası Marksist-Leninist Hareket denen şey gerçekte her türden ihanet akımının içerisinde bir köşe kapmaya çalıştığı, tam bir kaosun hüküm sürdüğü bir arena haline geldi. Gerek ideolojik planda ve gerekse örgütsel planda gerçek bir birliğe sahip olamayan Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin bu durumu her renkten Marksizm-Leninizm düşmanı akım ve grubun gerçek cehrelerini gizlemek için uygun bir ortam oldu.

Bu ortam içerisinde türeyen ve yaşayan pekçok akım ve grup Marksizm-Leninizm üzerine çok yönlü bir spekülasyon başladılar. Komünizme milliyetçi özellikler atfetmeye çalışan "Avrupai Komünizm" akımından başlayarak, SBKP'nin başına çöreklenen Kruşçevci modern revizyonizme kadar uzanan ve bundan belki bir ölçüde etkilenmenin de sonucu olarak doğan ve belli bir gelişme imkanı da bulan ÇKP, AEP ve diğer ihanet grupları, yaptıkları propagandalarla, Marksizm-Leninizm bilimi üzerine yürüttükleri spekülasyonlarla proletaryanın bu militan bilimsel öğretisini kelimenin tam anlamıyla içinden çıkılmaz hale getirdiler. Proletaryanın militan-bilimsel öğretisi her renkten ihanet akımının "sahip çıktığı"; onun temel prensiplerinin tanınmaz hale getirildiği bir ortam oluşuyordu.

Uluslararası planda Marksizm-Leninizm bilimi konusundaki bu durum ve Marksist-Leninist hareketin durumu, kaçınılmaz olarak ülkemizdeki harekete de yansıyor. Uluslararası düzeyde Marksizm-Leninizmde ihanet eden pekçok örgütün "Türkiye şubeleri" de aynı doğrultuda Marksizm-Leninizmde karşı bir faaliyet içerisinde idiler. Tıpkı uluslararası dayanakları gibi T"K"P'den TD"K"P'ne kadar bir dizi revizyonist-oportünist parti ve gruplar kendilerinin "Marksist-Leninist" olduklarını savunmaya, iddia etmeye devam ediyorlardı. Marksizm-Leninizm teorisinin kavranılmasındaki inanılmaz sağlık Türkiye devrimci hareketinde de her alanda kendini gösteriyordu. Türkiye devriminin somut programatik bir dizi sorunu Marksizm-Leninizm bilimi ışığında çözülmüyordu; su ya da bu ülkenin özelliklerinden türeyen bazı sonuçlar aynen, şabloncu bir biçimde Türkiye devriminin pratiğine "uyarlanmaya" çalışılıyordu.

Kısaca; işçi sınıfının sınıf bilimi Marksizm-Leninizmin ilkelere hem kendisine "Marksist-Leninist hareket" diyen uluslararası ve hem de Türkiye devrimci hareketi içerisinde gerçek anlamda tanınmıyordu. Bu bilim gerçek anlamda kavranılmadığı için, bunun ışığında Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin sorunları çözülmüyordu, tek tek ülkelerin devrimlerinin sorunları bu bilimin ışığında çözülmüyordu.

Oysa kendisine "Marksist-Leninist" diyen her parti ve örgütün görevi, en önemli görevi Marksizm-Leninizm bilimini kavramak; bu bilimi çıkış noktası olarak almak, bunun ışığında dünya komünist hareketinin sorunlarını çözmek; dünyanın ve tek tek ülkelerin bugünkü somut durumunu bu bilim ışığında degerlendirmek ve devrimlerin zaferleri için tek tek komünist partilerini bu temeller üzerinde inşa etmek olmalıydı.

İşte Partimiz TKP/ML(B) böyle bir ortamda; bütün bu çok zor ve fakat bir o kadar da şerefli görevleri yerine getirme yolunda bir ilk adım olarak, TKP/ML Menşeviklerle birlikte yürümenin artık bütün bu görevlere sırt çevirmek pahasına mümkün olabilecek bir ortamda oluştu.

Birçok devrimci ve Marksist-Leninist'in faşizmin azgın saldırılarının yanısıra, Marksizm-Leninizm bilimi hakkındaki kâramsarlıkları yüzünden davayı terkettiği bu ideolojik bunalım ortamında bu zor fakat çok önemli görevleri yerine getirmek ancak ve yalnız Marksizm-Leninizm bilimine sarsılmaz bilimsel bir inanca sarılan Bolşevikler açısından mümkündür.

Bolşevikler, uzun bir süre TKP/ML içerisinde Menşevik-oportünist çizgiye karşı önemli bir mücadele yürüttüler. Menşevik-oportünistler gerek Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin ve gerekse Türkiye devriminin sorunlarının ağırlığını ve önemini görmüyorlar, görmek istemiyorlardı. Onlar; Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin platformunun 1963'te ÇK P'nin SBKP ile girdiği polemikte yaratıldığını, Türkiye devriminin sorunlarının ise 1972'de İbrahim Kaypakaya tarafından çözümlendiğini, Komünist Partisinin de silahlı mücadele içinde olacağını, geriye önemli bir sorunun kalmadığını, sorunun bunlara inanıp-inanmamak olduğunu savunuyorlardı.

Ne sorunların önemini, ne de derinliğini kavramayan bu basit yaklaşımın sahiplerinden Marksist-Leninist tarzda görevlerin çözümü için caba beklemek boşuna idi. Onlar, TKP/ML üyelerinin çoğunluğunu da kendilerine "inandırdıkları" an yönetimi ele geçirdiler ve böylece TKP/ML'i doğru bazı yonlarından giderek daha da uzaklaştırmaya, yozlaşma yolunda daha çok adım atabilir duruma geldiler.

Bolşeviklerin II. Konferansında doğru bir biçimde tespit edildiği gibi, TKP/ML (Menşevikler) diğer oportünist gruplarla arasında nitelik farkı olmayan oportünist bir gruptur. Geçtiğimiz dönem Menşeviklerin bu özelliklerini yalnızca izledikleri oportünist çizgiyle değil, aynı zamanda pratik çizgileriyle de somut bir biçimde kanıtlanmıştır. Yaşanılan deneyler; bu oportünist grubun Komünizm davasına karşı sorumluluk duymaya niyeti olmadığını göstermiştir. Menşevik-oportünist çizgi onları bazı alanlarda Karşı-Devrim ile aynı çizgiye, uzlaşma çizgisine getirdi.

Bütün devrimcilerin ve bu arada Menşeviklerin taraftarı olan devrimcilerin bu gidişi görmeleri, bundan halkın ve devrimin menfaatleri için dersler çıkarmaları önemlidir. Özelikle Menşeviklerin taraftarı olan devrimcilerin kendi iflah olmaz yöneticilerini bu ihanet yolunda yalnız bırakmaları için bazı gerçeklerden haberdar olmaları gerekir.

Bu yüzden biz, Menşevik-oportünistlerin bazı tipik oportünist yansımalarını, devrimciler için ancak rezillik örneği olabilecek bazı "kararlarını" devrimcilere duyurmak istiyoruz. Böylece oportünizmin devrimci bir örgütü nereye kadar götürebileceği konusunda bütün devrimcileri uyarıcı bir ders olacağını dileriz.

"PARTIZAN" OPORTÜNİSTLERİ KARŞI-DEVİRİM İLE ARASINDAKİ SINIR ÇİZGİSİNİ BAZI NOKTALARDA NASIL KALDIRDI ?

Oportünizm; işçi hareketinin esas amacından saptırılması, zaferin engellenmesi olarak komünistlerin, mutlaka mücadele etmeleri gereken, mutlaka temizlemeleri gereken önemli ideolojik bir engeldir.

Oportünizm, etkilediği devrimci örgütleri, önce yer yer, sonra muhtemelen bütünü ile Karşı-Devrime yaklaştırır, o ko-

numa götürür. Bu oportünizm yolunun terkedilip terkedilmemesine bağlı bir sorundur.

Biz, bugüne kadar somut olarak oportünistlerin nasıl zaman zaman Karşı-Devrimle elele verdiklerini çeşitli kereler ortaya koyduk. Ve bu illetin yer yer nasıl devrime zarar verdiğini, bunun objektif olarak böyle olacağını kavrayabildiğimiz, ve görebildiğimiz kadarıyla açıkladık.

Bu noktada, Marksizm-Leninizm bilimine karşı tavrı hayati önem göstermektedir. Bu bilimin temel prensiplerini kavramayı ve savunmayı esas görev olarak almayan teşkilatlar, bu görevden uzak oldukları ölçüde daha çok oportünizme saplanma durumundadırlar. İşte içine saplanılan bu oportünizm, çeşitli örgütlerin bazı karşı-devrimci karar ve uygulamalarının ideolojik temelini oluşturmaktadır.

Biz burada birkaç örnek olarak "Partizan"cı Menşeviklerin bu durumundan söz etmek istiyoruz.

Birinci örnek: Menşevik "Partizan"cıların Bolşevikleri kendi ilişkilerinde barındırmama, korumama kararı almalarıdır.

Geçtiğimiz Mayıs ayında Menşevikler Doğu'da "TKP/ML Alt Gerilla Bölgesi Parti Organı" imzalı bir bildiri çıkardılar. Bildiride, bu konuda Bolşeviklerin kendi ilişkilerini gelişigüzel bir biçimde kullandıklarını; bunun terkedilmesi gerektiğini, aksi halde "içinde yaşadığımız çetin koşullarda devrimcileri barındırma fedakarlığı gösteren ve onlara yardım eden bütün kitle ilişkilerine çağrı yapmak zorunda kalacağız. (Tavır almaları için)" demektedirler.

Biz sözkonusu bildiriye incelediğimizde, henüz bunun tam olarak Bolşevikleri kendi ilişkilerine bırakmama konusunda atılmış bir karar olmadığını, ama o yönde atılmış bir adım, ve bizlere, bizim yoldaşlarımıza yapılmış bir uyarı olduğunu tespit etmiştik. Çünkü aynı bildiride "gündüz dolaşmayın", vb. türünden uyarılar da vardı. Ama, ardından, bu bildirinin dağıtılmasından hemen kısa bir süre sonra, başka bir alanda, "Partizan"cı oportünistlerin örgütlü savunucuları kendi evlerine giden Bolşevik Partizan savunucusu yoldaşlara "bir daha kendi evlerine gelmemelerini", "Bolşevikleri kendi evlerine almamaları için karar aldıklarını", "bu kararın bölgesel bir karar olduğunu", vb. duyuruyorlar. Aynı kişiler bu kararları na gerekçe olarak Bolşeviklerin "Parti yıkıcısı" olduklarını gösteriyorlar.

Böylece "Partizan"cı oportünistlerin "Alt Gerilla(!!!)Bölgesi" bildirisinde aslında söylemek istedikleri ve fakat söylemeye cesaret edemedikleri gerçek karar ve düşünceleri yine kendilerinin örgütlü savunucularının ağzından açığa vurulmuş oluyordu. Menşeviklerin bu kararı doğrultusunda başka bir alanda da, aynı gerekçelerle bazı yoldaşlar Menşeviklerin örgütlü savunucuları tarafından evlerine alınmamışlardır.

Menşevikler böyle bir karar almakla iki amaca varmak istiyorlar. Birincisi; evlerine gidilen örgütlü taraftarlarının tartışmalar içinde muhtemelen ikna olup Bolşeviklerin saflarına geçmelerini önlemek — ki bunun epeyce örneği var. İkinci cisi; örgütlü sempatiyanlar önünde kendi sorumlu kişilerini Bolşeviklerle tartıştırmamak, böylece tartışmadan sıyrılmak.

Bu Menşeviklerin bu kararı alırken niyetleridir, istekleridir. Elbette niyet ve istek sorunu da önemli bir sorundur, ve üzerinde durmaya değer. Ve zaten olgu olarak da şu ana kadar görüldüğü kadarıyla Menşevik örgüt ideolojik mücadeleden kaçmanın onlarca örneğini vermiştir, bundan dolayı da bundan sonra da kaçmaya niyetlenmesi anlaşılır birşeydir.

Ama, bir de Menşeviklerin bu kararının niyetten öteye, objektif olarak ne anlama geldiği önemlidir ve görüşümüze göre niyet ile objektif sonuç arasındaki ilişkide tayin edici olan, objektif sonuç, yapılan işin niteliği ve sonucudur.

Bu kararın objektif sonucu, devrimcilerin (Bolşeviklerin) faşizme yem olmalarını önermektedir. Onları dışarıda bırakarak polisin eline düşmelerine yol açmak ve böylece Bolşevik örgütü çöktürmeye uğraşan faşist komprador patron ağa devlete hizmet etmektedir. Bu bakımdan Menşeviklerin bu kararı objektif olarak karşı-devrimci bir karardır.

Menşevikler, bu kararlarını bizim yoldaşlarımıza ulaştırdıkları zaman; bizim yoldaşlarımız çok haklı olarak bu kararın yazılı olarak bize verilmesini; devrimci kamuoyu önünde bu karar üzerine yazılı olarak tartışmanın daha sağlıklı olacağını; böylece devrimci kamuoyunun kimin haklı, kimin haksız olduğu konusunda daha sağlıklı bir karar verebileceklerini belirtmişlerdir. Menşeviklerin örgütlü savunucuları bu talebimizi reddetmiş, yazılı belge vermeyeceklerini söylemişlerdir. Böylece bir kez daha devrimci kamuoyu önünde açık tartışmadan kaçtıklarını kanıtlayan Menşeviklerin bu tavrına karşılık olarak Bolşevik yoldaşlar sözlü kısa bir tavrı takınmışlardır.

Burada, bizim yoldaşlarımızın takındıkları tavrı olduğu bi aktarmak istiyoruz. Ancak ona geçmeden önce Menşeviklerin kendi kararlarını "teorik" olarak nasıl izah ettikleri üzerinde biraz durmak istiyoruz.

Menşevikler, Bolşevikleri evlerine almamalarının teorik gerekçesi olarak bizim "Parti yıkıcılığı" yaptığımızı ileri sürmekte idirler.

Nedir Parti yıkıcılığı?

Bu, Bolşeviklerin, Marksizm-Leninizm bilimine dayanarak Menşevik-oportünist çiziyi sabırlı bir biçimde teşhir etmeleri; bu çizginin TKP/ML (Menşevikleri) nasıl oportünist bir örgüt haline dönüştürdüğünü açıklamaları; bütün bu gerçekleri devrimcilere göstermeleridir.

Menşevikler; bizim yoldaşlarımızı evlerine almalarına, yani bizi korumalarına karşılık olarak, bizim kendi çizgilerimiz hakkında, kendi nitelikleri hakkında tek söz söylemememizi, kestirmememizi istiyorlar. Onların aptal mantığına bakarsak, biz böyle yaparsak "Parti yıkıcısı"(!!) olmamız olacağız.

Bir örgütün ideolojik alanda bundan daha fazla aciz ve korkak olduğunu biz düşünmüyoruz. Menşeviklerin bu talepleri onların durumlarının ne kadar dramatik olduğunu belgeliyor. Başka birşey değil.

Bizden aptalca taleplerde bulunan insanlara biz su gerçeği bir kez daha hatırlatmak istiyoruz. "Biz komünistler hangi sart altında olursa olsun siyasi görüşlerimizi gizlemeyi şerefsizlik sayarız."

Şimdi, bizim yoldaşlarımızın Menşeviklerin kararlarına karşı takındıkları tavrı olduğu gibi buraya aktarıyoruz. Başta "Partizan" taraftarları olmak üzere bütün devrimcilerin bu konuda "Partizan" oportünistlerinin pozisyonunu kavramalarını ve buna karşı tavrı almalarını talep ediyoruz.

"Biz Bolşevikler devrimci dayanışmayı hem kendi açımızdan ve hem de bütün devrimci örgütler açısından çok önemli, mutlaka uygulanması gereken bir sorun olduğunu düşünmüyoruz. Özellikle; faşizmin her alanda halka ve devrimcilere saldırdığı, devrimci hareketi bütünüyle tasfiye etmeye çalıştığı bugünkü gibi bir dönemde bu dayanışma daha da önem kazanmaktadır. Ideolojik planda keskin bir mücadeleyle birlikte bütün devrimci teşkilatlar birbirleriyle dayanışma içinde bulunmalıydılar. Bu sadece halkımızın talebi olduğu için değil, aynı zamanda doğru ve gerekli olduğu için de böyle olmalıdır. Nitekim biz bu doğru tavrın gereği olarak; 12 Eylül cuntasının sonra Menşeviklerin savunucusu devrimcilere önemli yardımlar yaptık. Kendi örgütümüzün önemli imkanlarını onların korunması için ayırdık....

Bizim başka devrimci teşkilat ve kişilerle de ilişkilerimizde buna benzer epeyce örnek vardır. Bu pek çok devrimcinin bilgisi dahilindedir. Oysa menşevik "Partizan"ın bu kararı ideolojik mücadeleden kaçmanın, kendi tabanı ile bizim aramızda bir düşmanlık körüklemenin yanısıra; bugün Türkiye'de çok ağır gizlilik koşullarında hayatları pahasına mücadele eden Bolşeviklerin polise yem olmasını öneren karşı-devrimci bir karardır. Menşevikler bu kararıyla objektif olarak Karşı-Devrimle bu noktadaki ayırım çizgisini silmekte; faşizme hizmet etmekte, bu konudaki doğru devrimci anlayışları haysızca ayaklar altına almaktadır. Bu karar Menşeviklerin yürüdüğü ihanet yolunun bir ilk durumdur. Bunu teşhir edeceğiz." (Bu tavrı 9 Mayıs'ta Menşeviklerin bu kararı aldıkları alanda onlara karşı tartışma içinde takınılmıştır.)

İkinci örnek: Menşevik "Partizan"ın karşı-devrimci taraftarlarının bilgisini de, faşizm tarafından aranan yoldaşlarımızın aynı zamanda silahsız bırakılmalarıdır. Yani, Menşevikler bizim yoldaşlarımızı evlerine almamaları şeklinde atkılarını birinci adımı, yine bizim yoldaşlarımızın kendilerini korumak için sürekli yanlarında bulundurdıkları silahlarını çalmakla ikinci adım olarak tamamlamaktadırlar.

Menşevikler, bu konudaki tavırlarıyla da halka ve devrimcilere karşı hiçbir sorumluluk duymadıklarını ispatladılar.

Onlar; 1981 yılı yaz aylarında bir alanda, bizim yoldaşlarımızdan birini; hakim sınıflar tarafından sıkı bir biçimde aranan ve önemli bir barınma imkanı olmayan bir yoldaşımızın elindeki silahını almaya kalkışacak, bunun için işi şiddet kullanmaya varıracak kadar adilestiler, alçaklaştılar.

Onlar; 1982 güz aylarında yine aynı zamanda yoldaşlarımızın malzemelerine elkoymak için halktan bir aileye, devrimci insanları asla sarfetmemesi gereken küfürler sarfederek, tehdit ederek tümüyle karşı-devrimcilere uygun tavırlar içerisine girmişlerdir. Bütün burjuva ayak oyunlarına, polisiye başkılara rağmen silahı alamayan Menşevikler, başka bir tarihte yine polisiye takip sonucu silahı saklı bulunduğu yerden çalmışlardır.

Onlar; bu yıl geçtiğimiz 3-4 ay içerisinde kendilerinden kopup Bolşevik saflara katılan yoldaşları "tartışmaya çağır-mak" bahanesiyle bir oyuna getirip yine yoldaşlarımızın elindeki silahı çalmışlardır.

Her üç örnekte de, faşizmin yoğun takibatının olduğu bir alanda faşizm tarafından aranmakta olan yoldaşlarımız silah-

sız, korunmasız bırakılmak istenmiştir. En berbat kelimeler bile menşevik "Partizan"çıların bu özelliklerini, daha doğru su bu tip isteklerini ifade etmeye yetmiyor. Biz sadece şunu diyebiliriz ki, bu devrimcilik, hatta "Marksist-Leninistlik" adına en utanılacak derecede rezilce birseydir. Bunun da mokratlık adına dahi savunulacak bir yanı yoktur ve olamaz.

Bu örnekler, menşevik "Partizan"ın bu noktada da Karşı-Devrim ile arasındaki sınır çizgisini kaldırdığını, faşizmin yapması gereken şeyi menşevik "Partizan"ın yaptığını göstermiştir.

Şimdi "Partizan"cı Menşevikler bu tavırlarıyla övünüyorlar — evet övünüyorlar — ve diyorlar ki, "Biz hayır kurumu değiliz", "Biz yardımsever derneği değiliz" (Bkz. sözkonusu bildiri). Bu tam anlamıyla anti-Bolşeviklikten başka hiçbir şeyi hatırlamayan bir kafanın sonucu olabilir. Nasıl olur da bir devrimci teşkilat, bir başka devrimci teşkilata karşı polislin yapamayacağı şeyi yapacak, onun örgütlü ve aran insanlarının savunmasız kalmasına yol açacak, kısaca onların polis tarafından yakalanmasının maddi şartlarını hazırlayacak ve sonra da kalkıp bu tavrını "Biz hayır kurumu değiliz" diye övecek. Ama "Partizan"cı Menşevikler diyorlar; çünkü onlar öyle bir anti-Bolşeviktirler ki, birçok zaman anti-faşistliklerini unutuyorlar! Üstelik TKP/ML'nin elindeki değerleri sanki tümüyle kendileri yaratmış gibi terbiyesizce bir tavır da takınıyorlar. Oysa bugün TKP/ML (Menşeviklerin) ellerindeki değerlerin yaratılmasında bölünmeden önce Bolşeviklerin tayin edici payları vardır. Bunu ancak ar damarı çatlamış Menşevikler inkar edebilir.

Biz bu konuda daha önce BOLŞEVİK PARTİZAN 14/4'te tavır takınmıştık. Biz bir örgütün imkanlarının örgütün bütünü tarafından yaratıldığını ve eğer ideolojik temellere dayanan ve her iki kanadın da devrimci mücadeleye devam ettiği türden bir bölünme varsa, sözkonusu imkanların düzenli biçimde bölüşülmesinden yanayız. Ama eğer tek tek insanlar özel hayatlarına çekilmişler ise, bu kuşkusuz değerlerin bölünmesini gerektirmez.

Fakat görüldüğü gibi Menşeviklerin bu doğru anlayışlarla, dolayısıyla bu konuda doğru pratikle uzaktan yakından alakaları yoktur.

Üçüncü örnek: Son olarak menşevik "Partizan"ın yalnızca Türkiye'de değil, aynı zamanda yurtdışında da somut olarak Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki sınır çizgilerini belli noktalarda kaldırdığını da burada belirtmek istiyoruz.

Bilindiği gibi, 1982 12 Eylül'ünde Batı Almanya'da cuntayı protesto eden bir yürüyüş yapıldı. Bu yürüyüşün içeriğini ifade eden bir de ortak platform çıkartıldı. Bu platform içeriği itibariyle revizyonistti ve kesinlikle devrimin hedeflerini net bir biçimde ortaya koymuyordu. Örneğin ortak platformda sosyal-emperyalizme karşı mücadeleden söz edilmiyordu. "İki süper devleti baş düşman" olarak gören Menşevikler, bu platforma imzalarını attılar ve sosyal-faşist örgütlerle de eylemleri yaparak ortak yürüyüşü gerçekleştirdiler.

Cuntanın değerlendirilmesi konusundaki oportünist görüş ve anlayışlar "Partizan"cı Menşevikleri Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki sınır çizgisini bu noktada silmeye kadar götürmüştü.

Görüldüğü gibi, bu örnekler menşevik-oportünist çizgiye sahip olan "Partizan"ın yer yer Karşı-Devrim ile arasındaki sınır çizgilerini kaldırdığını, bu noktalarda halkın ve devrimin menfaatlerini sorumsuzca bir biçimde ayaklar altına aldığı açık bir biçimde ispatlamaktadır.

MÜCADELE KAÇKINLIĞI ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Şimdi de Menşevik "Partizan"çıların bize karşı "mücadele"lerinde çokça kullandıkları, geleneksel kelimeleri olan "mücadele kaçkınılığı" üzerine birkaç söz söylemek istiyoruz. Amacımız bu noktada da gerçek durum hakkında devrimci kamuoyuna bilgi vermek, mücadele kaçkınılığının ne anlama geldiğini, bu gün somut olarak kimlerin mücadele kaçkını olduğunu ve "Partizan"ın oportünist çizgisinin bu konuda pratiğe nasıl yansıdığını göstermektir.

Devrimin yenilgi yılları, mücadele kaçkınılığı için en müsait dönemlerdir. Hakim sınıfların faşist zorbalığının görülmemiş boyutlara vardığı böyle dönemler, pekkok insanda paniğin oluşmasına neden olur. Devrimin yükseliş yıllarında değişik amaçlarla devrim saflarına katılmış yığınlarca insan böyle bir dönemde paniğe kapılmakta, devrim saflarından uzaklaşmaktadır.

Bunlar; hareketin amaçlarını, koşullarını, zorluklarını tam olarak bilince çıkaramamış; eski burjuva ve küçük-burjuva alışkanlık, gelenek ve özelliklerini tam olarak aşamamış, kafaları hayallerle dolu olan insanlardır.

Devrim davasına sırtını çeviren ve açıkça onun hakkındaki umutsuzluğunu dile getiren yığın insanlarının yanında, böyle dönemlerde örgütlü devrimci hareket içerisinde de içten içe bir yığınlaşma gelişmesi, asıl sorunlara cevap verememe, soğukkanlı davranmama, Devrim ve Karşı-Devrimin güç ilişkilerini o an için doğru bir biçimde hesap etmeme vb. vb. biçiminde gelişebilecek bir türü de vardır. Yığınlaşma bu türü daha tehlikelidir, çünkü sinsidir. Örneğin, sinsi bir biçimde yenilgi yıllarında ortaya atılan "Savaşalım" vb. gibi sloganlar çoğu zaman içten içe gelişmiş olan umutsuzluğun dışı vurmasıdır. Bazı zamanlar ise henüz tam bir umutsuzluk değilse bile, gelişmesi içerisinde oraya varması kaçınılmazdır.

SBKP ve ÇKP tarihlerinde bütün bunların çok çarpıcı örnekleri vardır ve bu örnekler gerçek devrimcilerin ders almaları gereken önemli birer teorik birikimdir.

Biz, bugün somut olarak Türkiye devrimci hareketi içerisinde mücadele kaçkınılığının poliste ihanet, pışmanlık, özel yaşama çekilme, devrimin zaferine olan açık inançsızlık vb. biçiminde yansıdığını, ama aynı şekilde bugün kendine "Marksist-Leninist" diyen örgütlerin gerçek görevlerin ağırlığı, ö nemi, bunların tespit edilip uygulanmasından da kaçma biçiminde de yansıdığını, ve bu türden bir kaçkınılığın bugün değilse bile gelecekte devrime daha ağır bir zarar vereceğini tespit ediyoruz.

Çünkü; böylece devrimin zaferi için diğer temel bazı sorunların çözümünde birinci derecede rol oynayacak bugünkü temel sorunun çözümünden sıvışılıyor.

Şimdi gelelim "Partizan"cı Menşeviklerin oportünist çizgisinin bu konuda nasıl yansıdığını. "Partizan"ın çizgisini bilenler onun kendisinin tespit ettiği görevlere nasıl yan çizdiğini de bilirler. Yani "Partizan"ın "Günün görevi gerilla savaşıdır" diyen teorisi ile, ağırlığını büyük şehirlere veren pratiği arasındaki uçurum hiç kimse için sır değildir. A caba "Partizan"ın teorisinde mi bir sakatlık var, yoksa pratiğinde mi? Bizim görüşümüze göre her ikisinde de..!

"Partizan" oportünistlerinin mücadele kaçkınılığı konusundaki anlayışları kendilerinin mücadele kaçkını olduklarını ispat etmeye yeterlidir. Ama biz tartışmayı bu kadarla sınırlılamayız. Çünkü herseyden önce bizim mücadele kaçkınılığı konusundaki anlayışımız ile "Partizan"ın bu konudaki anlayışı arasında önemli farklılıklar vardır. Biz bu konuda doğru anlayışlardan hareket ederek "Partizan"ın pozisyonunu açıklamaya çalışacağız.

Birinci sorun: Bugün Türkiye devrimci hareketi içerisinde kendisine "Marksist-Leninist", "Komünist" vb. gibi sıfatlar takan bir örgüt açısından günün görevi nedir? Ideolojik alanda Marksizm-Leninizm bilimi üzerine çok-yönlü bir spekülasyonun olduğu, neredeyse her örgütün kendisini "Marksist-Leninist" ilan ettiği bir dönemde bu konudaki görev nedir? 12 Eylül cuntasına karşı mücadele edilmek isteniyorsa, onun gerçek panzehiri nedir ve bu nasıl yaratılmalıdır?

İşte bu sorulara verilen cevaplar bugünün görevlerini, asıl görevlerini ortaya çıkarır.

Biz devrimimizin sorunlarının, uluslararası devrimin sorunlarıyla da bağlantılı kurduğumuz zaman, bugün esas görevin ideolojik alanda Marksizm-Leninizmin prensiplerini kavramayı ve savunmayı esas alan; örgütsel alanda bu teoriyle donanmış kadrolar yaratmayı ve bu kadrolardan, her şart altında sürekliliği sağlanmış bir çekirdek yaratmayı esas alan; kitle çalışmasında en ileri kesimi kazanmayı esas alan BOLŞEVİK BİR PARTİNİN İNŞASININ birinci derecede görev olduğunu savunuyoruz. Genel olarak komprador patron ağa devletin ve özel olarak da 12 Eylül askeri faşist cuntasının gerçek panzehiri böyle bir parti, ve süreç içerisinde böyle bir partinin önderliğinde toplanacak olan milyonlarca emekçi yığınlardır!

Türkiye devrimci hareketinin bu en önemli sorununu göremeyecek kadar kör olan "Partizan" oportünistleri, 12 Eylül yenilgisine oportünist bir bakış açısıyla cevap veriyorlar ve dolayısıyla bugünün gerçek görevlerinden uzak olan görevleri tespit ediyorlar. Onlara göre "TKP/ML 1. Merkez Komitesi halkımızın mücadelesine önderlik etmemiş", "silahlı mücadeleyi örgütleyip yönetmemiş"tir. (Bkz. Konferans Raporu) Diyeyse sorun "gerilla savaşını örgütleyip yönetmektir". (Bkz. K. s.9) İşte "Partizan" oportünistlerinin 12 Eylül yenilgisinden çıkardıkları "ders" budur. Her ne kadar "Partizan" oportünistleri örnek bir kıvraklıkla budaya budaya başka bir biçime sokmuşlarsa da, onlar gerçek görevlerin tespit edilmesinden, ve bütün çabaları bu en önemli görevin çözümü için sarfedilmesinden her zaman uzak kalmışlardır.

Böylece "Partizan" oportünistleri günün asıl en önemli görevlerinden, bu görevlerin gerektirdiği mücadeleden kaçmaktadırlar.

Aynı şekilde onlar kendileri tespit ettikleri "görev gerilla savaşını örgütlemek ve yönetmektir" şeklindeki tespitlerinin kendilerine yüklediği silahlı mücadeleyi de yürütmemişler, bundan da kaçmışlardır.

İkinci sorun: İdeolojik alandaki mücadeleden kaçma sorunudur.

Bugün, devrimci ve Marksist-Leninist örgütler arasında gerek Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin ve gerekse Türkiye devriminin sorunları üzerine bir tartışma yürütmek; bu tartışma içerisinde kimin Marksizm-Leninizmin ilkelerini gerçek anlamda savunduğunu, kimin ona saldırdığını net bir biçimde tespit etmeye çalışmak önemli bir görevdir.

Bu tartışmayı yazılı bir biçimde ve bütün devrimci kamuoyunun denetiminde olacak biçimde yürütmek en uygun olanıdır. Özellikle ideolojik kargaşalığın olduğu bugünkü dönemde, bu tür ideolojik mücadelelerin ne kadar önemli ve vazgeçilmez olduğu Lenin yoldaş daha 1902'de ortaya koymuştur.

Bu ideolojik mücadelenin bizimle "Partizan" arasındaki sorunlar için daha da önemi vardır. Çünkü Bolşevikler ve Menşevikler ilk başta aynı parti içerisinde, yani TKP/ML'de çalışıyorlardı. TKP/ML içerisinde 1978'den başlamak üzere çeşitli noktalarda fikir ayrılıkları vardı. Bunlar daha sonra 1979'un sonunda iki ayrı çizgiye döndü ve en son 1981 Mart ayın da bölünmeye gitti. Ama bölünmeye kadar TKP/ML'nin içindeki bu ideolojik kargaşalıktan gerek devrimci kamuoyunun ve gerekse TKP/ML sempatanlarının haberleri ya olmadı, ya da yeterince olmadı. Çünkü, bu konuda o zaman TKP/ML içerisinde "İkkesel konularda devrimci kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele" şeklindeki Leninist ilke uygulanıyordu. TKP/ML bu konuda anti-Leninist bir uygulama içerisinde idi. Kendi içerisindeki iki çizgi mücadelesini bile devrimci kamuoyundan ve sempatanlarından gizliyordu.

Böyle bir ortamda TKP/ML örgütsel olarak da Bolşevik ve Menşevik diye iki kanada bölündüğü zaman, TKP/ML'nin bir çok sempatanı bu bölünmeyi şaşkınlıkla karşıladı. Bu durumda görüş ayrılıklarının nasıl ve ne zaman çıktığını, ne zaman çizgiye dönüştüğünü, bölünmenin neden meydana geldiğini bir bir ayrıntılarıyla açıklamak gerekiyordu. İbrahim Kaypakkaya'nın aynı durumu kastederek dediği gibi, "sıfırdan başlamak gerekiyordu."

İşte bu "sıfırdan başlama" çalışmasında iki çizgi mücadelesinin belgelerini okumak, onun üzerinde eğitim yapmanın yanı sıra, sempatanların önünde açık sözlü tartışmalar da örgütlemek önemli bir yer tutar.

"Partizan"ın oportünist çizgisi bu konuda nasıl yansıdı?

Onlar, birinci olarak; sanki 1978'den beri TKP/ML içerisinde görüş ayrılıkları yokmuş gibi, sanki bu görüş ayrılıkları 1979'un sonunda iki çizgiye dönmemiş gibi ve sanki 1981 Mart ayında gerçekleşen örgütsel bölünmede Menşevik Yönetimin tasfiyecilik tutumunu tayin edici tutum olmamış gibi, bölünmeyi yurtdışındaki yönetici insanların "Türkiye'ye gelmek istememesine" bağlıyorlar. Sempatanlara bu tür bir bilinc veremeye çalışıyorlar. Bu kelimenin tam anlamıyla sorunların üzerine örten, belgeleri bile yok sayan, ideolojik mücadeleden kaçmanın yansıması olarak ortaya çıkan oportünist, ikiyüzlü bir tutumdur. Ve "Partizan"cı oportünistlerin ideolojik mücadeleden kaçmalarının birinci örneğidir.

Onlar, ikinci olarak; bizim gerek bölünmeden önce hazırladığımız yayınladığımız, ve gerekse bölünmeden sonra menşevik oportünist çizginin eleştirilerini içeren pekkok yazı, broşür ve yayınlarımızın hiçbirine kamuoyu önünde cevap vermediler. Bugüne kadar bütün yazılı eleştirilerimiz cevapsız kaldı.

"Partizan"cı oportünistlerin bu eleştirilere cevap vermeleri onların ideolojik mücadeleye niyetleri olmadığını, özellikle bu konuda bizimle hesaplaşmayı göze alamadığını ve dolayısıyla ideolojik mücadeleden kaçtığının ikinci örneğidir.

Onlar, üçüncü olarak; kendi sempatanlarının onlarca kez kendilerini bizimle sözlü tartışmalar düzenlemeye çağırılmasına ve bütün bu çağrılarının hepsi bizim tarafımızdan kabul edilmesine rağmen, bu tartışma çağrılarında olumlu cevap vermediler. Bu tartışmalardan ve çağrılardan uzak kalmaya özen gösterdiler. Onlar kendilerinin "üst düzey" diye gösterdikleri ve geleceklerini söyledikleri bir tartışmaya bile gelmediler. (Bu konuda BP 5-6. sayıya bilgi verildi.) Bunlar da menşevik "Partizan"cıların tartışmadan, ideolojik mücadeleden kaçmalarının üçüncü örneğidir.

Bu üç örnek menşevik "Partizan"cıların ideolojik alandaki mücadeleden de kaçmalarının en somut, en ispatlanabilir örnekleridir.

Durum böyle iken, "Alt Gerilla(!!!) Bölgesi" bildirisinin yazarı kişinin "... YDH'liler ... Partimizin tartışmadan kaçtığı hayali izlenimleri yaratmaya çalışmaktadırlar..." şeklindeki yakınlığına ne demeli?

Hayır! Biz gördüğümüz gibi "hayali izlenim" değil, somut izlenimler üzerine konuşuyoruz. Siz de böyle "hayali" gibi lafları bir yana bırakıp somut olarak tartışmalarla geldiğini ortaya koymuş olsaydınız şüphesiz daha seviyeli bir tartışma yürütmüş olacaktık. Bizim talebimiz genel'in somut ile bağının kurulmasıdır.

Menşevik "Partizan"cıların aynı bildirisinde 1981 ilkbaharında yapılan bir tartışmayı "ideolojik mücadeleden kaçmadıkları" kanıtı olarak göstermeye çalışıyorlar.

Bunların bu tavrı, kötü bir şahsiyet olma noktasında suçlanan bir kişinin iyi olduğunu iddia etmesi, ve buna kanıt olarak da dedesinin iyi bir insan olduğunu ileri sürmesidir. Bu bakımdan bunun pek tutar yanı yoktur. Ayrıca sözkonusu tartışmada her iki tarafın söylediklerinin Marksizm-Leninizm bilimi ışığında değerlendirilmesi gerekir. Bu yapıldığı zaman Menşevik çizginin fiyaskosu zaten anlaşılır.

Üçüncü sorun: Menşeviklerin en çok tartıştıkları ve tartışmaktan adeta zevk aldıkları, kişilerin durumudur. Onlar kendilerinden ayrılan hemen her arkadaşına "mücadele kaçkını" demeden rahat edemiyorlar. "Partizan"cı "gerilla"larımızın bildirisinde en son olarak kendilerinden ayrılan yoldaşlara da garip bir biçimde çatılmakta ve tabii ki geleneksel bir biçimde bunlar da "mücadele kaçkını" ilan edilmektedirler.

Hangi mücadele? Silahlı mücadele mi? Eğer bu ise, bundan en başta "Partizan" oportünistleri kaçmışlardır. Yok eğer Bolşeviklerin tespit ettikleri görevler temelinde bir mücadeleye "kavga kaçkını" deniyorsa, o zaman pratik, yaşanan deneyler bu konuda kimin haklı, kimin haksız olduğuna zaten cevap vermiş durumdadır. "Partizan"cı oportünistler. Marksizm-Leninizm bilimi ışığında devrimimizin sorunlarına omuz vermeye çalışan insanların önüne bir korkuluk olarak dikilmeye çalışıyorlar. Bu gerici bir yöntemdir.

"Partizan"cı oportünistler, kendilerinden ayrılan yoldaşların "mücadele kaçkını" olduklarını duyurmak için derhal bir bildiri çıkarma gereği duyuyorlar, bu ölçüde kişiler hakkında konuşmaya meraklıdır, ama mesela televizyona çıkıp kendilerine "Gelin teslim olun", "Devletin saflarında kahramanlık yapın", "Çok pısmarız" vb. vb. gibi haince sözler sarfeden Genel Sekreterlerinin kişiliği hakkında konuşmak istemiyorlar. Bu tutarsızlığın kaynağı da oportünizmdir.

"Partizan"cı oportünistlerin iddialarından biri ve en önemlisi de —kendilerine göre— "mültecilik" sorunudur. Onlar Bolşevik örgütün en başta yurtdışında oluşmasından hareketle bizlere "mücadele kaçkını" adını koydular. Oysa tarihte buna benzer başka Marksist-Leninist örgütler de kurulmuştur. Menşevikler onlara birşey demiyorlar, Menşevikler uzun yıllar yurtdışında çalışan Lenin'e birşey demeye cesaret edemiyorlar. Bu ikiyüzlü tutum ne zamana kadar sürecek?

Bugün "Partizan"ın önemli bazı kadroları yurtdışına kaçmıştır. "Partizan" oportünistleri neden bunlara da "mücadele kaçkını" dememektedirler?

Bütün bunlar Menşeviklerin kendi içerisinde ne kadar tutarsız, yalpalayan bir yapıya, dengesiz bir çizgiye sahip olduklarının kanıtıdır.

Başından da söylediğimiz gibi eğer çıkış noktası olarak "Partizan"cıların bu anlayışlarını alırsak, o zaman "Partizan"cı oportünistleri mücadele kaçkını ilan etmemek için hiçbir sebep yoktur. Ama bizim görüşümüze göre bu çıkış noktası yanlıştır.

Sırası gelmişken şunu da belirtelim ki, Menşeviklerin çok yaydıkları "Türkiye'de yoklar" şeklindeki iddialarını yine kendileri en son çıkardıkları bildiri cürütlüler. Menşevikler bildirisinde "YDH'nin partimize yönelik genel magojik saldırıları son zamanlarda özellikle bölgeimize yeni boyutlar kazandı" (Kastedilen Doğu'dur) ve "... sanki bugüne kadar aynı konular kendileriyle yurtdışında ve Batı'da hiç tartışılmamış gibi ..." diyerek kendilerinin yarattıkları ve gerçek olmayan "Türkiye'de yoklar" yaygarasını yine kendileri cürütmüş oluyorlar.

Ne diyelim!

Bizim bu tür sorunları öne çıkarmaya niyetimiz yoktu ve yoktur. Biz öncelikle cananıcı pekkok ideolojik-siyasal sorunlar üzerine tartışmak gerektiği görüşünde idik ve hala da öyleyiz.

Ama bize karşı bütün mücadele araçlarını mübah gören Menşevikler, yine kendileri kendi yarattıkları şatoları yıkmaktadırlar.

Görüldüğü gibi, "mücadele kaçkını" sorununda da Menşeviklerin anlayışları kendilerinin mücadele kaçkını ilan edilmesi için yeterli sebeptir. Ama gerçek anlamda günün asıl görevlerinden kaçma, ideolojik mücadeleden kaçma anlamında Menşeviklerin mücadele kaçkını oldukları açıktır.

Onların bu konuda da yaptıkları pekkok dedikodu, yaygara, vb. netice itibarıyla kendilerini yaralamıştır.

Devrimciler,
Yoldaşlar!

Biz bu kısa açıklamada "Partizan" oportünistlerinin sağ oportünist çizgilerine dayanan ve sonuç itibarıyla haklı ve devrimin aleyhine olan bazı pratik yansımaları üzerinde durduk.

Görüşümüze göre son tahlilde her pratik yansının dayandığı belirli teorik temeller, anlayışlar vardır.

"Partizan"ın bu pratik karar ve tutumlarının da dayandığı temel, onların anti-Marksist-Leninist, menşevik-oportünist çizgisidir.

Biz, bu çizginin nasıl Marksizm-Leninizmin en temel gereklerini reddettiğini bir dizi yazı ve broşürde ortaya koymuş bulunuyoruz.

Biz, başta "Partizan" taraftarları olmak üzere bütün devrimcileri bu belgeleri incelemeye, sağ-oportünist menşevik

çizgiyi teşhir ve mahkum etmeye, bu çizginin yansımalarıyla rak ortaya çıkan bazı karşı-devrimci karar ve uygulamalarını mahkum etmeye çağırıyoruz!

BOLŞEVİZM ÖNÜNE DİKİLEN ENGELLERİ TEPELEYEREK ZAFER KAZANACAKTIR !

BOLŞEVİZM YENECEKTİR !

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Bolşevik)

..... Parti Hücresi

Haziran sonu 1983

Menşevik Yalancıların Mumu Ne Zamana Dek Yanar?

Menşevik İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 48. sayısında "Hiçbir yalan ve demagoji gerçekleri karartamaz" başlıklı bir yazı yayımlandı.

Yazıda Menşevikler poliste teslim olan; çözülen ve hakim sınıfların televizyonu aracılığı ile karşı-devrimci propaganda yapan Ali Haydar Akgün adlı hain konusunda tavır takınıyor. Bu konuda bir genelgeden alıntı yaptıktan sonra Menşevikler şöyle diyorlar:

"Yoldaşlar, genelgeden anlaşılacağı gibi, Ali Haydar Akgün TKP/ML Genel Sekreteri değildir. Sorunu böyle midir, değil midir noktasında tartışmanın bir anlamı da zaten yoktur."

Genelgede ise Ali Haydar Akgün'ün "Merkez Komitesi üyesi" olduğu söyleniyor!

Yani hainlik eden Genel Sekreter değil, sadece Merkez Komitesi üyesidir! İşte Menşeviklerin özü!

Biz Ali Haydar Akgün haininin Menşevik Merkez Komitesi içindeki görevinin ne olduğunu tam olarak bilmeyiz; Menşevik Merkez Komitesi içinde yer alan ve ser verip sır vermediği için faşistlerce katledilen Süleyman Cihan'dan sonra Menşevik Merkez Komitesi içinde yeni görev taksimi yapıp yapılmadığını, vb. de bilmeyiz.

Bildiğimiz iki şey vardır: 1. Ali Haydar Akgün Menşevik Merkez Komitesinin üyelerinden biridir. (Bunu Menşevikler kendileri de teslim etmek zorunda kalıyor.) ve 2. o Menşevik Merkez Komitesi içinde önemli bir yere sahiptir. Menşeviklerin "kıdemli" kadrolarından ve "bürokrat mülteci yurtdışı hizibi" ne karşı en tutarlı (!!!) savaşçılardan biridir!.. O "mücadele kaçınılması" üzerine en hamasi nutukları atanlardan biridir!..

Böyle birinin polislin eline düştüğünde hainliğe varması; "sol" laflar etmenin hiç de ideolojik sağlamlığın göstergesi olmadığına bir örnek olması bakımından önemlidir.

Ali Haydar Akgün örneği tam da kadroların bu konuda eğitilmesi için kullanılması gereken bir örnek iken; Menşevikler bu soruna hiç değinmeden, onun "Marksist-Leninist ideolojiye olan inancı eğer sarsılmamış olsa idi, düşmanın karşısında teslimiyeti değil, direnmeyi seçerdi" diyerek sorunu geçiştirmeye çalışıyorlar. Menşeviklerin "Marksist-Leninist ideolojiye inanç"tan anladıklarının "parti çizgisine" inanç olduğu bilinildiğinde, onların "teslimiyet" in sebebi olarak parti çizgisine inancın sarsılmasını gördükleri çıkar ortaya! Ama şurası açık ki, en azından görünürde A.Haydar Akgün en "imanlı"! parti savunucularından (!!!) biri idi!..

Aynı yazıda Menşevikler, faşist basında yer alan, Menşeviklerin ASALA ile birlikte çalıştıkları haberleri üzerinde duruyorlar. Menşevikler bu yalanı geri çevirirken, ASALA ve onun eylemleri konusunda da tavır takınıyorlar. Şöyle diyorlar:

"Bu örgütlerin, özellikle de Ermeni örgütleri içinde popüler duruma gelen ASALA'nın Ermeni sorununu çözeceği iddiası ile hedef gözetmeden (Esenboğa havaalanı, Orly havaalanında olduğu gibi) rastgele saldırıp, halktan insanların dahi ölümüne yol açan eylemleri nedir?..

İşte bu ve benzeri eylemler bilinçli tertiplenen eylemlerdir. BU EYLEMLERİN KİMLER TARAFINDAN TERTİPLENDİĞİ VE ARDINDA KİMLERİN OLDUĞU BELLİDİR! BU EYLEMLERİ YAPANLAR DEVRİMCİ OLAMAZLAR!"

Görüldüğü gibi Menşevikler bu konuda oldukça iddialıydılar. Onlar bu eylemleri yapanların devrimci olamayacağına açık bir dille koymaktadırlar. Onlara göre, tertipleyenler, arkasındaki, vb. bellidir! Bir eksik var: Onlar nedense bu bildiklerini açıklamıyorlar!? Kim bu eylemleri tertipleyenler? Cunta mı? Türk hakim sınıfları mı? Faşist Türk hakim sınıflarının iddia ettiği gibi Ruslar mı? Kim? Eğer bunu bilip de açıklamıyorsa, Menşevikler kötü yapıyor!!!

Biz bu konuda milliyetçi ideolojinin kişiyi —isteği devrimci de olsa— devrime hizmet etmeyen eylemlere iteceğini bilincinde olarak, sorunun bu yönünün ortaya konmasını; bunun Ermeni sorununda Türk faşistlerinin teşhirine bağlı olarak yapılmasının tek doğru tavır olduğunu; bunun dışındaki tavırların —şimdi Menşeviklerin tavrı gibi— Türk sövenizminden açıkça etkilenen, onun saldırılarına karşı çıkamayan oportünist tavırlar, bizzat kendisi milliyetçi tavırlar olduğunu söylüyoruz!

Ardından Menşevikler Bolşevik Partizan S.8'de yayınlanan bir yazıya tavır takınıyorlar. Bu tavır menşeviklerin hangi yöntemlerle çalıştığını göstermesi bakımından bütünüyle incelenmeye değerdir.

Menşevikler yazının bu bölümünde aynen şöyle diyor:

"Değerli okuyucular; yazımızın başında yalan ve demagojinin burjuvazinin doğal karakterinden kaynaklandığını belirttik. Şimdi bir de kısaca, çıkardığı yayın organlarında, burjuvazinin iddialarından ve burjuva basınından hareket edip, dö laylı da olsa, onların ağzından konuşan ve kendine "Bolşevik" Partizan diyen, bürokrat mülteci yurtdışı hizibinin iddialarına gelelim. Son yayınında A. Haydar'ın TKP/ML Genel Sekreteri olduğundan bahsediyor ve ihanet etmesinin ne denini de, savunduğu çizgiye bağlıyor. Şimdi bu darkafalı lara sormak lazım. SÜLEYMAN CİHAN da bu çizginin savunucusuydu. Hem de sizin mahkum edildiğiniz 2. Konferanstan sonra oluşturulan 2. Merkez Komitesinin sekreteriydi. Yani partimizin genel sekreteriydi. Peki, onun şanlı direnişinden dolayı ağzınızdan tek kelime çıkıp da, o, Marksizm-Leninizm mi savunuyordu, onun için direndi diye demediniz. Soruna böyle yaklaşmak yanılığa götürür insanı. Yine hizip, aynı yazısında tıpkı ORHAN BAKIR yoldaşa sahtekarca sahip çıktığı gibi ALİ UÇAR yoldaşa da sahip çıkmaya çalışmakta, ALİ UÇAR'ın kendi düşüncelerini savunduğunu iddia etmektedirler. 'Aç tavuk rüyasında arasayı görür' derler. YD hizibi de, o bizden, bu bizden diye kendini tatmin etmek için her kеше sahip çıkıyor. Bizler buna yabancı değiliz. Geçmişte Halkın Birliği hizibi de sahtekarca birçok yoldaşa sahipçı kıp, onun prestijinden yararlanıp parsa toplamanın planını yaptı, ama sonu hüsrana oldu. Sizin sonunuz da odur. 'Parti aşamasının birinci dönemindeyiz, içe dönük çalışma esas' ad altında sınıf mücadelesinin pratiğinden elini eteğini çekken siz bürokratların, teslimiyet ve ihanetin kolgezdığı bir ortamda, silah elde savasan ve şehit düşen ALİ UÇAR yoldaşa ne ilginiz olabilir. İşin ilginç yönü hep ölen yoldaşlara sahip çıkmanızdır.

Bu vb. seyler size bir yarar sağlamayacaktır. Sınıf mücadelesinin karmaşası içinde yoluna devam eden partimizin prestijine hiçbir yalan ve demagoji gölge düşüremeyecektir."

Şimdi burada söylenenler üzerinde biraz duralım. Menşevikler "yalan ve demagojinin burjuvazinin doğal karakterinden kaynaklandığını" söylüyorlar. Doğrudur!.. Şimdi kimin nasıl yalan söylediğine bakalım!..

1. yalan: Menşevikler şöyle diyor: "Son yayınında A. Haydar'ın TKP/ML Genel Sekreteri olduğundan bahsediyor ve ihanet etmesinin nedenini de savunduğu çizgiye bağlıyor."

Önce Ali Haydar'ın sekreterliği üzerinde duralım. Biz bu konuda yukarıda da yazdığımız gibi, kesin birşey bilmediğimizden; bu sorunu sadece hakim sınıfların verdiği bir haber olarak duyurduk. Şöyle dedik:

"Bu yazı yazıldıktan sonra, hakim sınıflar 7 Mayıs'ta TKP/ML Menşevik kanadına karşı giriştikleri saldırılar hakkında açıklamada bulundular.

TKP/ML Menşevik kanadından çok sayıda devrimciyi, bu arada Genel Sekreter Ali Haydar Akgün'ü ele geçirdiklerini açıkladılar."

den; bu sorunu sadece hakim sınıfların verdiği bir haber olarak duyurduk. Şöyle dedik:

"Bu yazı yazıldıktan sonra, hakim sınıflar 7 Mayıs'ta TKP/ML Menşevik kanadına karşı giriştikleri saldırılar hakkında açıklamada bulundular.

TKP/ML Menşevik kanadından çok sayıda devrimciyi, bu arada Genel Sekreter Ali Haydar Akgün'ü ele geçirdiklerini açıkladılar."

Bizim için sorunun esası hiçbir şekilde, A. Haydar Akgün adlı hainin genel sekreter olup olmadığı değildir. Şimdi Menşevikler onun genel sekreter olmadığı açıklaması ile suç hafifletmeye çalışıyorlar! Üzür arıyorlar. Sorun budur.

İkinci olarak, bundan önemlisi, bizim bu hainin "ihanet etmesinin nedeni olarak savunduğu çizgiyi gösterdiğimiz" iddiasıdır!.. Biz onun Menşevik çizgiyi savunduğu için konuştuğunu iddia etmişiz!.. Menşeviklerin okuyucuya verdiği mesaj bu! Ve onlar bütün ar damarı çatlamış burjuvalar gibi, bu iddiayı ipleri sürerken, okuyucularına bizim dediğimizi aktarmıyor! Çünkü aktardığında yalanın ortaya çıkması kaçınılmaz. Bizim dediğimiz tam olarak şudur:

"Daha sonra Ali Haydar Akgün televizyona çıkarılarak karşı devrimci bir konuşma yapmıştır.

Bu direnen, devrimci onurunu koruyanlar yanında, çözülenler, hainlik derecesine düşenlerin olduğunu, keskinliğin her zaman ihanete götürebileceğini gösteren bir örnektir." (BP S.8, s.5)

Burada söylenenler anlamak isteyen herkes için açıktır. Bu rada söylenen, hiçbir şekilde "Menşevik çizgiyi savundu, onun için konuştu" veya benzeri birşey değildir. Söylenen, keskinliğin ihanete dönüşmesinin her zaman mümkün olduğu, ve A. Haydar Akgün'ün tavrının buna bir örnek olduğu. Menşevikler bunun böyle olmadığını iddia ediyorlarsa onu açıklamalıdır!

Keskinlik, "sol" lafların çokça kullanılması, hiçbir şekilde polislin eline düşüldüğünde doğru tavır takınılacağına garantisi değildir. Bizim söylediğimiz budur, bundan başka birşey değildir. "Sol" laflar edenler içinde gerçekten örnek tavır takınanlar olduğu gibi, hainlik edenler de çıkmaktadır. Sorun budur! Ali Haydar örneği tek örnek değildir. Sadece on örneklerden biridir, o kadar!

Menşevikler bu kötü örneği, ders almak, kadrolarını eğitmek yönünde kullanacakları yerde, gerçek durumu olduğu gibi ortaya koyacak, polisteki sınavda gerçekten örnek olacak tavır takınanların ne yazık ki az olduğunu; ama görevin onlardan öğrenmek olduğunu ortaya koyacak yerde; sorunu "A. Haydar kara letedir" diyerek geçiştiriyor!..

Menşeviklerin Süleyman Cihan ile ilgili söyledikleri de çevresindekileri elde tutmak için yapılmış kuru ajitasyondur. Biz Süleyman Cihan'ın ser verip sır vermeyen örnek tavrının propagandasını yaptık, ve yapıyoruz. Ama onun bu tavrını örnek göstermemiz, hiçbir zaman onun menşevik görüşlerini eleştirmemizi engellemedi, engellemez de!

2. yalan: "Yine hizip, aynı yazısında tıpkı Orhan Bakır yoldaşa sahtekarca sahip çıktığı gibi, Ali Uçar yoldaşa da sahip çıkmaya çalışmakta ve Ali Uçar yoldaşın kendi düşüncelerini savunduğunu iddia etmektedir."

Menşevikler bunu diyor!

Önce, biz Orhan Bakır konusunda, onun ne savunduğunu, vs. 18 Mayıs'ta çıkardığımız özel sayıda ortaya koyduk! Eğer bu yazdıklarımız doğru değilse; Menşevikler neden Orhan Bakır'ın yazılarını yayınlamaya bizi yalanlamıyor? Neden sorunu "sahip çıkmaya çalışıyorlar"la geçiştiriyor? Bu sorunun cevabı açıktır! Bizim söylediğimiz herşey belgelidir! Ve belgeler karşısında Menşevikler ancak ajitasyonla sorunu geçiştirme yolunu seçebiliyorlar.

İkinci olarak Ali Uçar'la ilgili olarak söylediklerimize gelelim: Aynen şunları söyledik:

"Faşizmin saldırı güçleri "Partizan" ile ilgili operasyonlarını sürdürürlerken, Nisan ayı ortalarında İstanbul-Bakırköy'de devrimci arkadaşımız TKP/ML (Menşevikler) üyesi ALİ UÇAR'ı kurşunlayarak katlettiler.

ALİ UÇAR gittiği evde silahlı faşist güçler tarafından çevrildi ve o üzerindeki silahla bu halk düşmanı iblislere karşı direndi. Teslim olmadı ve bu direnişini sürdürüyorken kurşunlanarak katledildi.

ALİ UÇAR TKP/ML'e 1978'de girdi. Tunceli-Ovacık ilçesinden, Kürt milletinden yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olan ALİ UÇAR'ın yaşamı, komprador patron ağa devletinin en amansız zulmü ile yoğrulmuş, ona karşı mücadele içinde oluşmuş bir yaşamdır.

Onun TKP/ML'e girişi Marksizm-Leninizm teorisini kavramak tan ziyade, alçak gönüllü, fedakar ve çalışkan olmasından dolayı idi. Bu erdemler ona, parti içi ve çevresinde haklı olarak bir saygınlık kazandırmıştı. 12 Eylül askeri faşist cuntasından önce ve sonra o, bir dizi askeri eyleme katıldı, yönetti. Proleter bir cesaret vardı onda ve bu durum da onun sevilen bir şahsiyet olmasında önemli bir rol oynuyordu.

ALİ UÇAR emperyalist uşağı komprador patron ağa devlete karşı mücadelede biz Bolşeviklerin kendimize örnek alacağı -mız proleter bir kararlılık, cesaret, en zor koşullarda bile paniğe kapılmama ve fedakarlık sahibi idi.

Ne yazık ki o faşizme karşı bu örnek tutumunu revizyonizm-menşevizm karşı mücadelesinde ölçüde ileri götüremedi.

O, 1980 sonlarında TKP/ML II. Konferansına hazırlık konferanslarından birinde, o sırada parti yönetimini ele geçirmeye çalışan menşevizmin, bir dizi teorik - taktik görüşlerine karşı çıktı. Karşı çıktığı noktalarda genellikle Bolşevizmi savundu. Onun Mao Zedung'un genel değerlendirilmesi, ilkesel hatalarının ortaya konması, bu bağında Stalin'in içerik olarak değerlendirilmesi, 1957-60 deklarasyonlarının değerlendirilmesi, bugünkü durumun değerlendirilmesi, mücadele taktiği vb. sorunlardaki görüşleri olumlu olan ve menşevizm karşı olan görüşlerdi.

TKP/ML II. Konferansında menşevizmin partinin yönetimini ele geçirdikleri dönemden kısa bir süre sonra meydana gelen bölünmede o, bu doğru pozisyonlarını sonuna kadar götüremedi ve dolayısıyla menşeviklerin safında onlarla birçok alanda ideolojik birliği olmamasına rağmen kaldı.

Onun bu tavrında kendisinin ideolojik-siyasi seviyesinin rolü olduğu kadar, o sırada Türkiye'de bolşevik çalışmanın çok canlı olmasının da büyük rolü vardı. Ve gerçekten de yalnızca ALİ UÇAR değil, onun durumunda olan ve hatta bazan ona göre daha da ileri adımlar atarak BOLŞEVİZMİ savunan yoldaşlar bu koşulların sonucu olarak örgütsel planda menşeviklerle birlikte hareket ettiler.

Görüldüğü gibi biz Ali Uçar'ın Menşeviklerin üyesi olduğunu açıkça ortaya koyduk. İkinci Konferans öncesi ve sırasında ki tavrını ortaya koyduk. Ve direniş tavrına sahip çıkar, bunun propagandasını yaparken, onun tutarsız tavrılarını eleştirdik. Biz Ali Uçar'ın "bizim görüşlerimizi" savunduğunu iddia etmedik. Ne konuda, ne savunduğunu ortaya koyduk. Menşevikler ajitasyonu sapıp sorunu karartacaklarına, mesela İkinci Konferans öncesi Ali Uçar'ın katıldığı konferans tutanaklarına dayanarak bizim bu söylediklerimizin yanlışlığını ispatlamaya çalışsalar, tavrılarını ciddiye alınabilirdi. Ama bunu yapmıyorlar! Nedeni açıktır! Yapamazlar!.. Çünkü söylediklerimiz ispatlanabilir doğrulardır.

Menşevikler açıkça yalan söylüyor! Bizim yazdıklarımızla karşılaştırıldığında yalanın açığa çıkacağı biline biline yalan söylemenin, yazmanın hikmeti sorulabilir! Onun hikmeti, Menşeviklerin tabanının bizim yayınlarımızı okumayacağı hesabında yatmaktadır. Bu hesabı boşa çıkarmak bizim görevimiz olduğu gibi; Menşeviklerin tabanındaki devrimci unsurlara da aif bir görevdir. Yalanın peşinde gitmek istemeyen araştırmak zorundadır.

Biz Menşeviklerin tabanındaki devrimcilere bir kez daha sesleniyoruz. Yöneticilerinizin tuttuğu bataklıkta yolda ilerlemeyi reddedin! Bizim yayınlarımızı inceleyin! Bizim hakkımızdaki iddiaları orijinal belgelerle karşılaştırın!

Devrimci tavır budur!

1 Eylül!

PKK II. KONGRESİ ÜZERİNE İLK NOTLAR

PKK YENİ SÖMÜRGEÇİLİĞİ SAVUNUYOR!

II. Dünya Savaşından sonraki gelişmelerin, dünya genelinde sosyalizm lehinde geliştiğini doğru bir şekilde vurgulayan yazar devamla, proletarya devrimleri ile ittifak içinde ezilen halkların Asya'da, Afrika'da ve Latin Amerika'da ayağa kalktıklarını ve klasik sömürgeçiliği bir daha gelmemek üzere mezara gömdüklerini belirtiyor. Yazar devamla:

"Ve 60'lara doğru geldiğimizde dünya çapında bir sistem olarak klasik sömürgeçilik artık tasfiye edilmiş, insanlı -ğin yüzkarası olan bu sistem ortadan kalkmış, bağımsız devletler biçiminde kendi kaderlerini ellerine alan uluslar yaygın bir biçimde ortaya çıkmış, en küçüğünden, en büyüğü ne kadar halkın bu temelde ulusal bilince, ulusal örgütlenme ve giderek devletlerine kavuşmaları artık bir gerçeklik olmuştur" diyor. (age, s.5) (abc)

Alıntıda çok açık bir şekilde, yazarın klasik sömürgeçiliği; "insanlığın yüzkarası bir sistem" olarak lanetlediği, bu sistem yerine geçen yeni sömürgeçiliği ise, halkların kendi "devletlerine kavuşmaları" olarak yutturduğu ve şirin gösterdiği bir olgudur.

Yaptığımız alıntının hemen ardındaki paragrafta, emperyalizmin ABD önderliğinde yeni sömürgeçilik politikasına atıldığını belirtmiş olması da, yukarıdaki olguyu ortadan kaldırmaz. Daha da önemlisi, PKK'nın yeni sömürgeçiliğe karşı takındığı tavrın Marksist-Leninist bir tavır olmadığını kanıtlar. PKK ya zarı, tıpkı ideolojik lideri Kruşçev gibi, yeni sömürgeçiliği sinsice savunmaktadır. (Kruşçev için bkz. BP Belgesi Yayınlar, No:2) PKK'nın dört parçaya bölünen Kürdistan'ı sömürge gördüğü ve bu dört parçayı birleştirmeye önüne asgari amaç olarak koyduğu bilinmektedir. Kürdistan'ın bir parçasının ise, Suriye sınırları içinde olduğu bilinmektedir.

Bu olguları anlatmamız önemlidir çünkü, PKK Suriye yönetimini ilerici ve radikal olarak tanımlamaktadır. İşte kanıtı:

"Bugün Suriye gibi ülkelerde, emperyalizme karşı sosyalizmin (Siz sosyal-emperyalizmin okuyun) dünya ölçüsünde sağladığı denge ortamında, egemenliğini küçük-burjuvaziyle birlikte sürdüren bir sınıf (Hangi sınıf acaba? —YN), kapitalizmin tekelleşmediği ülkelerde ilerici bir rol oynamakta; sosyalist ülkelerle, kurtuluş hareketleriyle ilişki içinde, zarar gördüğü emperyalizme ve bölgedeki işbirlikçi-tekellci burjuvaziye karşı ilericiğini sürdürmektedir." ("Politik Rapor", s.38) (abc)

Cördünüz mü, PKK, sömürgeci bir iktidar olan Suriye yönetimini nasıl akıyor. Ve bizlere ilerici olan sömürgeçilerin var olduğunu kanıtlıyor! Onun bu "kanıtının" arkasında yatan anlayış, Rus sosyal-emperyalizme yaranma, gerçekten Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini savunmama, ve her an Karşı -Devrimin kampına iltihak edebilecek bir niteliğe sahip olmasıdır.

Devam edelim, ve PKK'nın Suriye yönetimini yine aynı belgede sinde bir başka bağlantıda, emperyalizme bağımlı bir yönetim olarak değerlendirdiğini görelim:

İşte kanıtı:

"Yine kendine özgü tarihi ve somut koşullarda Kürdistan gibi bir ülke, parçalanarak emperyalizme bağımlı devletlerce klasik sömürgeçilik altında tutulmaktadır." (age, s.23) (abc)

Burada sözü edilen emperyalizme bağımlı devletler içinde acaba Suriye devleti yok mudur? Eğer bu devletler çerçevesine Suriye de dahilse, bu devletin "ilericiliği" nerede kalıyor? Yoksa PKK sözde de karşı olduğunu söylediği "Üç Dünya Teorisinin" açıktan savunuculuğunu mu yapıyor? Bütün bu sorular, PKK'nın yanıtlaması gereken önemli sorulardır.

PKK'nın Türkiye'ye yaklaşımı, yeni sömürgeçiliği temize çıkartma temelinde bir yaklaşımdır. Çünkü, Türkiye'nin II. Dünya Savaşı sonrası yeni sömürgeçilik ilişkilerine geçtiğini yazar savunmaktadır. O şöyle diyor:

"Ama emperyalizm yine boş durmayacak, alan ve biçim değiştirerek ABD emperyalizminin önderliğinde yeniden dağılan güçlerini toparlamaya çalışacak, özellikle dünya çapında yeni sömürgeçilik dedığımız bir sömürgeçiliği klasik sömürgeçiliğin yerine geçirmeye başlayacak ve bu, en yakın yansımalarından birisini de Türk burjuvazisinin emperyalizm ile girdiği ilişkide bulabilecektir." (age, s.5) (abc)

Alıntıda görüldüğü gibi, emperyalizmin ABD önderliğinde II. Dünya Savaşı sonrası yeni sömürgeçiliği geliştirdiği, bunun bir yansımasını da Türk burjuvazisinin simgelediği vurgulanmaktadır.

PKK aynı anlayışını, "ideoloji ve Politika Nedir, Nasıl Ortaya Çıkmıştır" başlıklı özel sayısında da sürdürmektedir. Da ha doğrusu II. Kongrede savunulan anlayış, özel sayıdaki anlayışın bir devamıdır. Orada ise şöyle denilmektedir:

"II. paylaşım savaşından SONRA emperyalizmle yeni sömürgeçilik ilişkilerine giren ve ekonomisini belirli ölçüde geliştiren Türk burjuvazisi, özellikle 1960'lardan itibaren kapitalizmi Kürdistan'a da taşıdı. Tamamen devlet denetiminde geliştirilen bu kapitalizm, Kürdistan'da sanayi geliştirmeye yönelik olmayıp, yeraltı-yerüstü zenginliklerini talana yönelik olan sömürgeci kapitalizmdir." (age, s. 68) (abc)

Yaptığımız alıntıda temelden karşı olduğumuz birden fazla sorun vardır. Birincisi, Türk burjuvazisinin II. paylaşım savaşından sonra emperyalizmle yeni sömürgeçilik ilişkilerine girdiğini söylemek, esasta Kemalist iktidar dönemini aklamak, ve Türkiye gerçeğini tamamen ters çevirir. Bu sorunun açıklığa kavuşması için, önce Lenin yoldaşın yeni sömürgeçilik hakkında söylediklerine bir göz atalım:

Lenin yoldaş, "Milletler ve Sömürge Sorunu Üzerine Tezlerin İlk Taslağı" başlıklı makalesinde konuyla ilgili olarak şöyle der:

"... Siyasi bakımdan bağımsız devletler görünüşü altında ekonomik, mali ve askeri bakımdan tamamen kendilerine bağımlı devletler kuran emperyalist devletlerin sistemli olarak uyguladıkları hileleri bütün ülkelerin, özellikle geri kalmış ülkelerin en geniş emekçi yığınlarına anlatıp açıklamaları zorunludur. Bugünkü milletlerarası koşullarda, bağımlı ve güçsüz milletler için Şura Cumhuriyetleri ile birleşmekten başka kurtuluş yolu yoktur." (Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.322) (abc)

1920 yılında III. Enternasyonal'in II. Kongresi için hazırladığı ve Kongrede okuduğu bu makalesinde, sorun gayet açık bir şekilde ortaya konmaktadır. Lenin için emperyalizm kendine her alanda bağımlı; sözde bağımsız devletler yaratmaktadır; görev bu devletlerin "bağımsızlığının" sadece lafta olduğunu özellikle geri kalmış ülkelerin emekçi yığınlarına açıklamak, ve kurtuluşlarının ancak Şura Cumhuriyetleri ile birleşmekten geçtiğini anlatmak olmalıdır.

Klasik sömürgeçiliğin yerine özellikle 1917 Ekim Devriminden sonra, emperyalizm yeni sömürgeçilik sistemini geçirmeye başlamıştır. Bu değişiklik, sadece emperyalizmin isteği veya içinde bulunduğu koşullar sonucu meydana gelmemiştir. Herşeyden önce, klasik sömürge durumunda olan veya emperyalist işgal altında yaşayan ülke halklarının kendi burjuvalarının en azından bir kesimi ile birlikte ulusal kurtuluş hareketini yürütmeleri sonucu meydana gelmiştir.

O halde yeni sömürgeçiliğin II. Dünya Savaşı sonrası ortaya çıkan bir olgu olmadığını, özellikle Ekim Devrimi sonrası yeni yeni gelişmeye başladığını, ve II. Paylaşım Savaşından sonra ise artık bir dünya sistemi haline geldiğini söylemeliyiz. Yani klasik sömürgeçiliğin esasta II. Paylaşım Savaşı sonrası, dünya sistemi olmaktan çıktığını, bunun yerini, PKK yazarının sözünü ettiği, halkların kendi "devletlerine kavuşmaları" değil, ama yeni sömürgeçiliğin dünya sistemi haline aldığı bir olgudur. Bu olgunun tespiti önemlidir, çünkü PKK yazarı sözde bağımsız devletleri teşhir etmemekle, emperyalizmin yeni sömürgeçilik politikasını aklamaktadır.

Onun Türkiye ile ilgili söyledikleri tezimizi doğrulamaktadır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, yukarıda Lenin yoldaştan yaptığımız alıntıya atıfta bulunarak, milli meseleyi tartıştığı bağlamda şöyle demektedir:

"Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar." (Seçme Yazılar, s.258) (abc)

İşte İbrahim Kaypakkaya yoldaş bu Leninist ilkenin ışığında Türkiye'nin emperyalizmle ilişkisini ve devlet yapısını incelemiştir.

Kaypakkaya yoldaşın, bu temel ilkedden hareketle, Kemalist hareketi ve sonraki gelişmeleri irdelemesi ile, her renkten oportünistin tavrı arasında temelden bir ayırım çizgisi vardır.

Kaypakkaya, Kurtuluş Savaşı yıllarında Kemalistlerin emperyalizmle gizli-açık ilişkileri olduğunu, yoldaş Stalin ve Şnurov'a dayanarak ispatlamıştır. Biz burada konuyla ilgili olarak bazı bölümleri aktaracağız.

Stalin yoldaş 30 Kasım 1920'de şöyle diyordu:

"İtilaf devletlerinin 'kesin tarafsızlığı' ile Ermenilerin Kemalistler tarafından yenilgisi, Trakya ve İzmir'in Türkiye'ye geri verilmesi söylentileri, İtilaf devletlerinin a-janı Sultan ile Kemalistler arasında görüşme söylentileri, İstanbul'un boşaltılması planı ve son olarak Türk batı cepesindeki durgunluk, bütün bunlar İtilaf devletlerinin Kemalistlere ciddi olarak kur yaptığının ve Kemalistlerin bel li bir sağa dönüş yaptıklarının belirtisidir." (age, s.120) (aç İK)

Alıntının devamında Stalin yoldaş Kemalistlerin ulusal kurtuluş hareketine ihanet edip etmeyeceklerini belirtmenin henüz erken olduğunu, ama herşeye rağmen, yani Kemalistler olsun olmasın, kurtuluş hareketini emperyalizme karşı destekleyeceklerini vurguluyor.

Stalin'den yaptığımız alıntıyı doğru bir şekilde yorumlayan İbrahim Kaypakkaya, Kemalistlerin Sovyetlere karşı ikiyüzlü bir politika izlediklerini vurguluyor. Devamla İbrahim Kaypakkaya şöyle diyor:

"Çiçerin'e gönderilen yardım talebinden iki ay sonra, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı hunharca öldürülmektedir. Ayrıca Anadolu'daki komünistlere karşı da sindirme kampanyasına girişilmektedir. Çünkü, Kemalist burjuvazi, 23 Şubat 1921'de toplanan Londra Konferansına komünistleri katlederek katılırsa, Avrupalı efendilerinin teveccühünü kazanacağını, Sevri anlaşmasının öldürücü hükümlerinden vazgeçebileceğini hesaplamaktadır. Konferansta delegasyon başı, Bekir Sami, Türkiye'nin anti-Sovyet blokuna katılacağını söyleyerek daha iyi anlaşma şartları aramaktadır. Yine Londra Konferansının devam ettiği günlerde, 28 Şubat 1921'de Kemalist hükümet, Sovyetler'den Artvin ve Ardahan'ın terkinini istemekte ve Batum'u işgal etmeye girişmektedir, Fakat Avrupalı efendilere yaranma çabaları boş çıkıp efendiler Sevri anlaşması üzerinde ısrar edince, Kemalistler için tekrar Sovyetler Birliği'ne yanaşmak mecburiyeti doğmuştur.

Yunan orduları atıldıktan hemen sonra, Sovyet yardımına ihtiyaç kalmadığı için, Kemalistler yeniden komünizm yasasını uygulamaya girişmişlerdir. 14 Kasım 1922 tarihli İzvestia şöyle yazmaktadır:

'Kemalist hükümet, komünistleri takip ettirerek, emperyalist devletlerin teveccühünü kazanmak eğilimindedir.' (age, s.121)

Demek oluyor ki, Kemalist hükümet, daha Kurtuluş Savaşı içindeyken Avrupalı efendileri ile işbirliğine girmiştir." (age, s.121) (abç)

Burada anlatılanlar hiçbir yoruma meydan vermeyecek kadar açıktır. İ. Kaypakkaya yoldaş Kemalistlerin önderliğinde yürütülen kurtuluş savaşının; Türkiye'nin yarı-sömürge yapısına son vermediğini şöyle açıklıyor:

"Türk burjuvazisinin emperyalizmle savaş yıllarında gizli kapaklı başlayan işbirliği, savaştan sonra iktisadi alanda da gelişmiş ve zaten tasfiye edilmeyen yarı-sömürge yapı, bu işbirliğini daha da kaçınılmaz hale getirmiştir. Bu, elbette Türk burjuvazisinin içinde taşıdığı kötü niyetten ötürü değildir, esyanın tabiatı icabıdır. Türk burjuvazisi zenginleşmek istemektedir, oysa sermayesi çok cılızdır. Büyük ve bol sermaye Batılı emperyalist burjuvazisine lindedir. Onunla rekabet demek ölüm demektir, elverişli bir paya razı olarak onunla işbirliği etmek, en çıkar ve enkarlı yoldur. Türk burjuvazisi de bir yandan bu yolu tutmuş, öte yandan işçi sınıfını ve emekçi halkı insafsızca soymak ve ezerek, sermayesini büyötmeye, hakimiyetini perçinlemeye çalışmıştır. Bu gerçeği Şnurov yoldaş şöyle dile getiriyor:

'Eninde sonunda birçok Kemalist, türlü yabancı firmaların ortağı oluyor. Bu yabancı firmalar da, hükümet organlarıyla sıkı ilişkisi olan isim sahibi memurlardan ve ortaklarından faydalanıyorlar.'" (SY, s.125) (abç)

Yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın burada yaptığı tahlil, olguların Marksist-Leninist tahlilidir. O, yaşadığı koşullarda, Marksizm-Leninizmi kavradığı ölçüde sorunlara açıklık getirmeyi kendisi için en önemli bir görev olarak tespit etmiş, ve bu görevi gücü oranında yerine getirmiştir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye'nin yarı-sömürge olduğuna ilişkin tezini, Şnurov'dan yaptığı alıntılarla iyice bilinçlere çıkarır. Şnurov'dan İbrahim Kaypakkaya'nın yaptığı alıntılardan konumuzla ilgili olanlardan bir bölümü şöyledir:

"Gerçi yabancılar, bu serbest ticarete Türk vatandaşlarından fazla ya da özel herhangi bir hakka sahip değildi. FAKAT BU, EŞİT OLMAYANLAR ARASINDA EŞİTLİKTİ. YANI, ÇÜCLÜ AV RUPA SERMAYESİ NASIL OLUR DA TÜRK SERMAYESİNE EŞİT OLUR? Doğaldır ki, HİÇBİR EŞİTLİK sözkonusu olamazdı. Çerek Türk sermayesi, gerekse yabancı sermaye ile yeni yeni tesisler kuruluyordu." (abç)

"Türkiye'nin EN BÜYÜK KAPİTALİSTLERİ, YABANCILARDIR. Bütün madden işletmelerinden başka, bir de demiryollarının büyük bir kısmı ve TARIM ÜRÜNLERİNİ İŞLEYEN FABRİKALARIN ÇOĞU YABANCILARIN ELİNDEDİR." (abç)

"Türkiye milli ekonomisine 1100 milyon Frank yabancı sermaye yatırılmıştır. Sermayenin 450 milyonu Alman, 350 milyonu Fransız, 200 milyonu İngiliz ve 100 milyonu diğer ülkelerin sermayesidir."

"Türkiye az gelişmiş, YARI-SÖMÜRCE OLAN BİR ÜLKEDİR. Türk işçi ve köylüsünün sırtından Fransa, Almanya ve İngiltere kapitalistleri servetler sağlıyorlar." (İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar, s.122/23)

Buraya kadar yaptığımız uzun alıntılardan sonra, PKK'nın Türkiye'nin II. Paylaşım Savaşından sonra emperyalizmle yeni sömürgecilik ilişkilerine girdiği şeklindeki tezinin tamamen işe yaramaz olduğunu vurgulamalıyız.

İkincisi, ve de en önemlisi, PKK'nın emperyalizm anlayışının Leninist olmadığını tespit etmeliyiz. Bu birkaç açıdan do layı böyledir:

a) II. Paylaşım Savaşı öncesi ve sırasında, Kemalist iktidarın emperyalizme bağimli bir iktidar olduğu tezi kabul etmemesi

b) Yeni sömürgeciliği esasta ABD emperyalizmine özgü bir olgu olarak kabul etmesi

c) 1960 yıllarında "Kürdistan'a taşırılan" kapitalizmin; "tamamen devlet denetiminde" olduğunu ve bu kapitalizmin Kürdistan'da "sanayii geliştirmeye yönelik olmayıp, yeraltı-yerüstü zenginliklerini talana yönelik olan sömürgeci kapitalizm" olduğunu vurgulayarak, sanayii geliştiren kapitalizmin, talana yönelik olmadığı anlayışına sahip olması.

Bütün bu sorunlarda PKK yazarı getirdiğimiz eleştirilere tavır takınmalıdır. Nerede ve nasıl yanlışlığımızı Marksizm-Leninizme dayanarak ispatlamalıdır.

Bu sorunu kaparken, bir noktaya daha değinerek geçelim. Özellikle 1960 yıllarında Kürdistan'a "taşırılan" kapitalizm; "tamamen devlet denetiminde" değildi. Bu meselenin birinci yönüdür. İkincisi ise, 1960 yıllarından önceleri de Kürdistan'da cılız da olsa bir kapitalizm vardı. Üçüncüsü, kapitalizmi şarından taşırılmadı. Bizzat Kürt feodal toprak sahiplerinin kapitalistleşmesi, Kürdistan'da Türk burjuvazisi üzerinden emperyalizme bağimli bir kapitalizmi geliştirdi. Burada ileri sürdüğümüz tezlerin geniş bir şekilde detaylandırılmasına burada girmeyi sindirik gerekli görmüyoruz.

PKK TÖRK SÖVENİZMİNE KARŞI MÜCADELE ADINA MARKSİST-LENİNİSTLERE NASIL SALDIRIYOR ?

PKK'nın II. Kongresi ile ilgili yazısında ya da bir başka yazısında teşkilatımızın milli meseleye ilişkin görüşlerini direkt eleştirdiği herhangi bir bölüm bilginiz dahilinde değildir.

Ama buna rağmen o çok muhteşem toptancı, ve toptancı olduğu kadar o revizyonist olan yöntemi ile, başta İ. Kaypakkaya yoldaş olmak üzere teşkilatımıza bu alanda azgınca saldırmaktadır.

İşte kanıtı:

"Türkiye sosyalist demokratik hareketi adına yola çıkan gruplar, Kemalizmin ağır etkisi altında bulunuyorlar ve hemen hepsi sosyal-sövenizm batağında yüzüyorlardı. Çeşitli konularda önemli görüş ayrılıklarına sahip olmalarına rağmen, Kürdistan sorunu karşısında büyük bir ölçüde birliğinde idiler. Kürdistan ulusal varlığını ve temelinde gelişecek olan ulusal kurtuluş devrimini kabul etmiyorlar, her şeyi 'Türkiye bütünlüğü' içinde düşünüyor, ve bu anlayışlarının doğal sonucu olarak, KÜRDİSTAN PROLETARYASI İÇİN BİR DEVRİM PROGRAMI ÖNERMİYORLARDI." (age, s.12) (abç)

Bu anlayışlarının daha detaylı olarak açıklandığı "Manifesto"da konuyla ilgili olarak şöyle denilmektedir:

"Kendi aralarındaki tüm çekişmelere rağmen ince bir Kemalizmi uygulamaktan öteye varamayan "TKP"sinden "TİKP"ne kadar hemen TÜM bu gruplar ağırlıklı olarak sosyal-sövendirler." ("Manifesto", s.43) (abç)

"Bugün Kürt milli hareketinin başını bir hayli güçlenmiş olan Kürt burjuvaları, bunların ideolojisini benimseyen aydınlar ve küçük toprak ağaları çekmektedir. Bunun yanında, Kürt işçi ve köylüleri de, Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının nüfuzundan geçmişe nispetle biraz daha sıyrılmış bulunuyor. Kürt işçileri, yoksul köylüleri ve aydınları arasında Marksist-Leninist fikirler kök salmaya başlamıştır ve hızla yayılmaktadır. Bu şartlar altında Türkiye komünistlerinin Kürt milli hareketi karşısındaki tutumlarını ne olmalıdır?" (SY, s.222)

İbrahim Kaypakkaya yoldaş devamla şöyle demektedir:

"Tekrar edelim:

Kürt milli hareketi, ezilen bir ulusun, hakim bir ulusun hakim sınıflarına karşı mücadelesi olarak ileridir ve demokratik bir muhteva taşır. Biz bu demokratik muhtevayı de sinlikle ve kayıtsız şartsız destekleriz. Türk burjuvazisi ve toprak ağaları lehine her türlü imtiyazlara ve eşitsizliğe karşı (devlet kurma hakkı imtiyazı da dahil) kararlı ve amansız olarak mücadele ederiz. Kürt milli hareketinin bu yoldaki taleplerini de kayıtsız şartsız destekleriz.

Fakat öte yandan, Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının gerici ve milliyetçi emellerine karşı da mücadele ederiz. Türk hakim sınıfları lehine her türlü eşitsizliğe ve imtiyaza, milli azınlıklara yönelen her türlü baskı ve zulme karşı mücadele ederken; milli azınlık burjuva ve toprak ağalarının milliyetçi emelleriyle de mücadele edilmezse, bu kez bir başka milliyetçilik, Kürt milliyetçiliği güçlendirilir; Kürt proletaryasının sınıf bilinci, burjuvamil milliyetçiliğinin sisleriyle karartılır; Kürt işçileri ve köylüleri milliyetçiliğin kucağına itilir; Kürt işçi ve emekçileri ile Türk işçi ve emekçileri arasındaki birlik ve dayanışma baltalanır." (SY, s.231/32) (abc)

İşte Kaypakkaya yoldaş ve Partimiz, komünist önderlikten yoksun Kürt milli hareketini böyle değerlendirmektedir. Bu değerlendirme tamamen doğrudur. PKK yazarının getirdiği suçlama ayakları havada bir suçlamadır. PKK yazarı içi boş kuru gürültü yapacağına, İbrahim Kaypakkaya'nın burada ortaya koyduğu görüşlerin neresinin yanlış olduğunu göstermelidir.

İbrahim Kaypakkaya'nın Leninizm temelinden hareketle yaptığı değerlendirme, o gün olduğu gibi bugün de komünistlerin dilerine rehber edinecekleri bir değerlendirmedir.

Şimdi gelelim TKP/ML ve İbrahim Kaypakkaya'nın herşeyi "Türkiye bütünlüğü" içinde ele aldığı yönündeki suçlamanın gerçek olmadığını kanıtlamaya: Bu sorunun açık bir şekilde zihinlere kazınabilmesi için, PKK'nın suçlamanın, bizim "Türkiye'nin bütünlüğünü" savunduğumuz şeklinde olduğunu bilmeliyiz. PKK'nın sözünü ettiği suçlamanın bir başka anlamı veya yorumu yoktur.

Yukarıda üzerinde durduğumuz suçlamalarda olduğu gibi, bu suçlama da iddia düzeyinde kalan adı bir demagojidir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Şafak revizyonistleriyle girdiği polemikte, onların Türk devletinin ve topraklarının bölünmezliğini savunduklarını vurgular. İbrahim Kaypakkaya'nın Şafak hainlerine karşı 11 yıl önce yürüttüğü, Marksist-Leninist temele dayalı bu gerçek polemik, PKK yazarının adı demagojisi ni parçalamak için de panzehirdir. İlgili bölümde İbrahim Kaypakkaya şöyle yordu:

"Şafak revizyonistleri, 'hareketimiz, Türk ve Kürt halklarının devrimci birlik ve kardeşliğine düşmanlık güden her milliyetten hakim sınıflarla ve onların bölücü politikasıyla mücadele eder' diyorlar.

Bunların 'bölücü politika' tabiri, Türk hakim sınıflarının söven milliyetçilerinin ve feodallerinin siyasi sözlüğünden ödünç alınmıştır. Hakim sınıflar, kendi milliyetçi politikalarına karşı çıkan herkese 'bölücü' damgasını yapıştırıyorlar. Sadece ayrılmak isteyen Kürtlere değil, ayrılma hakkını savunan, milli baskılara şu veya bu ölçüde karşı çıkan herkese 'bölücü' diyorlar. Bölücülüğün Türkiye de taşıdığı anlam, 'toprakların bölünmesi', 'devletin birliğinin ve bütünlüğünün bölünmesi'dir. Bu anlamda Türk hakim sınıflarının ve hatta siyasi bakımdan biraz daha ileri olmakla birlikte, bir elini (açıkça) demokrasiye, öbür elini (arkadan) hakim sınıflara uzatan orta burjuvazinin 'bölücü' olduğunu söylemek, sadece komik olur. Ne bölücülüğü? Bunlar, 'bölücülüğün' amansız düşmanlarıdır. Baksanıza, sabah akşam 'bölücülüğe' küfrediyorlar. Bunlar ne pahasına olursa olsun, devletin ve toprakların bölünmesinden, birliğinden yanadırlar! Yani Kürt milletinin ve bütün azınlık milliyetlerin zorla Türkiye Devleti sınırları içinde tutulmasından yanadırlar. Komünistler ise böyle bir 'birliğe' karşıdır; komünistler her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliğini savunurlar. Toprakların ayrılmasını veya bir tek devlet halinde örgütlenmeyi devrimin menfaatleri-

le bağdaştığı zaman savunurlar (ve bunu savunurken bile, esas olarak işçilerin ve emekçilerin birliğini hedef alırlar); bağdaşmadığı zaman ise, toprakların ve devletin bölünmesini, ayrılmasını savunurlar. 'Toprakların birliği' ve ya 'devletin birliği' şiarı, hakim ulusun burjuvalarının ve toprak ağalarının şiarıdır. Komünistler, 'her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliği' şiarıyla, 'toprakların ve devletin birliği' şiarını kesin olarak ve kalın çizgilerle ayırtetmek zorundadırlar. Meseleyi böyle koymak yerine, hakim ulusun burjuva ve toprak ağalarının ağzıyla 'bölücülüğe' saldırmak, sadece kafaları bulandırır ve Türk hakim sınıflarının işini kolaylaştırır. 'Bölücülük' kavramına, gerçekte onun taşımadığı bir anlam atfederek, 'asıl bölücüler onlardır!' gibi, korkunç derecede demagogik bir üslupla milliyetçiliklere karşı çıkılmaz. İşçi-Köylü gazetesinde 'Kimdir Bölücü?' başlığı altında, böyle bir demagoji ve saf sata yığın arasında, Kürt milletinin 'ayrılma hakkı'nın nasıl güme getirildiği, hakim sınıfların 'devletin ve toprakların birliği' şiarına nasıl sinsice sahip çıktığı hala hatırlardadır. Şafak revizyonistleri, hakim sınıfların ağzıyla 'bölücü politika'ya saldırarak, gerçekte dolaylı yoldan 'toprakların ve devletin birliği'ni savunmaktadır; yani devletin resmi görüşünü benimsemektedir. Hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli proletaryanın şiarı da şudur:

'Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halklarının) birleşmesi' (Lenin)." (SY, S.251/52)

İşte Partimizin görüşü ve PKK'nın kuyruklu yalanı, böylesi ne karşı karşıya durmaktadır. İbrahim Kaypakkaya'ya ve Partimize Türk devletinin ve toprakların bütünlüğünü savunduğu yönünde eleştiri getirenler, korkunç derecede demagogdurlar.

Devam edelim: PKK yazarı bizi, "Kürdistan proletaryası için bir devrim programı" önermemekle suçlamaktadır. Bu suçlaması, en azından kendi mantığının tutarlı bir sonucudur. Ama bu sonuç, ileri sürülen tezin doğruluğunun kanıtı değildir. Biz bu meselede PKK ve onun gibi düşünöenler ile biz Bolşevikler arasındaki anlayış farklılığının bilince çıkması için örnek olarak bir-iki şeyin bilince çıkması gerektiğini düşünürüz.

Birincisi, Türkiyeli komünistler için, dört parçaya bölünmüş olan Kürdistan'ı birleştirme diye bir görev yoktur. Biz böyle bir görev tespitini kökten reddediyoruz. Ve bu soruna yaklaşmıyız, Leninizmin anlayışı ile tamamen uyumluluk içindedir. Önder yoldaş Kaypakkaya konuyla ilgili olarak şöyle demektedir:

"Türkiye'de milli hareketler henüz yeni ve sadece Kürt hareketinden ibaret de değildir. Daha Osmanlı toplumu çökmeye önce başlamış ve bugüne kadar devam edegelmiştir. Bulgarlar, Yunanlılar, Macarlar, Arnavutlar, Kürtler, Ermeniler, Araplar, Yugoslavlar, Romenler... Osmanlı devletinde hakim ulus olan Türk ulusuna karşı defalarca ayaklanmışlar, tarih, Kürt hareketinin dışındaki milli hareketleri belli bir çözüme bağlamıştır. Bugün Türkiye sınırları içinde hala bir çözüme bağlanmamış olan milli hareket, Kürt hareketidir. Türkiye'de milli hareketin tabii eğilimi de, daima milli bütünlüğü olan devletlerin kurulması yönünde olmuştur. 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın başında Doğu Avrupa'nın ve Asya'nın hayatına sessize giren kapitalizm, bu bölgelerde milli hareketleri depreştirmiştir. Türkiye sınırları içindeki diğer milliyetler meta üretiminin ve kapitalizmin gelişmesi ölçüsünde Türkiye'den koparak ayrı milliyet devletleri içinde (veya çok milliyetli devletler içinde) örgütlenmişlerdir. 1915'de ve 1919-20'de kitle halinde katle dilen ve topraklarından sürülen Ermenilerin hareketi müstesna.

Lozan Antlaşması, Kürtleri çeşitli devletler arasında parçaladı. Emperyalistler ve yeni Türk hükümeti, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını çiğneyerek, Kürt milletinin kendi eğilimini ve isteğini hiçe sayarak, sınırları parçalıkla tespit ettiler.

Böylece Kürdistan bölgesi İran, Irak ve Türkiye arasında bölündü.

Burada bir noktayı daha belirtelim: Kürdistan'ın Lozan Antlaşmasıyla kendi kaderini tayin hakkı çiğnenerek parçalanması, elbette tarihi bir haksızlıktır. Ve Lenin yoldaşın bir başka vesileyle söylediği gibi, haksızlığı durduran pro testo etmek ve bütün hakim sınıfları bu konuda ayıplamak, komünist partilerin görevidir. Ama böyle bir haksızlığın düzeltilmesini programına koymak akılsızlık olur. Çünkü günün meselesi olma niteliğini çoktan kaybetmiş bir sürü tarihi haksızlık örnekleri vardır. 'Sosyal gelişmeyi sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemekte devam eden bir tarihi haksızlık' olmadıkları sürece, komünist partiler bunların düzeltilmesini sağlamak gibi, işçi sınıfının dikkatini temel meselelerden uzaklaştırıcı bir tutuma giremezler.

Yukarıda işaret ettiğimiz tarihi haksızlık, artık günün meselesi olma niteliğini çoktan yitirmiştir. 'Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya desteklemek' gibi bir mahiyet taşımamaktadır. Bu nedenle komünistler onun düzeltilmesini istemek akılsızlığını ve basiretsizliğini gösteremezler. Bu noktayı belirtmemizin sebebi, Program Taslağı üzerindeki tartışmalarda bir arkadaşın Kürdistan bölgesinin birleştirilmesini programa koymak yolundaki isteğidir. Türkiye'de komünist hareket ancak Türkiye sınırları içindeki milli meseleyi en iyi, en doğru çözüme bağlamakla yükümlüdür. Irak ve İran'daki komünist partileri de, milli meseleyi kendi ülkeleri açısından en doğru çözüme kavuştururlarsa, sözkonusu tarihi haksızlığın hiç bir değeri ve önemi kalmayacaktır. Bütün Kürdistan'ın birleştirilmesini programımıza koymamız bir de şu açıdan sakattır: Bu, bizim tayin edeceğimiz bir şey değildir. Kürt milletinin kendisinin tayin edeceği bir şeydir. Biz Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı bir devlet kurma hakkını savunuruz. Bu hakkı kullanıp kullanmayacağı veya ne yönde kullanacağını Kürt milletinin kendisine bırakırız. Bu nokta üzerinde ilerde tekrar duracağımızdan, geçiyoruz." (SY, s. 215/217)

İbrahim Kaypakkaya'nın esas gerekçesi birinci gerektir. Yoldaş Lenin'e atıfta bulunan Kaypakkaya yoldaş, soruna proletaryanın enternasyonalist bakış açısı ile yaklaştığını kanıtlamaktadır. PKK yazarı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın açıklık getirdiği, "Kürdistan'ın parçalanmışlığı sosyal gelişmenin ve sınıf mücadelesinin gelişmesini doğrudan desteklemektedir" şeklindeki tezin yanlışlığını kanıtlamalıdır. Bu temelde bir polemik yürütmek sizin, koparılan bunca güdültü boşuna olacaktır. Burada bir soruna daha değinelim: PKK'nın Partizan kupürünü aldığı, bütünlüklü olarak aktarılmamıştır. İkincisi, sözü edilen belge "Partizan Çıkarken", s.39'dur. Ve bu bölümdeki yorum, yukarıda İbrahim Kaypakkaya'dan alıntı olarak aktardığımız bölümün esasta doğru bir yorumdur.

Bütün bunlardan sonra, İbrahim Kaypakkaya'nın ve Partizan'ın Türkiye sınırları içindeki Kürdistan sorununu çözmeyi önüne göre görev olarak koymasının Leninizmin talebi ile tamamen uyum içinde olduğunu söylemeliyiz. Sınıf mücadelesi ve sosyal gelişmenin önünde engel teşkil etmeyen bir tarihi haksızlığı düzeltmek için mücadeleyi önüne görev olarak koymak, İbrahim Kaypakkaya'nın deyimi ile "işçi sınıfının dikkatini temel meselelerden uzaklaştırıcı bir tutuma" girmek olur. PKK'nın tutumu tam da budur.

Devam edelim: PKK yazarı için, Türkiye sınırları içinde Kürdistan proletaryası için ayrı bir devrim programı koymamak sosyal-şövenizmdir. Başka bir deyimle, proletaryayı milliyetleri ne göre örgütlememek, sosyal-şövenizmdir. PKK'nın bu yaklaşımında oldukça harika bir yaklaşım vardır. Herşeyden önce şu bilinmelidir ki, Marksizm-Leninizmin klasiklerinden Lenin ve Stalin, çok uluslu bir devlet olan Rusya'da, aynı devlet çatısı altında yaşadığı için, bütün milliyetlerden proletaryaların ortak örgütlenmesini savunur. Lenin ve Stalin yoldaşların bu tespitleri, çok uluslu devletler için bir genelleme niteliğine sahiptir. Bu genellemenin içinde bazı istisnaların olması, bu tavrın genelde doğruluğunu ortadan kaldırmaz.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Lenin ve Stalin'in bu yaklaşımından hareketle, konuyla ilgili olarak şöyle demektedir:

"İkinci olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir." (SY, s.227) (abc)

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu yaklaşımı, Lenin'in şu sözleri ile tamamen bir uyumluluk arz etmektedir:

"... Mücadelemizde belirli bir devleti kendimize temel olarak alıyoruz; o belirli devlet içindeki bütün ülkelerden (uluslardan olmalı -İK) işçileri birleştiriyoruz; biz hiçbir özel ulusal gelişme yolunu savunamayız, biz bütün mümkün olan yollardan sınıf hedefimize doğru yürüyoruz." (Aktaran İbrahim Kaypakkaya, SY, s.230) (abc)

Yoldaş Lenin'in burada aktardığımız düşünceleri, Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin programının kısa özlü bir özeti dir. Stalin 1917 Nisan/Mayısında Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin VII. Konferansında sunduğu "Ulusal Sorun Üzerine Rapör" başlıklı yazısında konuyla ilgili olarak şöyle demektedir:

"Çeşitli uluslar proletaryasını TEK BİR ORTAK PARTİ İÇİNDE NASIL ÖRGÜTLEYEBİLECEĞİNİZ SORUNUNU DA ÇÖZMELİYİZ. Bu plana göre, işçiler milliyetlere göre örgütlenmiş — ne ka-

dar ulus varsa o kadar parti olsun. (Bu plan Bundcuların planıdır —BN) Bu plan, sosyal-demokrasi tarafından kabul edilmemiştir. Pratik, belli bir devlet proletaryasının milliyetler bakımından örgütlenmesinin, sınıf dayanışması düşüncesinin yıkılmasından başka bir yere götürmediğini göstermiştir.

Sözü geçen devleti birleştiren tüm ulusların tüm proleterleri, TEK BİR BÖLÜNMEZ PROLETER TOPLULUK OLARAK ÖRGÜTLENMELİDİRLER.

Buna göre, bizim ulusal sorun üzerindeki görüşümüz, şütezlerde özetlenir: a) halklar için ayrılma hakkının tanınması; b) belli bir devlet çerçevesinde kalan halklar için — bölgesel özerklik; c) ulusal azınlıklar için — özgür gelişmelerini güvence altına alan özel yasalar; d) belli bir devletin tüm milliyetlerinin proleterleri için — bir ve bölünmez proleter topluluk, tek parti." ("Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu", s.86) (abc)

Alıntı gayet açık bir dil konuşmaktadır. Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin bu programı, SADECE RUS PROLETARYASI İÇİN DEĞİLDİR. RUSYA SINIRLARI İÇİNDEKİ BÜTÜN MİLLET VE MİLLİYETLER DEN İŞÇİLERİ KAPSİYORDU. Programın, proleterleri milliyetlere göre örgütlemeyi savunmamış olması, 'Rusya bütünlüğünü' savunma, ya da Rus ulusuna dahil olmayan proleterler için program önerisinde bulunmama değildir.

Türkiye koşullarında da Türk ve Kürt ulusundaki proleterler ve diğer milli azınlıklara ait olan proleterler için ortak bir program genel hatları ile 1972 koşullarında İbrahim Kaypakkaya önderliğinde ortaya konmuştur. (Bu programın içinde taşığı bazı olumsuzluklar üzerinde durmak konumuz açısından bu rada gereksizdir.)

Bizim için, bu programın Kürt ulusundan proleterler ve köylüler için de bir program olduğu gayet açıktır.

Bizim için, yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu programda henüz çözülmemiş birtakım önemli sorunlar vardır. Bunlar; a) Kürdistan (Türkiye sınırlarında) bölgesine özgü bir komünist partisinin kurulup kurulamayacağı, b) Türk ve Kürt bölgesinde iki parti kurulursa, bu partilerin bir üst organda bileşimleri nasıl olacaktır, c) Kürdistan'ın sömürge bir ülke olup olmadığı, eğer sömürge ise, bu durum ne gibi görev tespitlerini önümüze koyacaktır?

Bu önemli sorunların İbrahim Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu platformda henüz çözülmemiş olması, bu programın aynı zamanda Kürt proletaryası için de bir program olduğu gerçeğinden ortadan kaldırmaz. Tam tersine, Partimizin ve İbrahim Kaypakkaya'nın bu soruna ilişkin bakış açısını ortaya koymaktadır. PKK yazarı 'Kürt proletaryası için programınız yoktur' diyeceğine var olan programı eleştirirse, daha hayırlı bir iş yapmış olur. Aynı zamanda tartışma iddiaları düzeyinde olmaktan çıkar, ve belgelere dayalı bir tartışmaya dönüşür. Biz PKK'dan varolan programı eleştirmesini talep ediyoruz.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye koşullarında her milliyetten proleterlerin sınıf çıkarlarının birliğinden yola çıkarak şöyle demektedir:

"Hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması meselesine devrimin gelişmesi, güçlenmesi açısından bakar. Eğer Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması, Türkiye Kürdistanında proletarya önderliğinde demokratik halk devrimine geçmesi ve başarıya ulaşması imkanını arttıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası bizzat ayrılmayı destekleyecektir. Eğer ayrılmaz, Türkiye Kürdistanında proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesini ve başarıya ulaşmasını geciktirecekse, zorlaştıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir. Ülkemizde gelişen komünist hareketin Kürdistan'da, köylüler arasında hızla kök saldığını, toprak devrimi mücadelesinin hızla gelişip yayıldığını, devrimci hareketin Kürdistan bölgesinde, Batı bölgesine nispetle daha hızlı geliştiğini düşünelim. Bu şartlar altında Kürt bölgesinin Türkiye sınırları içinde kalması, bu bölgede sadece hakim Türk ulusunun burjuva ve toprak ağalarının devletinin çıkardığı engellerle devrimin desteklenmesine vs... yol açacaktır. Veya Kürt bölgesinde çeşitli alanlarda Kızıl siyasi iktidara bir doğduğunu düşünelim ve Batı'da devrimin çok daha yavaş bir tempoyla geliştiğini düşünelim. Bu şartlar altında yine, Türk hakim sınıflarının ve bunların devletinin baskısı Doğu'da gelişen devrimi geciktirecek, destekleyecektir. Bu takdirde Doğu'nun ayrılması, devrimin gelişmesini hızlandıracak, güçlendirecektir. Bu durum, Batı ve Doğu'daki devrimin gelişmesini de hızlandırarak Ortadoğu'nun diğer ülkelerindeki devrimin gelişmesini de elbette etkileyip hızlandıracaktır. Böyle bir durumda, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası Kürt milletinin ayrılmasını, Kürdistan'da hızla gelişen devrimin daha hızlı gelişmesi imkanlarına kavuşmasını ister ve savunur.

Öte yandan, eğer Türkiye'nin diğer bölgelerinde devrim da ha hızlı geliyorsa, Kürt bölgesindeki gelişme daha yavaş sa, Kürdistan'ın ayrılması, bu bölgede devrimin gelişmesi- ni daha da yavaşlatacaksa, feodal beylerin, şeyhlerin, mol laların vs. hakimiyetini güçlendirecekse, Doğu'daki devrim ci mücadele, Batı'nın desteğinden mahrum kalarak zayıf dü- çekecekse, bu taktirde hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir. Eğer Türkiye'de devrim başarıya ulaştıktan sonra Kürt bur- juvazisinin önderliğinde bir ayrılma hareketi başgösterir- se, hangi milliyetten olursa olsun sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir vs.

Bu söylediğimiz şeyler, elbette faraziye dayanmaktadır. Fakat komünist hareketin hangi şartlarda ayrılmayı savuna- cağını, hangi şartlarda ayrılmanın aleyhinde bir tutum ta- kınacağını kavramak bakımından, bu faraziyeler üzerinde dur manın da büyük faydaları vardır. Ayrıca bu faraziyeler ger çeğe aykırı, olması imkansız şeyler de değil, gerçeğe uy- gun, olması mümkün şeylerdir." (Seçme Yazılar, s.246/48)

Görüldüğü gibi, İbrahim Kaypakkaya TÜRK, KÜRT ve diğer mil liyetlerden proleterlerin sınıf savaşımını demokratik halk devriminin bir parçası olarak ele almakta, milli sorunu prole taryanın sınıf çıkarlarına tabi kılmaktadır. Bu yaklaşım tama men Leninist bir yaklaşımdır.

Buraya kadarki bölümde, İbrahim Kaypakkaya'ya dayanarak, PKK' nın getirdiği suçlamaların haksız olduğunu ispatladık.

Şimdi ise İbrahim Kaypakkaya sonrası dönem için birtakım şeyler söyleyelim.

En başından su bilinmelidir ki, PKK'nın öze ilişkin getir- diği bütün suçlamaları, İbrahim Kaypakkaya sonrası Partimizin mücadele dönemi için de reddediyoruz.

Yalnız görüşüme göre İbrahim Kaypakkaya dönemi ile İbrahim Kaypakkaya sonrası dönem arasında belli önemli farklılıklar vardır. Bu farklılıkları olumlu olarak, tezler halinde şöyle özetleyebilirim:

- İbrahim Kaypakkaya'nın eseri İbrahim Kaypakkaya sonrası kavranıp geliştirilmemiş, her alanda yeterli ölçüde savunulma mıştır.
- İbrahim Kaypakkaya'nın açıklık getirmediği sorunların hiçbirine, İbrahim Kaypakkaya sonrasında açıklık getirilmemiş tir.
- İbrahim Kaypakkaya'nın Türk şövenizmine karşı mücadele esastır tespitinin özel önemi kavranmamış, bu alanda ağır sap malara girilmiştir.
- Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının açık ifadesi olan, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı şiarı önemli ölçüde pro paganda edilmemiştir.
- Kıbrıs sorununda; sorun milli meselenin önemli bir par- çası olarak ele alınmayarak ve soruna gereken önem verilmemek le bir sapma işine girilmiştir.
- Halklar ifadesi, çürük ve Türk milliyetçisi bir gerekçe ile terkedilmiştir. (*)

Bütün bu ve benzeri sebeplerden dolayı, İbrahim Kaypakkaya sonrasında, Partimizin milli meseleye ilişkin çizgisinde, ö- nemli ölçüde Türk şövenisti bir sapma vardır. Bizim için bu sapmanın bilince çıkması, özellikle Bolşevik II. Konferansın- dan bu yana açıklık kazanmıştır. Bu anlamda, buradaki tespit özellikle sorunun bilince çıktığı dönemden günümüze kadarki dö- nemi kapsamaktadır. İlimizde ve devrimci kamuoyunda tartıştı- ğımız bu sorun, halen çözüme bağlanmış bir sorun değildir. Me selenin detayına ilişkin tavrı takınmak bu yazının görevi ol- madığı için, burada sadece tezleri koymakla yetindik. Sonuç o- larak, PKK'nın bize karşı getirdiği suçlamaları, İbrahim Kay- pakkaya dönemi için de, İbrahim Kaypakkaya sonrası içinde red ediyoruz.

Bizim için PKK'nın Kürt milli meselesine ilişkin tavrı Kürt milliyetçisi bir tavidir. Genelde milli meseleye ilişkin tav- rı ise Marksist-Leninist olmadığı gibi, esasta sosyal-emperya list bir tavidir.

PKK yazarının, Türkiye komünist hareketi adına konuşan bir dizi grup hakkında yaptığı "sosyal-şövendirler" tespitine tes pit düzeyinde katılmaktayız. Ancak neden sosyal-şövendirler sö- rusuna ayrı ayrı cevaplar vermekteyiz. Bunun böyle olması ga- yet anlaşılardır, çünkü dünyaya ayrı ayrı gözlemlerle bakıyo- ruz.

Biz PKK'nın genelde milli mesele sorununda sosyal-emperya- list bir konumda olduğunu söylüyoruz. Bu tezimizin kanıtı;PKK nın Afganistan ve Polonya sorununa yaklaşımında kendini çok a- çık bir biçimde ortaya koymaktadır. Biz burada sadece Afganis- tan örneğini inceleyerek, okuyuculara PKK'nın Marksist-Lenin-

ist cila altındaki revizyonist çehresini teşhir etmek istiyö- ruz. PKK konuyla ilgili olarak şöyle diyor:

"Yeri gelmişken, Sovyetler Birliği'nin, halk kurtuluş hare- ketlerine yardımlar kategorisinden olan, Afganistan'a yap- tığı yardım üzerine birkaç söz söyleyelim.

Sovyetler Birliği gibi tüm sosyalist ülkelerin, ulusal kur- tuluş hareketine, bağımlı ve sömürge ülke halklarına gerek tiğinde ideolojik, politik, maddi ve askeri yardımda bulun maları enternasyonalist bir görevdir. Eğer bunu yapmazlar- sa görevlerini yerine getirmemiş veya yetersiz yapılırsa gö- revlerini tam olarak yerine getirmemiş olurlar.

Bu çerçevede Sovyetler Birliği'nin Afgan halkına ve kurtu- luş mücadelesine sağladığı aktif yardım ve destek, emperya lizmin Afganistan'a müdahalesini durdurmuş; iç gericiliğin güçlerini zayıflatarak, onların iktidar olup Afganistan'ı emperyalizmin ve gericiliğin bir kalesi haline getirmeleri ni engellemiş, Afgan devrimcilerinin mücadelesini zafere götürmelerine elverişli bir ortam yaratmıştır. BU DURUMUN OLUMSUZ VE TARTIŞILACAK HİÇBİR YANI YOKTUR. Bugün Afganis- tan'da bazı sorunlar varsa, bunun nedeni Sovyet yardımı de- ğildir; bunun nedeni dışta emperyalizmin müdahalesi, içte devrimcilerin yetersizliğidir.

Afganistan'da devrimi, Sovyet yardımı değil —bu ancak or- tamı elverişli hale getirebilir—, Afgan devrimcilerinin yü- rütcekleri doğru ve kararlı mücadele zafere götürülebilir. Devrimin gelişmesindeki sorunları, içerde Afgan devrimcile- rinin mücadele çizgisi, örgüt anlayışları gibi olgularda a- ramak gerekir. Bugün GERİCİLİK BU KADAR ÇÜÇLÜ VE KİTLELERİ ÖRGÜTLEMEDEN ÇALIŞABİLİYORSA, BUNUN NEDENLERİNDE BİRİSİ EM PERYALİZMİN ÇABALARI, DİĞERİ DE AFGAN DEVRİMÇİLERİNİN HALK KİTLELERİNİ ÖRGÜTLEMEDE VE KİTLELERE DAYANMAKTA GÖSTERDİK- LERİ YETERSİZLİK, DEVRİM SORUNUNDAKİ DARBECİ ANLAYIŞLARI - DIR." ("Politik Rapor", s.26/27) (abç)

PKK'nın burada ileri sürdüğü tezler, tepeden tırnağa kadar sosyal-şöven, sosyal-emperyalist bir niteliğe sahiptir.

Alıntıyı özetleyecek olursak; Sovyetler Birliği "yardımyap- mıştır." Çünkü:

- Emperyalizmin müdahalesini önlemiş, ve iç gericiliğinin tidar olmasını engellemiştir
- Afgan devrimcilerinin devrimi zafere götürmeleri için şartları elverişli hale getirmiştir
- Bugün Afganistan'da sorun varsa; sebebi, emperyalizmin dıştaki müdahalesi ve içte devrimcilerin güçsüzlüğüdür
- Afganistan'da gericiliğin bu denli güçlü olmasının sebe- bi, Afgan devrimcilerinin kitleleri örgütlemekteki yetersizlik leri, ve darbeci devrim anlayışlarıdır
- Bu durumun olumsuz ve tartışılacak hiçbir yanı yoktur

İşte PKK'nın savunduğu tezler bunlardır. Biz bu tezlerin sosyal-emperyalist bir içeriğe sahip olduklarını söylüyoruz. Bu görüşümüzün tamamen Leninist olduğunu, Lenin, Stalin ve İb- rahim Kaypakkaya yoldaşa dayanarak ispatlayacağız. Ancak bu işe geçmeden önce bir başka soruna daha değinmek istiyoruz. Nedir- bu sorun?

Sorun PKK'nın Afganistan işgalini savunma konusunda, başta Rus sosyal emperyalizmi olmak üzere; bir dizi modern revizyo- nist teşkilatı geride bırakmasıdır. Bir başka deyimle, boynun- zuz kulağı geçmesi gibi, PKK da Rus sosyal-emperyalizmine ya- razmak için, onlara kuuyruk sallama yarışında oldukça marifet- li davranmaktadır. -Bu davranış artık PKK için alışıl gelmiş bir davranıştır. Örneğin Afganistan işgalini savunma yarışın- da İçinin Sesi revizyonistlerini nefes nefese gerilerde bı- raktığı bir olgudur. Biz bu soruna ilerde dönme kosalıyla, şim di PKK'nın tezlerinin neden sosyal-emperyalist olduğunu kanı- layalım.

Birincisi, bu gerekçeler, ezilen ulusların kendi kaderleri ni kendilerinin tayin etme hakkına açık bir saldırdır. İşte tam da bu alanda PKK yazarı yakayı ele vermekte, kendi sosyal emperyalist çehresini açığa vurmaktadır.

Konumuzla bağlantısı bakımından, Finlandiya'nın Sovyet Rus- ya'dan ayrılması oldukça öğretici bir örnektir. Konuyla ilgi- li olarak yoldaş Stalin, 1917 Mayıs'ında şöyle demektedir:

"Eğer biz sosyal-demokratlar, Fin halkının kendi ayrılma iş- teğini dile getirme ve bu isteği gerçekleştirme hakkını red edersek, bunun sonucu, kendimizi Çarçı siyasetin sürdürücü leri durumunda buluruz." ("Marksizm ve Milli Mesele ve Sö- mürge Sorunu", s.83) (abç)

Görüldüğü gibi, Stalin sorunu çok açık bir dille ortaya koy- maktadır. Geçici hükümetin, Fin ulusunun ayrılma hakkını tanı- mayan emperyalist politikasına karşı yukarıdaki Marksist-Leni- nist tavrı takınan Stalin, aksi davranışı, Çarçı siyaseti sür-

İürmek ve "emperyalistlerin değirmenine su taşımak" olarak ni teler ve mahkum eder.

Yine aynı konuyla ilgili olarak, 1920'de Stalin şunları söy lenektedir:

"Proleter Rusya ile emperyalist Antant arasında gemi azıya alan ölüm-kalım savaşı karşısında, çevre için sadece iki yol mümkündür:

ya Rusya ile, ve o zaman bu, çevrenin emekçi yığınlarının emperyalist baskından kurtuluşu demektir; ya da Antant ile, ve o zaman bu, kaçınılmaz olarak emperyalist boyunduruk an lamına gelir.

Üçüncü yol yoktur. Sözde bağımsız Gürcistan'ın, Ermenis - tan'ın, Polonya'nın, Finlandiya'nın vb. sözde bağımsızlığı eğer deyim yerindeyse, bu devletlerin şu ya da bu emperya- list grup karşısındaki tam bağımlılığını maskeleyen aldatçı cı bir görünüşten başka birşey değildir.

Elbette, Rusya'nın çevresi, bu çevrede yaşayan uluslar ve aşiretler, tüm öbür uluslar gibi, Rusya'dan ayrılma hakkı- na sahiptirler, bu hakkı onların elinden kimse alamaz; ve eğer bu uluslardan herhangi biri, 1917'de Finlandiya örne- ğinde olduğu gibi, Rusya'dan ayrılmayı çoğunlukla kararlaş tırsaydı, Rusya, kendini, herhalde bu olayı saptama ve ay rılışı onaylama zorunda görürdü. Ama burada ulusların söz götürmez hakları değil, merkez in olduğu kadar çevrenin halk yığınlarının da çıkarları söz konusudur; ajitasyonun niteli ği, bu çıkarlar tarafından belirlenmiş nitelik, ve partimi zin, eğer kendi kendini yadsımak istemiyor, eğer milliyet- lerin emekçi yığınlarının isteği üzerinde belli bir yönde etkili olmak istiyorsa, yapma zorunda olduğu ajitasyon söz konusudur. Oysa, halk yığınlarının çıkarları, devrimin gün cel aşamasında çevrenin ayrılmasını istemenin, derinden de rine karşı-devrimci bir istek olduğunu söylemektedir."

(Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, s.102 103)

Görüldüğü gibi, Stalin için Finlandiya, vb. devletler sade ce görünüşte bağımsız, ama gerçekte şu ya da bu emperyalist gü ce tam bağımlıdır. Ancak bu Rusya rağmen komünistler, şu ya da bu ulusun ayrıldığına herhangi bir emperyalist gücün parçası haline gelecektir düşüncesi ile, o ulusun ayrılma hakkını tanı mamazlık yapamayacaklarını vurgulamaktadır. Bu hakkın tanın ması ile, hakkın hangi yönde kullanılırsa kullanılsın destek- lenmesi, bir ve aynı şeyler değildir. Bunun içindir ki, Stalin proletaryanın çıkarına ters düşen bir ayrılığın karşısına, pro letaryanın çıkarını savunan ajitasyonla çıkma görevini koymak tadır. Ama o, PKK gibi, ayrılmak isteyen ulusun emperyalizme teslim olacağından hareketle, o ulusal hareketin şiddet yolu la ezhilmesini savunmaktadır. İşte tam da bu noktada, Stalin ile PKK karşı karşıya durmaktadır.

PKK için sorun açıktır. Afganistan, emperyalizmin denetimi ne alınmak istenmektedir; bunu durdurmak için, "sosyalist" Sov yetler Birliği yardımı bulundu. Bu mantıkla, 1917'de Sovyet Rusya'dan ayrılma talebi ile ortaya çıkan Finlandiya hareketi nin ezilmesi gerekmekte idi. Ama Bolşeviklerin böyle davranma dığı dünyaca bilinmektedir.

Yoldaş Kaypakkaya Leninizmin ulusal soruna ilişkin öğreti- sini kendine temel aldığı içindir ki, Kuzey Kürdistan'da Kema lizm koşullarında yapılan soykırımlarının, Türk devletinin im yazılarını perçinlemek için giriştiği her türlü saldırının - ninkum edilmesi gerektiğini berrak bir dille ortaya koymuştur. Kaypakkaya o döneme ilişkin olarak TKP'nin politikasını şöyle tanımlar:

"O dönemlerde TKP yanlış bir politika izlediği için, Türk hakim sınıflarının milli baskı politikasını kayıtsız-sart- sız destekledi. KÜRT KÖYLÜLERİNİN MİLLİ BASKILARA DUYDUĞU KUVVETLİ VE HAKLI TEPKİYİ PROLETARYA ÖNDERLİĞİYLE BİRLEŞ - TİRMEK YERİNE, TÜRK BURJUVA VE TOPRAK AĞALARININ PEŞİNE TA- KILDI, BÖYLECE DE İKİ MİLLİYETTEN EMEKÇİ HALKIN BİRLİĞİNE BÜYÜK ZARAR VERDİ. KÜRT EMEKÇİLERİ ARASINDA TÜRK İŞÇİLERİ- NE VE KÖYLÜLERİNE KARŞI GÜVENSİZLİK TOHURLARI SAÇTI." (SY, s.218/19) (abç)

İbrahim Kaypakkaya'nın burada söyledikleri, dün olduğu gi- bi günümüzde de öncelikle Türk şövenizmine olmak üzere, koşu- luyula, her renkten milliyetçiliğe indirilen ağır bir şamardır. Kemalizm döneminde olsun, günümüzde olsun, Kürt ulusuna karşı girilen soykırım politikasının destekleyenler, hep sosyal-şö venler olmuştur. Bugün ise PKK kalkıp, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinin bir numaralı savunucusu pozlarında, Af ganistan'da Afgan halkına yönelik soykırımı politikasını sos- yalizm diye yutturmaya çalışıyor. Onun bu numarası ancak siya si körleri ve Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık yapma sevdası ile yanıp tutuşan kalpazanları tatmin eder, avutabilir.

PKK ileri sürdüğü gerekçelerle, Lenin yoldaşın Finlandiya' nın ayrılmasıyla ilgili olarak söylediği şu sözleri reddetmek tedir:

"Smolni'de Fin burjuvazisinin cellat rolündeki temsilcisi Sivinhufvud'a —Rusçası domuz kafalı demektir— kararname- yi uzattığım zamanki sahneyi çok iyi hatırlıyorum. Dostça elimi sıktı, birbirimize karşı iltifatlar ettik. Ne tatsız bir işti! Ama yapılması gerekiyordu; çünkü o sıralar burju vazi Moskofların, şövenlerin, Büyük-Rusların Finleri ezme k istedikleri iddiasıyla halkı, emekçi halkı aldatmaktaydı. Bunu yapmak zorundaydık." (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareket- leri, s.278/79) (abç)

PKK'ya sorarsanız, Lenin halt işlemiştir. Çünkü Finlandiya müttefik emperyalistlerin bir yedeği haline gelmek için; Sov- yet Rusya'dan ayrılmıştır. Buna mücade etmek, emperyalizmi gü lendirmektedir. Yapılması gereken, Fin hareketini zorla bastır- maktı!

İşte Lenin'in tavrı ve PKK'nın tavrı böylesine karşı karşı ya durmaktadır.

Burada geçerken bir konuya daha değinmek istiyoruz. Rus sos yal-emperyalistlerinin bir an için sosyalist olduğunu düşüneli- lim. Böyle bir durumda, Rusya'nın nasıl davranması gerektiği- ne ilişkin tezimiz, aşağıda yoldaş Lenin'den aktaracağımız al- lıntıdır. Lenin Buharin'in ulusların değil, halkların kendi ka derini savunan anlayışı ile polemik içinde, Rusya'dan ayrıl - mak isteyen halklara karşı Bolşeviklerin tavrının ne olması ge rektiğini vurguladıktan sonra; esasta feodal bir üretim siste mine sahip olan ülkelerin devrimlerini nasıl desteklemelerine ilişkin olarak şöyle diyor:

"... O halde bugün dahi MOLLALARIN SÖZÜNDEN ÇIKMAYAN Kır - gazlar, Özbekler, Tacikler, Türkmenler gibi halklar konu - sunda ne yapabiliriz? Burada, Rusya'da uzun zamandır papaz larla içli dışlı yaşayan halk onları devirmekte bize yardım etti. Buna rağmen medeni nikah kararnamesinin hala ne kadar yetersiz uygulanmakta olduğunu biliyorsunuz. Şimdi biz bu halklara gidip de kendilerini SÖMÜRENLERİ DEVİRECEĞİMİZİ SÖYLEYEBİLİR MİYİZ? BUNU YAPAMAYIZ, ÇÜNKÜ ONLAR TAMAMEN MOL LALARIN HAKİMİYETİ ALTINDALAR. Bu gibi hallerde söz konusu millet GELİŞENE KADAR, PROLETARYANIN BURJUVA UNSURLARINDAN ayrılması —ki bu kaçınılmazdır— gerçekleşene kadar bekle mek ZORUNDAYIZ. Yoldaş Buharin BEKLEMEN İSTEMİYOR. Sabır - sızlık gözünü bürümüş." ("Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketle ri", s.27) (abç)

Burada aktardığımız alıntı, hiçbir oportünist kıvırtmaya meydan vermeyecek kadar açıktır. Lenin'in tezi, her ülkenin kendi halkının kendi devrimini kendisi yapmalıdır anlayışının ve dolaylı müttefiğinin bu durumda yapması gereken görevin ber- rak bir açıklanmasıdır.

PKK Lenin'den aktardığımız alıntı ile "Sosyalist Rusya'nın Afganistan pratiği arasındaki birliği göstermek zorundadır.

Sonuç olarak, PKK ulusların kendi kaderini tayin hakkını i şine geldiği gibi savunmaktadır. İşine geldiği yerde Kürt mil letinin "en tutarlı savunucusu"dur, işine gelmediği yerde ise ulusların kendi kaderlerini, tayin hakkını (ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını) tanımamakta, ve sosyal-şöven bir konumda dur - maktadır.

PKK'nın gidişi, esasta sosyal-şöven, sosyal-emperyalist bir gidiştir. Bu gidiş durmazsa, onun Kürt ulusunun radikal bir "savunucusu" olması geçici bir olgu olacaktır. Bu pek uzun sür meyecektir. Bunun en açık belirtileri, sosyal-şöven dediği ve şiddetle ezilmeleri gerektiğini söylediği "Türk örgütleri"yle cephe ittifakıdır.

Devam edelim. PKK'nın Rus sosyal emperyalizminin Afganis - tan işgalini haklı çıkarmak için ileri sürdüğü gerekçelerin ML gerekçeler olduğunu kabul etmek, Rus sosyal emperyalizminin kendi güdümü dışında olan bütün ülkelere saldırmasını meşru , ve proleter enternasyonalist bir davranış olarak onaylamak de mektir. PKK'nın ileri sürdüğü gerekçelerle, Rus sosyal-emper- yalizminin Türkiye'ye (bu arada Türkiye Kürdistanına da!) sal dırması anlamsızdır.

Şimdi de PKK'nın Afganistan işgalini savunma konusunda "ŞB KP"yi ve işinin Sesi revizyonistlerini yarışta nasıl geçtiği ni görelim:

SBKP 26. Parti Kongresinde konuyla ilgili olarak şöyle di- yor:

"Emperyalizm Afgan devrimine karşı ilan edilmiş gerçek bir savaş açtı. Bu aynı zamanda güney sınırlarımızın güven liğine de doğrudan bir tehdit yarattı. Bu koşullar altında dost bir ülkenin istediği askersel yardımı vermek zorunday dık." (Yaşayan Sosyalizm, s.19) (aç işinin Sesi)

Görüldüğü gibi, Rus sosyal emperyalizmi, Afganistan'a gir- mesini iki sebebe dayandırmaktadır. Ve PKK'nın saydığı sebepl er içinde; "güney sınırlarımızın" tehlikeye girdiği tezi yok tur.

PKK'nın kurnaz revizyonist mimarı, efendisinin bu gerekçesini gözlerden gizleyerek, kendisini zor durumdan kurtarmaya, sempatzanlardan "Rusya bu gerekçe ile neden Türkiye'yi işgal etmiyor?" şeklinde gelebilecek soruları aklınca önceden önlemiş oluyor. Ancak bu çabalarının beş para etmeyeceğini, kendi tabanında da süreç içinde korkulu düşlerinin er veya geç gerçek olacağını belirtmek istiyoruz.

Ayrıca PKK yazarı yukarıdaki gerekçeyi gözlerden gizlemekle, efendisinin ne kadar sadık bir uşağı olduğunu, efendisinin temiz çıkarmak için bütün hünerlerini her an harcamaya hazır olduğunu kanıtlamaktadır. O böylece örneğin İşçinin Sesi'nin karşı-devrimci kalpazan yazarlarını efendisine yaranma, ve post kavşasında fersah fersah gerilerde bırakmaktadır.

Çünkü İşçinin Sesi yazarlarından R. Yürükoğlu, yukarıda 26. Kongreden yaptığımız alıntıyı aktarmadan önce, şöyle bir girişte bulunmaktadır:

"Bu bölümde değineceğimiz son konu Afganistan'dır ve bizce ele alınış biçimi son derece çirkindir. (abç) Önce söylenenleri okuyalım"

diyor ve yukarıda bizim yaptığımız alıntıyı aktardıktan sonra birinci gerekçeye katıldıklarını, ancak ikinci gerekçeye katılmayacaklarını şöyle açıklıyor:

"Ne var ki, ikinci nedene katılmak olanaksızdır. Bu nasıl bir mantık olur? Afganistan'da devrimden önce kimler baş-taydı? Öteki Sovyet sınırlarında kimler var? İsveç, Finlandiya, ABD, Japonya, Pakistan, İran, Türkiye. Bunlar Sovyet sınırlarına tehdit değil midir? Türkiye'deki faşist dikta-törlük, hem de çok daha canalıcı bir sınıra çok daha büyük bir tehdit değil midir? "Sınır güvenliğine tehdit" in ölçüsü nedir? BÖYLE BİR GENELLEMEYLE DÜNYANIN EN SALDIRGAN ÜLKESİ OLMAK DA OLANAKLIDIR." (age, s.20) (abç)

Burada birden fazla sorun olduğu açıktır. Birincisi: İşçinin Sesi revizyonistleri için, Rusya'nın Afganistan'a yaptığı "yardım" esasta doğrudur. Proleter enternasyonalizminin gereğidir. Ancak bunun niçin yapıldığını açıklarken, efendilerinin emperyalist çehrelerini açığa vuran gerekçelerin bunca ka-ba olmasına karşı çıkmaktadırlar.

İkincisi: İşçinin Sesi yazarı "SBKP'nin ileri sürdüğü gerekçelerin akıl almayacak kadar mantıksız ve uyduruk olduğunu bilmektedir. Bunun içindir ki, peşpeşe bir dizi soru sormakta, ancak bu sorulara nedense kendisi yanıt vermemektedir. İşte bu alanda PKK yazarına göre İşçinin Sesi yazarı, daha uyanık davranmakta, ve taraftarlarını kandırmanın daha cazip bir yolunu bulmaktadır. Bu yol, SBKP'yi görünürde de olsa "incitmeden" e-leştirme yoludur. "Zavallı PKK yazarı" R. Yürükoğlu kadar kur-naz ve tecrübeli davranmamıştır. Ancak PKK "yazarının" "kur-naz" davranmasının sebebi, kalın kafalılığından vs. vs. de-gildir. O esasta, Rus sosyal emperyalizminin Kürdistan'da bir numaralı uşağı olma sevdası uğruna böyle "ufak-tefek" pürüzle-re takılıp kalmıştır. Onun için sorun çok açıktır. "Bu durumun olumsuz ve tartışılacak hiçbir yanı yoktur." Oysa İşçinin Sesi için bu sorunda tartışılması gereken sorunlar vardır.

Burada yeri gelmişken PKK'nın Afganistan'da sorun varsa, bu-nun sebebi emperyalizmin müdahalesidir şeklinde tezi ve Af-ganistan "devrimcilerini" darbeci devrim anlayışına sahip ol-makla suçlayan yaklaşımı üzerinde de duralım.

Birinci tez, bütün diğer tezler gibi, gerçeğe en ufak bir ilişki olmayan, sosyal yaşam tarafından her gün binlerce kez yalanlanan; beş para değer olmayan, adice gerçeğin karartıl-masıdır.

Gerçek nedir? Rus sosyal emperyalizmi Afganistan'a yaptığı işgale rağmen, egemenliğini perçinleyememiştir. Ülke nüfusu -nun ezici çoğunluğu mollaların vs. önderliğinde, Rus işgaline karşı elde silah savaşmaktadırlar. Bu savaş başta ABD olmak ü-zere batılı emperyalistlerce de desteklenmektedir. Ancak bu ha-reket şu ya da bu emperyalist gücün dış müdahalesi veya kış-kırtması sonucu; suni olarak yaratılmış bir hareket değildir. Bu hareket, Afganistan'ın içinde bulunduğu sosyal koşulların, bu koşulların yarattığı sınıf mücadelesinin, uluslararası du-rumun doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak doğmuştur. Bu ger-çeğe gözlerini kapayarak; var olan sorunu emperyalistlerin mü-dahalesiyle açıklamaya çalışan PKK yazarı, en hafif deyimle a-şakılı bir demagoji yapmaktadır.

İkinci tez ise, PKK'nın içinde bulunduğu batağın ne derin ve tehlikeli olduğunu göstermek açısından son derece öğretici-dir. PKK yüzüzsüze, "Afgan devrimcilerini" darbeci devrim an-la-yışına sahip olmakla suçlamaktadır. Bu iddianın doğru olup ol-madığına değinmeden önce, bir gerçeğe parmak basmak istemekte-yiz. Nedir gerçek?

Gerçek şudur ki, Rus sosyal emperyalizmi 1978 Nisanında Ta-rakki ve Amin önderliğinde yapılan askeri darbeyi desteklemiş, bu darbe aracılığıyla iktidardaki yerini giderek sağlamlaştı-rmıştır. Ancak bu yönetim sorunların üstesinden gelemediği i-çin, yeni bir değişiklik zorunlu hal almıştır. Bu değişiklik,

önceleri iktidardaki Amin ve Tarakki arasındaki klik çatışma-larına bir son vermeyi, ve böylece yapılan cinayetleri vs. e-zilen kliğe yüklemeye, giderek direnişçilerle uzlaşma yolları a-rama ve çözümlen gelen Afganistan sorununu çözmeyi amaçlı-yordu. Bu plan Rus sosyal emperyalizminin çıkarlarına tamamen uygundu. Planda Tarakki'nin Amin'i temizlemesi planlanıyordu. Bunun için Tarakki Moskova'ya gezi düzenledi. Ancak bu geliş-meleri sezinleyen Amin ve yandaşları, kurulan tuzaga düşmediler, Tarakki'nin Moskova'dan dömesinden sonra (14 Eylül 1979 da) bir darbe yapıldı. Bu darbeye Tarakki ve birçok yandaşı A-min güçlerince öldürüldüler. Bu durumu Amin halka, "savaş eri-nin" "çaresi olmayan bir hastalığa yakalandığı" şeklinde açık-ladı.

Bizim ülkemizde, sahibinin sesi sosyal faşistler, "tekelci burjuvazinin Tarakki'nin öldürüldüğüne dair yalan haber yay-dıklarını" açıkladılar. "Politika" gazetesine göre, Tarakki hastaydı. "Merdivenden ayağı kaymış ve düşmüştü." Ancak sahi-binin sesi olanların bu yalanları fazla sürmedi. Rus sosyal emperyalizminin ideologu Brejnev, Amin'i kutlama mesajını oku-yunca, sahibinin sesi İ. Bilen de 24 Eylül'de TKP'nin Sesi ra-d-yosundan yaptığı konuşmada, Hafızullah Amin'in yaptığı konuş-maya değinmekte ve onun dış politika hakkındaki sözlerinin yo-rumunu yapmaktaydı.

Bir anlamda Rus sosyal-emperyalistlerinin tamamen planladığı gibi olmayan, Amin önderliğinde yapılan darbe de Rus sos-yal-emperyalizmi tarafından desteklendi. Amin önderliğinde, di-renişçiler en sert bir şekilde birçok bölgede ezildiler. Ta-bii bu arada bütün kötülüklerin sorumlusu olarak Tarakki ilan edildi. Amin direnişçileri ve halkı yanına çekebilmek için her renye girdi. Yaptığı konuşmalara Allah'ın ismini anarak başlı-yordu. Sık sık namaz kılyor ve camiye gidiyordu... "Devrim i-ktidarının basını" Amin'in bu şatafatlı dini çalışmalarını çar-şaf çarşaf yazıyor ve propaganda ediyordu. Tarakki'nin Afgan-bayrağını kızıla dönüştürmesini "solculuk" olarak değerlendi-ren Amin, bayrağın yanına bir de yeşil ekledi, böylece bayrak kırmızı-yeşilli bir yapı aldı. Toprak, tarım vs. reformları vaadi hemen her gün yenileniyordu. Siyasi tutuklulara af geti-receğini söyleyen Amin, göstermelik olarak çok az sayıda bir-topluluğu serbest bıraktı vs. vs. Bütün bu çabaları, çözümlen ha-lini alan Afganistan sorununu çözmeye yetmedi. Direnişçilerin sayısı ve nüfuzları her geçen gün etkinliğini arttırıyordu. U-luslararası politikasında özellikle İran ve Pakistan'la arası hiç de iyi olmayan Amin yönetiminin değişmesi gerektiğini Rus sosyal emperyalistleri keşfettiler. Bu yeni girişim için bir gerekçe bulunmalıydı. Ve bu gerekçe bulunuverdi. "Devrimin yi-git önderi" Amin, bir anda CIA ajanı ilan edildi. Rus ordusu bizzat sınırı aşarak içeri girdi ve Amin yönetimine son verdi. Tarakki tarafından Çekoslovakya'ya sürgün edilen Karmal, apar-topar Amin'den boşalan koltuğa oturtuldu. Tarakki'nin itibarı iade edildi. Bu sefer suçlu, bir zamanların "devrim eri" olan "CIA ajanı Amin" idi.

Tabii ki Rus sosyal-emperyalizminin denetiminde gerçekle-ştirilen bu darbeyi ülkemizdeki uzantıları alkışlamaya hazırdı-lar. Nitekim T'K'P bu durumu, Babrak'ın başbakanlığa seçilme-sini şöyle kutladı:

"Afgan Demokratik Cumhuriyeti başbakanlığına seçilmenizi candan kutlarım... Kardeş Afgan halkının ... ulusal, demok-ratik, anti-feodal ve anti-emperyalist devrimi son utkuva ulaştırmak için yürüttüğü savaşı coşkuyla selamlıyoruz... Sovyetler Birliği'nin yardımıyla, emperyalizme, iç karşı-devrime karşı, kardeş Afgan halkının bu haklı savaşının ut-kuya ulaşacağına inancımız kesindir. Kardeş selamlarla,

TKP MK Sekreteri İ. Bilen"

(TKP'nin Sesi radyosu, 30 Aralık)

(Kaynak: Partizan Yayınları, "Rus sosyal emperyalistleri -nin Afganistan'ı sömürgeleştirmesi", s.80)

(Afganistan'daki darbelerin gelişmesini yakından incele-mek için bu broşüre başvurulabilir.)

Bütün bu ve benzeri olgular, PKK'nın ve efendisi Rus sosyal emperyalistlerinin gerçekleri kararttıklarını kanıtlamaktadır.

Sonuç olarak, PKK'nın Afganistan işgalini savunmak için ge-tirdiği bütün gerekçelerin, tepeden tırnağa kadar sosyalöven emperyalist bir karaktere sahip olduğunu vurgulamalıyız. Bunun içindir ki, onun bugün Türkiye ve Kuzey Kürdistan koşulların-da faşist askeri cuntaya karşı verdiği mücadele de esasta sah-tedir. Rus sosyal emperyalizminin dünya halklarına ve işçi sı-nıfına karşı giriştiği saldırıları, yağmaları, soykırımları mahkum etmesizin, Türk devletine karşı tutarlı bir mücadele verilemez.

PKK'nın Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfına, köy-lülüğe ve diğer emekçilere yapılan baskıları lanetlemesi, Kürt ulusuna yapılan soykırımlarını teşhir etmesi, timsahın gözya-şını dökmesine benzetmektedir.

PKK'NIN EVREN VE M. KEMAL'İ KARŞILAŞTIRMASI ÜZERİNE:

PKK yazarının, Evren'in kendisini ikinci Atatürk ilan etmesinin ne anlama geldiğini açıkladığı bölümde; Evren'in Atatürkü taklit eden birden çok örneğini veriyor, ve devamlı şunları söylüyor:

"Kısaca Kemalizmin o dönemdeki uluslararası, tarihsel ve sosyal-ekonomik koşullar gözönüne getirildiğinde anlaşılır bir yönü vardır. Ama bugün kendini 'II. Atatürk' ilan eden Kenan Evren'in dayandığı uluslararası koşullar, dayandığı toplumsal koşullar çok farklı bir durum arz etmektedir. Kendisi bugün emperyalizmin, hem de dünya halklarına kan kusturan ABD emperyalizminin bugün en gerici ve en tehlikeli yönetimi olan Reagan yönetiminin bir ajanı durumundadır. ABD emperyalizminin en gözde, dünya halklarına bile örnek olarak sunduğu faşist bir uşağıdır. Uluslararası emperyalizmin vurucu gücü olan NATO'nun bir uşağı ve onun hazırladığı cuntanın şefidir. Uluslararası alanda sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketine karşı en gerici rollenden birini oynayan faşist yönetimin başıdır." (age, s.10) (abc)

Bu alıntıyla hemfikir olmadığımız birden fazla sorun vardır. Bunlar:

a) PKK Kemalizmi kendi tarihi koşullarında anlaşılır bulmakta, ve böylece onun Evren ile karşılaştırılmayacağını ispatlayıvermektedir!!

Bu tezin hemen arkasından gelen

b) "Evren'in dayandığı uluslararası koşullar, toplumsal koşullar çok farklı bir durum arz etmektedir" tezi, Mustafa Kemal'in emperyalizme dayanmadığını, Evren'in ise emperyalizme dayandığını ispatlama girişimidir. Tam da bu alanda PKK Kemalizmi aklamaktadır.

c) PKK Evren'i ve onun başında bulunduğu faşist cuntayı, ABD'nin "en gerici ve en tehlikeli Reagan yönetiminin uşağı" gördüğünü açıklamakla, Evren'e emperyalizmin uşağı derken ne anladığını açığa vurmaktadır.

PKK için askeri faşist cunta, Reagan yönetiminin uşağıdır. Bu mantıkla hareket edilecek olursa, Reagan yönetimi ABD'deyi kıldığında; onun uşağı askeri faşist cunta da yıkılacaktır. Da hası var, PKK aynı yazı içinde Evren'i ve cuntayı NATO'nun da bir uşağı olarak tanımlamaktadır. Bizim bildiğimiz kadarıyla, NATO sadece ABD'nin bir askeri saldırı aracı değildir. Bunun içinde örneğin Batı Almanya, İngiltere gibi büyük emperyalist devletler de yer almaktadır. Daha da önemlisi, NATO "en tehlikeli, en gerici" Reagan yönetiminin bir aracı hiç değildir. Yoksa bizim bilmediğimiz, ancak PKK'nın bildiği gizli bir sır mı vardır? Doğrusu PKK'nın bu yazısında Evren ve Cuntanın kimin uşağı olduğunu bir türlü tespit edemedik. PKK bu kördüğümü çözerse, bizi de bu deritten ve merakattan kurtarır!! Ha, az kalsın unutuluyorduk, PKK Reagan yönetiminin neden "en gerici ve en tehlikeli" bir yönetim olduğunu da açıklarsa minnettar oluruz!! Mesela Carter ve Ford yönetiminden farkı nedir, vs.?

d) PKK Evren cuntasının uluslararası alanda sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı "en gerici rollerden birini" oynadığını söylemektedir. İyi hoş ama, sosyalist olarak gerlendirdiğiniz ülkeler, Evren ve cunta için hiç de sizin gibi düşünüyörlar. Onlar cuntanın Türkiye'de "terörü önlediğini, can güvenliğini sağladığını, ıllımlı bir yönetim olduğunu" söylüyorlar. Bir başka deyimle, araları öylesine iyi ki, "Allah kem gözlerden korusun". Amin!! Bulgaristan'ın PKK'nın çok ça kızdığı, doğru bir şekilde de faşist diye nitelendirdiği Evren'e Varna'nın anahtarını verdiğini, büyük bir sevgi gösterisi ile karşıladıklarını, ve uğurladıklarını, daha da önemlisi "kartal bakışlı, şahin gözlü, yakışıklı general" diye şımartıklarını hatırlatmak istiyoruz. Ve tam da bu sorun hakkında ne düşündüklerini merak ediyoruz. Tabii ki PKK Rusya ve onun uydu dışındaki ülkeleri sosyalist güçler olarak tanımlıyor, ve Evren'in onlara saldırdığını iddia ediyorsa, doğrusu ona diyeceğimiz yok.

Biz PKK'nın kör karanlık bir kuyuya düştüğünü, orada uğultulu seslerle bir dizi anlaşılmasız zırvalamada bulunduğunu; ve kuyudan hiç de çıkma niyetinde olmadığını düşünüyoruz.

Devam edelim. PKK Kemalizmi temize çıkartma, aklama işini Evren'i aynı zamanda Abdülhamitçi, Atatürk'ü ise Cumhuriyetçi göstermekle devam ettiriyor. İşte kanıtı:

"Yeri gelmişken, bu 'II. Atatürk'ün' aynı zamanda Abdülhamit'in de bir mukalliti olduğunu belirtelim. Birçokları bu M. Kemal karikatürünü, Atatürk'ün günümüzdeki biçimi olarak düşünmektedirler; oysa o aynı zamanda Abdülhamit'le Atatürkçülüğün bir bileşimi, yani Osmanlı despotizmi ile Cumhuriyet diktatörlüğünün de bir karışımıdır." (age, s.10) (abc)

Buradaki "bilmece"yi çözmek için, Osmanlı despotizminin feodal despotizm olduğunu belirtelim. Yani Evren feodallerin ve Cumhuriyet diktatörlüğünün bir karışımıdır. Böylece, Cumhuriyet diktatörlüğü burjuva diktatörlüğü olarak ilan ediliyor. Ne diyelim? PKK'nın sivri zekalı yazarı olduktan sonra, olmayacak hiçbir şey yoktur. Biz PKK'nın burada kendini "birçokları tarafından" ayırmaya kalkmasını anlaşılır görüyoruz. Çünkü bunun ardında yatan anlayış, M. Kemal'i ve Cumhuriyet diktatörlüğünü komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı olarak gerlendirmeye anlayışıdır. PKK M. Kemal'i aynı zamanda feodal despot göstermemekle, M. Kemal'e en büyük iyiliklerden birini yapmaktadır.

PKK'DA BİR DEMET MANTIKSIZLIK SAHESERİ VE OLGULARI OLDUĞUNDAN DEĞİŞİK VE ABARTMALI GÖSTERME HASTALIĞI ÜZERİNE

Mantıksızlık örneği 1:

"Daha önce, partimizin geride bıraktığı 4 yılın, halkımızın tarihi açısından ne anlama geldiğini açıkça belirtmiştik. Partimizin bu 4 yılda halkımızın üzerindeki amansız SÖMÜRGEÇİ ÇAĞA SON VERDİĞİNİ, SÖMÜRGEÇİLİĞİN AŞILDIĞINI, kurtuluş sürecini başlattığını, halkla sömürgecilik arasındaki ayrımı net bir biçimde ortaya koyduğunu, yalnız ideolojik değil, politik ve toplumsal bir gerçeklik olarak böyle derinden bir ayrılmayı yarattığını, DOST VE DÜŞMAN AYRIMINI GERÇEKLEŞTİRDİĞİNİ, halkımızın geçmişi konusunda bilinç kazandığını, günümüz koşulları hakkında EN GELİŞMİŞ BİR BİLİNÇLİ ORTAYA ÇIKARDIĞINI ve gelecek hakkında da bilinçli umutlar geliştirdiğini net olarak göstermiştik." (age, s.1) (abc)

Gördünüz mü, PKK 4 yılda neler başarmış neler?

Biz bu kadar başarıyı, PKK'nın kendi iradesine bağlı ele almasına doğrusu sevindik. Bu satırlar yazılmamış olsaydı da biz kalkıp PKK'nın sorunlara iradeci yaklaştığını söyleseydik, belki de PKK fırtınayı koparacak, belge, belge diye bağırabilecekti. Neyse ki, "Allaha çok şükür" PKK buradaki mantıksızlığı ile bizi böyle bir iddiayı ispatlama zahmetinden kurtardı.

Dahası var. "Sömürgeci çağı aşan; ona son veren", "dost - düşman ayrımını gerçekleştiren", "en gelişmiş bir bilim ortaya çıkaran" PKK'nın bugün halen sömürgeciliğe karşı mücadele vermesini doğrusu bir türlü anlayamıyoruz.

Mantıksızlık örneği 2:

"PKK, halkımızın ÇAĞA ULAŞMASI VE DÜNYA HALKLARI İÇİNDEKİ ONURLU YERİNİ BULMASIDIR. Geçmiş pratiği ile, ülke ve halkımızla ÇAĞLA BÜTÜNLEŞTİRMENİN güçlü bir aracı olduğunu kanıtlamıştır. Proletarya ve ulusal kurtuluş devrimleri ÇAĞI İLE HALKIMIZ ARASINDA KÖPRÜ KURMUŞ, öz gücüne dayanarak geliştirdiği mücadelesiyle KENDİSİNİ ÇAĞA KABUL ETTİRİŞ, doğal mütteliklerinin bile görevlerini yerine getirmedikleri bir ülke ve halk gerçekliğini kendi önderliğinde dost ve düşmana kabul ettirme şerefine sahip olan parti olduğunda kanıtlamıştır." (age, s.11) (abc)

Öyle ya, PKK sömürgeci çağa son verebildikten sonra, buradaki görevleri yapmaması için hiçbir neden yoktur demek tir!!

Yine çok meraklı insanlar olduğumuz için, PKK öncesi Kürdistan'ın nasıl olup da içinde yaşadığı çağla arasında hiçbir bağın olmayışını? Çünkü PKK kendisi, Kürdistan halkıyla çağ arasında "köprü" kurduğunu açıklamaktadır. İkincisi, PKK gibi "güçlü ve bilinçli" bir örgüte sahip olmayanların, içinde yaşadıkları çağla ilişkileri olmadığını, çağla bütünleşmediklerini, PKK'nın lütfen! açıklamasını istiyoruz. Meğerse PKK'da ne cevherler varmış da bizim haberimiz yokmuş!!! Mantıksızlık için bu kadar örnek yeterlidir galiba.

Şimdi gelelim ikinci tezimizi ispatlamaya: PKK kendisinin ne kadar büyük ve kararlı, yüksek bilinçli, ve zor şartlar altında mücadele yürüten bir örgüt olduğunu ispatlayabilmek için, palavra edebiyatında "işçinin Sesi revizyonistleri"ni ve bizim Menşevikleri aratmayacak kadar maharettir. İşte birinci kanıt:

"PKK militanlarının, DÜNYADA EŞİ GÖRÜLMEMİŞ ZULME KARŞI yüksek selttikleri devrimci direniş gözönüne getirilirse, halkımızın en değerli unsurlarının birikimi olduğu açıkça görülür." (age, s.9) (abc)

Biz kuzey Kürdistan, ve genel olarak Kürdistan'daki baskının, zulmün ve soykırımın dayanılmaz boyutlarda olduğunu gerçeğini, buna karşı mücadelenin, direnişin vazgeçilmez bir görev

olduğunu kabul ediyoruz. Ancak katılmadığımız şey odur ki, Kürdistan'daki zulmü "dünyada eşi görülmemiş" bir zulüm olarak ilan etmek, gerçeği olduğu gibi yansıtmamaktır. Vietnam, Kamboya, İran, Afganistan, Arjantin, Nikaragua, vb. ülkelerde, Kürdistan'daki zulmü hiç de aratmayacak zorbalıkların olduğu, az-çok politize olmuş herkesin bilgisi dahilindedir. O halde PKK'nın varolan durumu olduğundan değişik göstermesinin hikmeti nedir? Biz söyleyelim: PKK bu tür şişirmelerle kendisinin ne denli çetin koşullarda mücadele yürüttüğünü kanıtlamak istiyor. Öyle ya, "dünyada eşi görülmemiş" zulme karşı mücadele yürüten bir örgüt, bugüne kadar dünyada varolan ve mücadele yürüten örgütlerden ayrı bir özelliğe sahiptir. Tabii ki bu ayrıcalıklı özellik PKK'ya aittir!!

PKK kendisi için; "PKK, işçi sınıfı önderliğindeki halktır" tespitini yaptıktan; Kürdistan proletaryası ve emekçi halkının tarihinde ilk defa kendi öz örgütü ile ayağa kalktığını vurguladıktan sonra şöyle devam ediyor:

"Böylece PKK, tepede en bilinçli ve en örgütlü bir kesimin, tabanda TÜM HALKIMIZIN kin, öfke, düşünce ve EYLEMİNİN bir KAYNAŞMASIDIR." (age, s.9) (abc)

Daha neler! PKK'nın Kürdistan halkının en ileri en örgütlü kesiminden tutun da, TÜM tabanını örgütlediğini yeni öğreniyoruz. Yalnız PKK'nın bu denli "güçlü" olmasına rağmen, neden askeri faşist cuntanın yönetime gelişine karşı kaydadeğer hiçbir direniş göstermediğini anlayamıyoruz!!

Devam edelim: PKK, yine kendisinin Türk devleti için nedenli "tehlükeli" bir örgüt olduğunu ispatlamak için şöyle bir şişirme daha yapıyor:

"Denilebilir ki, yakın dönemde hiçbir ülkede görülmemiş işkence ortamını PKK hareketinin şahsında, onun önderlik ettiği halk, onun sempatanları ve militanları yaşamıştır." (age, s.8) (abc)

DHB'NİN 'PROLETER ENTERNASYONALİSTİ' TAVRI ÜZERİNE

Oportünist cephede olan-bitenleri biraz yakından izleyen okurlarımız, "TKP/ML Hareketi"nin geçen sene ortalarında yurtdışı örgütünü dağıttığını anımsarlar. DHB Batı Almanya'da düzenlediği toplantılarda yurtdışı örgütünü dağıttığını ve tüm sempatanlarını, kendisinin tek taraflı olarak kardeş örgüt gördüğünü "K"PD (Almanya Komünist Partisi) saflarında örgütlenmeye çağırıldığını kamuoyuna duyurdu. Bu çok(!) "proleter enternasyonalist" tavrını gerekçelendirdi.

Bu olayın üzerinden çok geçmeden beklenen gelişmeler oldu. AEP ve çevresi —bu arada "K"PD— tarafından kardeş örgüt olarak tanınan TD"K"P'nin bu gelişmeye tavırsız kalması olanaksızdı. "TKP/ML Hareketi" bu son "proleter enternasyonalisti" tavrıyla KPD nezdinde ve onun kanalıyla AEP çevresindeki diğer partiler arasında TD"K"P'nin "tahtına" yerleşebilirdi.

Yurtdışında yayınlanan TD"K"P çizgisindeki Emegin Sesi'nin 7 Haziran 1982 tarihli 27. sayısında, DHB'nin yurtdışındaki son girişimini teşhir amacıyla "DHB'nin son atraksiyonu" başlıklı bir yazıya yer verildi. Bu yazıya "TKP/ML Hareketi" merkez yayın organı İleri'nin Eylül-Ekim 1982 tarihli 8. sayısında yayınlanan "TDKP önderleri panik ve telaş içinde neden saldıyor?" başlıklı yazıyla cevap verdi. Bu yazının 4 sayfası, "Proleter enternasyonalizmi mi? Küçük-burjuva milliyetçiliği mi?" ara başlığı altında "proleter enternasyonalisti" girişiminin "gerekçeler"ine ayrılmıştır. Bu bölüm proleter enternasyonalizmi adına öne sürülen bir sürü çarpıtma ve saçmalıklarla doludur. Bunlara karşı tavrı takınmazlık edilemez.(1)

TD"K"P, "DHB'nin son atraksiyonu"ndan; "TKP/ML Hareketi" de TD"K"P'nin kendisine "panik ve telaş içinde" saldırdığından söz edersun, biz de bu oportünist iki örgüt arasındaki taht dalışmasını oportünizm sirkinde siyasi cambazlıklar olarak nitelendiriyoruz. Aşağıdaki satırlar bu cambazlıkların teşhiri-ne ayrılmıştır.

DHB'NİN "PROLETER ENTERNASYONALİSTİ" TAVRININ
GEREKÇELERİ

Laf kalabalığı bir yana atılırsa, İleri'deki yazının sözkonusu bölümü aşağıdaki noktalarda özetlenebilir:

Askeri faşist cuntanın "bağımsız Kürdistan" için mücadele yürüten örgütleri "bölücü" diye tanımladığı, bir oğudur. Yine Kürt örgütlerinden ve Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden gelme devrimcilerin, komünistlerin oluşturduğu örgütlerden, Türk ulusuna ait olmayan, başta Kürt milleti olmak üzere diğer milliyetlerdeki devrimcilere, işkencelerde, Türk şövenizmi gereği, ağır hakaretlerde bulunduğu da bir oğudur. Ancak bütün bunlar, hiçbir şekilde PKK'nın şişirmesini haklı göstermemektedir.

a) PKK dışında "Kürt örgütleri" de vardır. Örneğin KAWA örgütü.

b) PKK'nın Türk örgütü olarak nitelendirdiği örgütlerde Kürt ulusundan gelme komünistler ve devrimciler de vardır.

c) İşkencelerde, ihanet etmeyen hemen her devrimciye işkence yapılmaktadır. Yapılan işkencelerin az veya çok oluşu, işkence gören kişinin örgüt içindeki yerine, onun direnişte gös terdiği kararlılığa, vs... bağlıdır. PKK bütün bunları atlamaktadır. Dahası var. PKK yakın tarihten ne anlamaktadır bunu bilemeyiz, ama biz İran'da yaşananların yakın tarihe ait olduğunu düşünüyoruz. İran'da karşı-devrimci Humeyni yönetiminin üç yıl içinde 20 000 'i aşkın devrimci, komünist ve kendisine karşı olan insanları öldürdüğü, dünya ailemin bildiği bir olgudur. Acaba PKK İran'daki işkencenin, PKK'nın şahsında halka, sempatanlarına ve militanlarına yapılan işkenceden daha "insan saflı" olduğunu nasıl ispatlayıyor? Biz hangi gerekçe ile olursa olsun, PKK'nın yaptığı tipte bir şişirmenin, kendisi dışındaki devrimcilere yapılan işkenceyi, zulmü "insaflı" gösterme sahtekarlığı olarak mahkum ediyoruz. Bu alanda da PKK'nın milliyetçiliğini dışa vurduğunu belirtmek istiyoruz.

Recai T.

★ Göçmen işçilerin "hiç de azımsanmayacak bir bölümü geri" dönmeyecektir.

★ "Göçmen işçilerin geldikleri ülkelerin proletaryası ile birlikte örgütlenmesinin nesnel koşulları ortadan kalkmış" tır.

★ "Ama yaşadıkları ülkenin proletaryasıyla her düzeyde birlikte örgütlenmesinin nesnel koşulları oluşmuştur." "Türki yeli işçiyi kapitalizm Türkiye'den çekip dünyanın bilmem neresine götürmüş, oradaki sınıf kardeşleriyle birlikte örgütlenmesini fabrikalarda fiilen gerçekleştirmiş"; "böylelikle onların her düzeyde" burjuvaziye "karşı birlikte örgütlenmesinin ve savaşımının koşullarını hazırlamıştır."

★ Bu koşullar altında yaşayan Türkiyeli işçiyi Türkiye devriminin malı olarak görmek; "Türkiyenin başka bir ülkede emperyalist zincirin o halkasını kırmak için, dünya proleter devrimi için mücadele etmesini, örgütünden uzaklaşarak kardeş gördüğü partinin safına katılmasına" engel olmak küçük-burjuva milliyetçiliğidir.

★ "Yurtdışındaki taraftarlarımızın buldukları ülkelerdeki kardeş gördüğümüz partilerin saflarında örgütlenmeleri güç kaybetmemiz demek değildir." Tam tersine kardeş örgütlerimiz güçlenecektir. Bunun aksini düşünen "kendini uluslararası Marksist-Leninist Hareketin bir parçası olarak görmediğini, küçük-burjuva milliyetçiliğini proleter enternasyonalizmi diye yutturmaya çalıştığını" gösterir."

★ "Bu bakımdan hareketimizin yurtdışındaki taraftarları, komünist sempatanları ... kardeş partilerle zaman kaybetmeksiz ilişki kurmalı, onların yönetimi altında örgütlenmelidir."

İşte tüm sorun bu noktalar etrafında dönmektedir.

BU GEREKÇELER DHB'NİN POLİTİKASINA HAKLILIK
KAZANDIRIR MI ?

"Türkiye'den çalışmak amacıyla Almanya'ya gelen ve günü gelinde geri döneceği belli olan yurtdışındaki işçilerin, ülkelerindeki devrime tabi bir tarzda örgütlenmeleri"

gerektiğini savunan Emeğin Sesi'ne cevabında ileri, bunun gerekleri çarpıtın bir varsayım olduğunu söylemektedir. İleri'ye göre Türkiye'deki işçiler:

"her ne kadar bir süre sonra geri dönmek amacıyla başka ülkelere çalışmak için gitmiş olsalar da, hiç de azımsanmayacak, önemli bir bölümünün geri dönmeyeceğini tespit etmek için, müneccim olmak gerekmez. Kaldı ki kimin, ne zaman dönmeyeceğini saptayabilmek mümkün değildir!"

DHB'ye göre —yurtdışındaki Türkiye'deki işçilerle ilgili politikasının önemli dayanaklarından biri bu işçilerin geri dönmemeleri olduğu için— önemli bir bölümünün geri dönmeyeceğini saptanabilir, ama kimin, ne zaman dönmeyeceğini saptayabilmemizin mümkün değildir. DHB'nin işine öyle geldiği için bu böyledir.

Bu konuda gerçek durum nedir, ona bir bakalım.

Batı Almanya'daki ekonomik bunalımın arttığı günümüzde, Batı Alman burjuvazisi işçi sınıfının dikkatini başka yerlere çekmek için elinden geleni yapmakta, yabancı işçileri, özellikle de Batı Almanya'da yoğun olarak bulunan Türkiye'deki işçileri bunalımın sorumlusu olarak göstermeye, çeşitli milliyetlerden işçileri birbirine düşürmeye çalışmaktadır. Yabancı düşmanlığı alabildiğine körüklenmektedir. Batı Alman burjuvazisi bunalımın görüntülerinden birini ortadan kaldırma yollarından biri olarak Türkiye'deki işçileri ülkesine geri göndermeyi bulmuştur. Bu amaçla bir dizi teşvik(!) önlemi almıştır. Bir yandan "Türk" düşmanlığı, uzun süre işsiz olanların veya gerekli büyüklükte ev bulamayanların oturma izinlerinin uzatılması gibi uygulamalar (ki işin esas yanını bu oluşturmuyor), diğer yandan teşvik gibi diğer zorlayıcı önlemler ilk "meyva"larını vermeye başlamıştır. Son günlerde Türk burjuva basınında bu yıl 100 000 ailenin kesin nakil yapacağı şeklinde haberler yayılmaktadır. Bu abartmalı bir rakam gibi görünse de, gidışat kesinlikle bu yöndedir. Türkiye'deki işçilerle biraz ilişkisi olan lar onların Batı Almanya'daki gelişmelerden hiç hoşnut olmadıklarına tanık olmaktadır.

Bunları söylemekle, tüm Türkiye'deki işçilerin ülkelerine geri döneceklerini iddia etmiyoruz. Gerçekten de Türkiye kökenli işçilerin bir kısmı Batı Almanya'da kalacaklar, Batı Almanya'daki proleter devrimin unsurları haline geleceklerdir. Biz Batı Almanya'da kalacakların ne kadar önemli bir kesimi oluşturacaklarını bilmiyoruz. DHB, işine geldiği için, kalanların önemli bir bölümü olacağı konusunda müneccimlik yapıyor.

Bizce Batı Almanya'da kalacak olanlar esas olarak ikinci nesil diye adlandırılan, çoğunlukla doğup büyüme Batı Almanya'da olan, Türkiye ile maddi-manevi pek bir bağı olmayan, tersine bu bağları Batı Almanya ile daha kuvvetli olan kesim olacaktır. Batı Alman burjuvazisi de zaten Türkiye'deki işçileri; ya Alman toplumuna uyar, Batı Alman uyruğuna geçer, Alman olursun, ya da tası-tarağı toplarsın ikilemi karşısında bırakmaktadır. İstenilen koşulu bu yukarıda sözünü ettiğimiz ikinci nesil yerine getirmektedir. Diğer kesim maddi-manevi açıdan ülkelerine bağlıdır. Batı Alman toplumuna kesinlikle ayak uyduramamışlardır. Kesinlikle ülkelerine geri dönme perspektifleri vardır. Bu nedenden dolayı bu işçilerin önemli bir bölümü Türkiye'deki geleceğini garanti altına alabilmek için çeşitli şekillerde yatırımlar yapmaktadırlar. Her yıl milyarlarca Batı Alman Markı Türkiye'ye akmaktadır. Ve büyük olasılıkla bu işçilerin önemli bölümü Batı Almanya'da kazandıkları neleri varsa, şu veya bu süre içinde kaybedecekler, yine ancak işgüçlerini satarak geçinebilecek duruma geleceklerdir. "İşçi şirketleri"nin durumunu hepimiz biliyoruz,

Bu söylediklerimizden ne sonuç çıkarır??

Somut olarak Batı Almanya'da ülkesine bir dizi bağla bağlanmış, sayıları azımsanmayacak Türkiye'deki işçiler varsa; yine Batı Almanya'da Türkiye proletaryasının öncü örgütü olduğunu söyleyen bir proletarya partisinin, bir komünist partinin örgütü varsa, bu örgütün yerine getireceği en önemli görevlerden biri bu işçileri Türkiye devrimine kazanmak, Marksizm-Leninizm ruhuyla eğitmek, sağlam bir şekilde örgütlemektir. Bunun küçük-burjuva milliyetçiliğiyle ilgisi yoktur. Bunu yapmak Türkiye devrimine ihanet etmekle, bu işçileri burjuvazinin kucağına itmekle eşdeğerdir.

Bu görevin yerine getirilmemesi için öne sürülen "kimin, ne zaman geri dönmeyeceğini saptayabilmek mümkün değildir" gerekçesi saçma-sapan bir gerekçeden başka bir şey değildir. Böyle bir gerekçe savunabilen bir örgütün Türkiye devrimi ile ilgilidir dizi görevden yan çizmesi işten bile değildir, çünkü devrimin ne zaman olabileceğini saptayabilmek mümkün değildir.

Türkiye devrimi diye bir derdi olan, Türkiye proletaryasının öncü örgütü olduğu iddiasında olan ("TKP/ML Hareketi" de bu iddiadadır) bu örgütün yurtdışındaki Türkiye'deki işçiler arasında yapması gereken şey, Marksizm-Leninizmin ilkelerine bağlı propaganda-ajitasyon, örgütlenme çalışmasıdır. Yapılan propaganda kulak verenler kendi iradeleriyle örgütlenmek istediği örgüt konusunda karar vereceklerdir. Türkiye'deki işçilerin çalışmalarıyla ilgili neden milliyetçilik, vs. değildir, kendilerini Türkiye devriminin parçası olarak görmeleridir.

Genel olarak şunu söyleyebiliriz: Ülkesine geri dönmek isteyen Türkiye'deki bir işçiyi Batı Almanya devrimine yönelik bir şekilde örgütlemek çok zordur. Batı Almanya'da kalmak isteyen yukarıda ikinci nesil diye adlandırdığımız kesimin Türkiye devrimi için örgütlenmesinin zor olduğu gibi.

Herhangi bir proleterin şu veya bu ülkenin devrimine bağlı olarak örgütlenmesi, zorla veya iradesel olacak bir iş değildir. Bir işçinin örgütlenmesi için şimdi yaşadığı yer bu ülke dir, bu ülkenin komünist partisinde örgütlenmelidir veya şu ülkeye keden gelmiştir, geldiği ülkenin komünist partisinde örgütlenmelidir diye bir ilke yoktur. Bunun aksini iddia edenler küçük-burjuva milliyetçileridirler. Proleter devrim diye bir derdi olan kişi —komünist partisinde örgütlenecek kişinin sınıf bilinçli olacağını varsayıyoruz— nerede örgütleneceğine kendi bağımsız iradesiyle karar verecektir. Başka bir ülkeden gelip, başka bir milliyet olan kişi, bulunduğu ülkenin komünist partisinde örgütlenebileceği gibi, o ülkenin insanı olan bir kimse başka bir ülkenin komünist partisinde, bu partinin yurtdışı örgütünde örgütlenebilir. Tarih bununla ilgili sayısız örneklerle doludur. Ama tabii tüm oportünistlerin yaptığı gibi, DHB oportünistleri de işine gelen örnekleri verirler; bu örnekleri de işlerine geldiği gibi yorumlarlar. Rosa Lüksemburg ve Mustafa Suphi örnek olarak verilir de, Lenin'den hiç bahsedilmez. Bilindiği gibi Lenin yoldaşın mücadele yaşamının yarısından fazlası zorunlu olarak Rusya dışında, çeşitli Avrupa ülkelerinde geçmiştir. Bu Avrupa ülkelerinde Bolşeviklerin de kardeş gördüğü proletarya partileri mevcuttu. Ama Lenin DHB'nin Türkiye'deki komünistlere, devrimcilere vaaz ettiği gibi davranıp bu partilerde örgütlenmedi; dahası, Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin yurtdışı komitesinde aktif olarak çalıştı. O dönemde RSDİP yurtdışında parti okulları oluşturdu; Rus işçiler arasında Rusya devrimine yönelik propaganda-örgütlenme çalışması yaptı; bu amaçla yayın organları çıkardı. 30 Nisan 1909 tarihinde Paris'ten Capri'deki parti okulu öğrencilerine yazdığı mektupta Lenin, bu öğrencilerin davetini kabul edemeyeceğini; gerekçe olarak da merkez organ Proletari'nin redaksiyonunu zor durumda bırakamayacağını; Paris'te oluşturulan sosyal-demokrat Duma fraksiyonunu destekleme komisyonunu yürütmeye bırakamayacağını; Proletari klübünde, yüzlerce ve binlerce Rus işçisinin yaşadığı Paris'in işçi semtlerinde konuşmalar yapması gerektiğini belirtiyor. (Bkz. Lenin, TE, c.15, s. 479, Almanca)

İşte Lenin'in ve Rusya sosyal-demokratlarının DHB'nin küçük-burjuva milliyetçisi diye eleştirmesi gereken pratikleri.

DHB neden örnekler verirken Lenin'in yanına hiç uğramıyor? Yoksa Paris'teki bu Rus işçileri göçmen işçi değil mi? Rosa Lüksemburg, Mustafa Suphi "göçmen işçi" de, Lenin değil mi?

DHB'ye göre "3. Enternasyonal, komünistlerin yaşadıkları ülkelerin partilerine katılmasını karar altına" almıştır. Kaynak gösterilmediği için bu "karar"ın olup olmadığını, ne zaman alındığını vs. denetleyemiyoruz. Ancak bizim bildiğimiz başka şeyler var. Komünist Enternasyonal'in 1920'de kabul edilen tüzüğünün 17. maddesinde:

"Bir ülkeden ötekine iltica eden her Komünist Enternasyonal üyesi, oradaki Komünist Enternasyonal üyelerinin kardeş desteğiyle korunur" denmektedir. (3. Enternasyonal, Belge Yayınları, s.28)

Tüzüğün hiçbir yerinde DHB'nin dediğine rastlanmamaktadır. 17. maddede de; iltica eden Komintern üyesinin iltica ettiği ülke komünist partisine katılması gerektiğinden değil, korunmasından söz edilmektedir. KPD'nin pratiği de bunu göstermektedir. KPD, Hitler faşizmi döneminde yurtdışında yedek bir MK oluşturmuş, yurtdışına kaçmak zorunda kalan binlerce KPD üyesi, kaçtığı ülkenin komünist partisine katılmamışlar, KPD üyesi olarak savaşmalarını sürdürmüşlerdir. Bir anlamda katılmaya gerek de yoktur, çünkü Komintern'in sekiyonu olan ayrı ayrı ülkelerdeki Komünist Partilerin üyeleri, aynı zamanda tek bir partinin, dünya partisi olan Komintern'in üyeleridir.

Peki DHB'nin verdiği örnekler onu kurtarıyor mu?

Örneğin Mustafa Suphi gerçekten de Bolşevik Parti saflarında proleter devrimi için çalışmıştır. Ama aynı Mustafa Suphi Rusya'da TKP'yi Türkiye devrimini gerçekleştirmek amacıyla kurmuş, binlerce kişilik Kızıl Ordu örgütlemiş, Kemalistlerle görüşmek için geldiği Türkiye'de Kemalist burjuvazi tarafından öldürülmüştür.

Şimdi Mustafa Suphi önce bulunduğu ülke devrimine katılmıştır denilebilir. Buna bizim diyeceğimiz şudur: Hiç merak etmeyin, eğer Batı Almanya'da 1917 Rusya'sı gibi bir durum ortaya çıkarsa, Türkiye'deki komünistler diğer milliyetlerden sınıf kardeşleriyle birlikte, Batı Alman sınıf kardeşleri yanında sosyalist devrim için mücadele edecekler, tüm milliyetlerden işçileri bu uğurda seferber etmek için uğraşacaklardır.

"TKP/ML Hareketi" de İleri'deki yazısında Türkiye'ye geri dönecek kesim olduğunu kabul ediyor. İş —böyle bir kesim olduğuna göre— bu işçiler arasında nasıl bir çalışma yapılmalıdır sorusuna gelince saçmalıklar başlıyor. "Federal Almanya"

daki taraftarlarına "açık mektup"ta "TKP/ML Hareketi" bu konuda şunları söylüyor:

"Türkiyeli göçmen işçileri ve komünizm sempatanlarını KPD içinde örgütlenmeye çağırılmamız, Almanya'da hareket olarak bağımsız bir faaliyet yürütmemizi engellemez ve bunu yapmak zorundayız da. Tabii ki bu faaliyeti, Türkiyeli göçmen işçileri Türkiye devrimi perspektifi ile eğitmek ve politik bakımdan ayrı örgütlemek anlayışıyla yürütülmeyecektir. Ama bu Türkiyeli göçmen işçiler içinde propaganda ve ajitasyon çalışması yapılmayacak, yayınlarımız dağıtılmayacak anlamına gelmez; hele hele çoğunluğunun Türkiye'ye döneceği gözönünde tutulursa. Almanya'daki Türkiyeli göçmenlerin bir bölümünün (Bir önceki cümlede çoğunluğu deniyordu, şimdi bir bölümü oldu —BN), ülkemize geri dönüş yapacakları ve buba kımdan Hareketimize görev ve sorumluluklar düştüğü Hareketimiz tarafından tespit edilmiştir."

Saçmalığın bu kadarı da fazla. Hem göçmen işçileri ve komünizm sempatanlarını kardeş gördüğün örgütte örgütlemeye çalışacakların —başka türlü davranmak DHB'ye göre küçük-burjuva milliyetçiliği olurdu—, hem de "Almanya'da Hareket olarak bağımsız faaliyet" yürüteceksin. Bu bağımsız faaliyeti ama katıyen Türkiyeli işçileri "Türkiye devrimi perspektifi ile eğitmek ve politik bakımdan ayrı örgütlemek anlayışıyla" yapmayacaksin.

Böyle bir bağımsız faaliyet yürütebilmek için bağımsız bir örgüte ihtiyaç olduğu açıktır. (DHB de bunu reddetmiyor.)

Böyle bir örgüt göçmen işçilerden oluşmayacak mı?

Sonra kardeş örgüt saflarında örgütlenmesi gereken göçmen işçilerin, çoğunluğunun veya bir bölümünün (hangisiyse artık) geri döneceği gözönünde tutularak "ülkemiz devriminin sorunlarına yabancılaşmalarını" için propaganda ve ajitasyon —onları örgütlemeksizin— yapmak ne demek oluyor? Bu onları Türkiye devrimi perspektifi ile eğitmekle çelişiyor mu? Hem çoğunluğun döneceğini söyleyeceksin, hem bunları kardeş örgüt saflarında örgütlenmeye çağıracağını, hem de Türkiye devrimine yabancılaşmalarını için bu işçiler arasında propaganda-ajitasyon çalışması yürüteceksin. Bu görüşlerin saçmalığı ortadadır. Taht kavgası insanı ne hallere sokuyor değil mi?

DHB oportünistleri de bu saçmalığın farkındadırlar ki, yukarıda alıntı yaptığımız görüşlerinin yanlış anlaşılabilirliği gibi laflar ediyorlar. "Almanya'da Hareket olarak bağımsız bir faaliyet" yürütmekten her akıl başında insanın anlayacağı şey bu faaliyeti yürütecek bir örgütün varolması gerektiğidir. Ve bu faaliyetin boyutlarının gelişmesi, örgütün gelişmesini de gerektirecektir. Bu da örgüte yeni insanların kazanılması gerektiği anlamına gelir. Bu insanlar göçmen işçiler arasından kazanılmayacak da nereden kazanılacak? DHB herhalde bağımsız faaliyet yürütmesi için gereken sayıdaki kişiyi kendi örgütünde tutacak veya örgütleyecek. Böylece de onun "proleter enternasyonalisti" anlayışıyla bakacak olursak, "azıcık küçük-burjuva milliyetçisi" olacak!

İleri'deki yazısında "TKP/ML Hareketi" bağımsız bir faaliyet yürütme perspektifinden söz etmiyor. Bu açıdan İleri'deki yazıyla, "Federal Almanya'daki taraftarlarımıza açık mektup" arasında bir çelişki olduğunu söyleyelim.

İleri'deki yazıda Türkiye'ye geri dönecek kesimin de yaşadığı ülkenin komünist partisinde örgütlenmesi gerektiği, bizim "proleter enternasyonalist" tavrın gerekçelerini özetlerken ikinci ve üçüncü noktada yaptığımız alıntılarla ortaya konmaktadır.

"Göçmen işçilerin, geldikleri ülkelerin proletaryasıyla birlikte örgütlenmesinin nesnel koşulları ortadan kalkmış ama, ya sadıkları ülkelerin proletaryasıyla her düzeyde birlikte örgütlenmesinin nesnel koşulları oluşmuştur" iddiası aptalca bir demagojiden başka bir şey değildir.

Peki bu iş nasıl olmuştur diye sorulursa cevap hazır: "Türkiyeli işçiyi kapitalizm Türkiye'den çekip dünyanın bilmem ne resine götürmüş, oradaki sınıf kardeşleriyle örgütlenmesini fabrikalarda fiilen gerçekleştirmiş"tir. Bu mantıktan hareket edilirse, aynı fabrikada yanyana çalışmayanlar her düzeyde birlikte örgütlenemezler. Hatta aynı ülkede yaşayan, ama birbirinden coğrafi olarak uzak olan proleterlerin bir örgüt için de örgütlenemeyeceklerini de söyleyebilirsiniz.

İlk önce şu her düzeyde birlikte örgütlenmeden ne kastedildiği açıkça konmamış. Herhalde bu durumda sorun daha iyi laf kalabalığına getirilebiliyor.

Bu düzeylerden biri komünist partisi içinde örgütlenmek olsa gerek. Bu konuyla ilgili görüşümüzü yukarıda koymuştuk, bu rada tekrarlamayı gereksiz buluyoruz. Bunun dışında komünist partisinden daha alt düzeydeki örgüt şekli; işçi sınıfının en önemli yığın örgütü sendikalar sözkonusu ediliyor herhalde.

DHB'nin meseleyi böyle açmaması, her düzeyde gibi genel laflar etmesi herhalde bunu gizlemek için olacak, çünkü sendikalar açısından beraber örgütlenme, milliyetlere göre örgüt -

lenme diye bir sorun yok. Batı Almanya'da çalışan tüm işçiler işkollarına göre sendikalar içinde zaten örgütlenmişlerdir. Kı sacası burada "her düzeyde" lafı gereksiz bir laftır. İşin özü yerli-yabancı tüm proleterlerin buldukları ülkede bir ve aynı parti içinde örgütlenip örgütlenmeyeceğidir. DHB de zaten yurtdışı örgütünü dağıttıktan sonra örgütlü insanlarına, sempatanlarına buldukları ülkedeki kardeş partileri içinde (anlamsız olacağını farkında olduğundan sendikalar içinde de gel) örgütlenmeleri gerektiğini söylüyor.

Bütün bunlar başka bir aptalca demagoji ile biraz daha ileri götürülüyor. DHB'ye göre Alman(!) burjuvazisi yabancı proleterlerle Alman(!) proleterlerinin her düzeyde birlikte örgütlenmesini koşullarını hazırlamakla kalmamış, Alman(!) burjuvazisine karşı birlikte savaşımının koşullarını da hazırlamıştır.

Yukarıda Batı Almanya'da çalışan işçilerin sendikalarda bir arada örgütlenmelerini belirtmiştik. Yani hangi milliyet ten olursa olsun, hangi ülkeden gelirse gelsin aynı fabrikada veya aynı işkolunda çalışan tüm işçilerin sendikal savaşımını bir arada yürütmelerinin koşulu mevcuttur. **ХИЖ**

Yine yukarıda kendini bulduğu ülkedeki proleter devrimin unsuru olarak gören her göçmen içinin kendi iradesiyle verdiği kararla o ülkenin komünist partisinde örgütlenebileceğini belirtmiştik. Yani komünist partisi içinde beraber örgütlenmenin de koşulları vardır. Ama bundan aynı komünist partisi içinde muhakkak beraber örgütlenmelidir, aksi takdirde küçük burjuva milliyetçisi olunur sonucu nasıl çıkarılabilir?

Batı Alman burjuvazisine karşı savaşım aynı komünist parti si içinde örgütlenmeden de verilebilir. Türkiyeli komünistlerin mücadelesi buna örnektir. (2)

Sorun gelip kendini somut olarak Türkiye devriminin bir un suru olarak gören, Türkiye devrimini her alanda yurtdışından (Lenin ve diğer sosyal-demokratların yaptığı gibi) desteklemek (hatta yerine göre önderlik etmek) isteyen bir proleterin ne yapacağına dayanmaktadır. DHB'ye göre böyle kişilerin, geldiği ülkenin devrimine bağlı olarak, o ülkenin komünist partisi içinde örgütlenmeleri gerektiğini söylemek, bu kişileri "Türkiye devriminin malı" olarak görmek, "dünya proleter devrimi ve onun bileşeni olarak falan ülkedeki devrim beni ırgalamaz" demektir. Böyle düşünenler "tek tek ülkelerin devrimlerini, birbirinden ve genel olarak dünya proleter devrimi sorunundan tecrit edilmiş, kendi başına ve kendi kendine yeterli bir sorun olarak düşünüyor" demektir DHB'ye göre. (3)

Bu da "küçük-burjuva milliyetçiliği"dir. DHB bunun aksini savunmakta ve uygulamaktadır. Tabii bu çok "proleter enternasyonalisti" görüşü savunup uygulayanlar, Lenin yoldaşın "küçük burjuva milliyetçisi" tavrına bir açıklama bulmak ya da onu e leştirmek zorundadırlar.

Yurtdışındaki Türkiyeli komünistlerin kendi örgütlerinde örgütlenmeleri, hiçbir şekilde onların Batı Alman proletaryasıyla birlikte Batı Alman burjuvazisine karşı birlikte mücadele etmelerinin önünde engel değildir; Lenin'in ve diğer Marksist Leninistlerin örnek olarak gösterdiğimiz tavırlarının engel olmadığı gibi.

**PROLETER ENTERNASYONALİZMİ MASKESİ ARDINDA
 KÜÇÜK-BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİ**

İleri'deki yazıda şöyle deniyor: Politikamızın "kavranabilmesi için küçük-burjuva milliyetçi bakış köklü olarak aşılması, sağlam bir proleter enternasyonalizmi bilincinin oluşması gerekir". Yani DHB'de milliyetçi bakış açısı "köklü olarak", a şılmış, sağlam bir proleter enternasyonalizmi bilinci oluşmuş tur.

Biz yukarıda proleter enternasyonalizmi adına savunulan politikanın saçmalığını, bu politikanın proleter enternasyonalizmiyle ilgisi olmadığını bizzat Lenin yoldaşın örneklerle ortaya koymaya çalıştık.

Bize göre bu politika, "TKP/ML Hareketi"ne kardeş gördüğü "K"PD tarafından, proleter enternasyonalizmi adına yutturulan onun sosyal-şöven politikasıdır. DHB'nin bunu yutmasını ve proleter enternasyonalizmi diye savunmasının da belli nedenleri vardır. Bunu aşağıda açıklayacağız.

Türkiyeli komünistler (eski ML'li) KPD'yi çok iyi tanımaktadır. "K"PD Batı Almanya'daki diğer oportünist, sosyal-şöven örgütler gibi Batı Alman işçi sınıfı içindeki çalışmada pek başarılı olamayınca, gözünü Batı Alman işçi sınıfına oranla daha politikleşmiş, özellikle de Türkiyeli işçilere dikmiştir. DHB'nin yeni savunmaya başladığı "proleter enternasyonalizmi" politikası sosyal-şöven "K"PD'nin yıllardır savunduğu politikadır. Türkiyeli Marksist-Leninistler kendi pratiklerinde bunu yaşamışlardır.

Bu politika Marksizm-Leninizme kesinlikle dayandırılmaz.

"K"PD'nin sosyal-şöven politikası yabancı işçilerle sınırlı kalmaktadır. "K"PD kendini tüm(!) Alman proletaryasının öncü örgütü olarak görmekte, Doğu Almanya'da da örgütlenmeye çalışmaktadır. Bu Büyük-Alman şövenisti görüşü de DHB'ye doğru gelmektedir ki, milliyetçiliği "köklü" olarak aşmış olan DHB, yazısının her yerinde "Roter Morgen"ın basın şenliğine gönderdiği bildiride Alman(!) proletaryasından, Alman burjuvazisinden söz etmektedir. Sağlam bir "proleter enternasyonalizmi" bilincinin oluştuğu(!) DHB, aynı itikamcı Batı Alman emperyalist burjuvazisi ve kardeşi "K"PD gibi tarihsel olgulara gözlemini kapayarak; bugün Alman Demokratik Cumhuriyetinin ayrı bir devlet olduğu; Batı Almanya ve Doğu Almanya'da iki ayrı devrimle parçalanması gereken iki ayrı devlet çarkı olduğu; bunun iki ayrı parti gerektirdiği gerçeklerini atlıyor. Bugün Doğu Almanya ve Batı Almanya'nın tümüne Almanya deyip; bütün Almanya için konuşanların; yarın "1937 sınırları" içindeki Almanya adına; öbür gün bütün Almanca konuşan alan için (Avusturya,vb) için konuşmaları şaşırtıcı olmaz.

Aynı DHB'nin yazısında şunları okuyoruz:

"Kimin Marksist-Leninist olduğu sorununa gelince: Bu sorun bir kardeş partilerin ve ne de uluslararası toplantıların kararıyla çözülür. Bu sorun, ülkemizde (ve genel olarak) Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkan parti ve örgütler arasındaki mücadelelerle çözüme bağlanır."

Yani bir partinin Marksist-Leninist olup olmadığına o ülke devrimiyle doğrudan ilişkisi olmayan diğer ülke komünist partileri karar veremezler, bu sorun o ülkenin bir iç meselesidir. İşte "tek tek ülkelerin devrimlerini birbirlerinden ve genel olarak dünya proleter devrimi sorunundan" ayrı ele almama ya vaaz eden DHB'nin bundan ne anladığını gösteren tavrı.

Ama buradan anlaşılması gereken şey, DHB'nin söylediklerinin tam tersine, herhangi bir ülke Marksist-Leninistlerinin veya komünist partisinin başka ülke devrimiyle de ilgilenmesi gerektiği; diğer ülke komünist partilerinin gerek ülke devrimiyle ilgili programatik görüşleriyle, gerekse uluslararası komünist hareket sorunlarıyla ilgili (ki bu konu ile ilgili tavrı da DHB'nin söylediğinin tersine Marksist-Leninist olmanın kastaslarındandır) vs. ilgilenmesi gerektiği; gördüğü hataların aşılmasında, eksikliklerin giderilmesinde, vs. yol gösterici olması gerektiğidir. Marksist-Leninist ustaların ve diğer Marksist-Leninistlerin pratiklerinde de açıkça görülen bu doğru anlayış, proleter enternasyonalizminin gereklerinden biridir. DHB'nin anlayışıyla yola çıkılırsa, örneğin Kruşçev'in ne olduğuna karar verilemez, çünkü bu sorun Sovyetler Birliği'nde "Marksizm-Leninizm" adına ortaya çıkan parti ve örgütler arasındaki mücadelelerle çözüme bağlanmamıştır. Bu görüşün saçmalığı ortadadır. Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele, tüm hatalarına, eksikliklerine karşın o gün Marksizm-Leninizmi temsil eden parti ve örgütler tarafından verildi. Ve bu gün biz bu hataları ve eksiklikleri kavradığımız ölçüde bu mücadeleyi derinleştirme, Kruşçev revizyonizminin tüm etkilerini saflarımızdan, ve dünya komünist hareketi saflarından temizleme mücadelesi veriyoruz.

DHB'nin tek tek ülkelerin devrimlerinin dünya proleter devrimlerinden ayrı ele alınmamasını anladığı şey, komünist partilerin yurtdışı örgütlerini dağıtıp, sözkonusu ülkedeki kardeş komünist parti içinde örgütlenmektir.

Peki nasıl oluyor da DHB bu cümleden anlaşılması gereken şeyi önlüyor da, hiç ilgisiz bir sonuç çıkarabiliyor?

Neden işine geldiği gibi yorumlayıp "proleter enternasyonalisti" tavrını haklı çıkarmaya çalışıyor?

Nasıl oluyor da "K"PD, DHB'yi kardeş görmediği halde, DHB, "K"PD ve diğer AEP çevresindeki partileri kardeş ilan ediyor; "K"PD'nin sosyal şöven politikasını savunuyor?

Bunlar, —yukarıda ortaya koyduğumuz gibi DHB'nin savunduklarının proleter enternasyonalizmiyle hiçbir ilgisi olmadığı görüşü de gözününe alınırsa— ancak bir tek şekilde açıklanabilir: O da DHB'nin yanıp tutuştuğu AEP çevresinde yer alabilmek, TD"K"PD'nin tahtına oturma arzusunu gerçekleştirebilmek için böyle cambazlıklara başvurduğudur.

Daha önceki sayılarımızda AEP çevresinde çatırdamalar olduğunu duyurmuştuk. Bu tartışma içinde her iki oportünist grup da bunu kabul ediyor; TD"K"PD, DHB'nin bu çatlaklardan yararlanmaya, "payeler" elde etmeye çalıştığını söylerken, DHB de cevabında yığıtçe "hiçbir zaman ve hiçbir kimseye ne yaltaklandık"larını, "ve ne de başkalarından 'payeler' elde etmeye ihtiyaç"ları olduğunu yazıyor.

Payeler elde etme ihtiyacı olmadığını söyleyen DHB bir cümle sonra baklayı ağzından çıkarıyor:

"Diğer yandan kardeş olarak değerlendirdiğimiz partilerle, ilkeli bir temelde elbette ki, ilişki kurmak istiyoruz. Bu anlamda gerekli çabayı harcama konusunda uzun süre yeter-siz bir konumda kaldığımızı ve bu durumun, TDKP oportünist

lerinin işine yaradığının, bu oportünist mikrobu uluslararası komünist harekete bulaşmasında önemli bir etken olduğumuz bilincindeyiz. Ne var ki, bundan ötürü telaş ve paniğe kapılmamız için bir neden yok. Doğru bir yolda olduğumuz muzun inancıyla dopdoluyuz ve doğru bulduğumuz şeyleri gerçekleştirmekten asla geri durmayacağız."

Eh, işte artık DHB "ilkeli bir temelde", kardeş olarak değerlendirildiği parti ile ilişki kurabilmek için gerekli çabayı harcamaya başlamıştır.

DHB oportünistlerinin bu "doğru" yolda devam ettikleri sürece "K"PD aracılığıyla "Uluslararası Komünist Hareket" tarafından tanınması, muradına ermesi ihtimali vardır.

Ve DHB'nin tüm çabası bu muradına erebilmek içindir. Proleter enternasyonalizmiyle ilgili tüm parlak sözler ardında DHB'nin iki taraflı şövenizmi sırtlıyor:

Batı Almanya'da "tek tek ülkelerin devrimlerini ... proleter dünya devrimi sorunundan" ayrı ele almama adına, tüm Türkiye işçileri "K"PD'de örgütlenme; "K"PD'nin sosyal-şöven politikasına boyun eğme, uygulama.

Türkiye'de kimin Marksist-Leninist olduğuna karar vermenin Türkiye devriminin bir sorunu olduğunu savunup, Türkiye devrimini proleter dünya devriminden koparma.

DİPNOTLAR:

(1) Emeğin Sesi'nde sözkonusu yazı yayınlandıktan aşağı yukarı bir ay sonra 10.7.1982 tarihinde "TKP/ML Hareketi" Almanya Yönetimi" "F. Almanya'daki taraftarlarımıza açık mektup" başlığıyla, "proleter enternasyonalisti" kararın nasıl yaşama geçirileceği konusunda, bundan sonra yurtdışında örgütlenilirse nasıl örgütlenileceği konusunda bilgi veren bir yazı yayınladı. (*) Bu yazı kendi içinde ve ileri'deki yazıyla çelişkilidir. Bu meseleye de yazımızda değineceğiz.

(*) Bu yazıda Marksist-Leninist parti öğretisiyle taban tabana zıt görüşler de savunulmaktadır. Ancak biz bunlara konumuzun dışında olduğu için burada değinmeyeceğiz.

() Bununla kesinlikle Türkiye komünistlerinin Batı Alman burjuvazisinin devletini yıkıp, kendi iktidarını kurma mücadelesinde Batı Alman proletaryasına önderlik etme vs. anlaşılmalıdır. Bu Batı Alman komünistlerinin görevidir.

(3) Bu konuda DHB'nin durumu, burada savunduklarıyla ileride söylediklerinin çelişmesi açısından ilginçtir. Buna daha sonra değineceğiz.

Spartaküs'ten bazı inciler

Spartaküs S.5'te, eski kardeş örgütlerin 1 Mayıs 1983'te Frankfurt'ta düzenledikleri "Marks'ın Güncel Öğretileri" toplantısı üzerine bilgi veriliyor. Bilindiği gibi, sözü geçen toplantı GDS'in ve diğer eski kardeşlerin 1 Mayıs'ta bizim düzenlediğimiz 1 Mayıs yürüyüşüne katılmama ayıbını örtme görevini gören bir incir yaprağı idi. Bu toplantı üzerine biz daha önce okuyucularımıza bilgi vermiştik. Mayıs 1983 tarihli özelsayımızda bu toplantıyı değerlendirmiştik.

Şimdi Spartaküs yazarları aynı konuda olguları tersyüz ederek "bilgi" veriyorlar. Böylece GDS ve eski kardeşlerin neden kamuoyuna açık bir toplantıyı banta almaya karşı çıktıkları -nın hikmeti çıkıyor ortaya! Dilin kemiği yoktur! Belgesi olmadığı zaman istediğiniz şeyi söyleyip, ardından onun söylemediğini söyleyebilirsiniz! Olguları çarpıtıp, belge olmadığı için tartışmayı kısır bir dedim-demedim tartışmasına dönüştürebilirsiniz!

Biz özellikle toplantıda olanların Spartaküs'ün yazdıklarını karşılaştırarak okumasını tavsiye ederiz. Böylece kişinin oportünist düşünceler tarafından nerelelere götürüldüğünün ilginç örnekleri görülebilir.

Biz burada yalnızca Spartaküs yazarlarının kafa yapısı üzerine bilgi veren (ki yazı imzasız yayınlandığına göre Yazı Kurulunun yazısıdır) bir-iki örnek üzerinde durmakla yetineceğiz:

"Ancak BP'den bir grup provokatör unsur 'tesadüfen' toplantıda kalmışlardır." (Spartaküs, S.5, s.15)

"Bu durum karşısında toplantı sorumluları şu sorunla karşı karşıya kalmışlardır: Ya bu provokatörlerin toplantıya sabote etmelerine göz yumulacak, ya da proletarya demokrasisinin uygulanması için proleter demokrasisini yıkmak isteyenlere karşı diktatörlük uygulanacaktır. İşte kardeş örgüt-

"İŞÇİNİN SESİ" ÜZERİNE

ler bu andan itibaren Spartaküs taraftarlarının konuşmalarını garantilemek için bu sabotörlere karşı sopaları çekmek, eleştirilerin silahını, silahların eleştirisi ile değiştirmeyi seçenek yaptılar. Ve demokrasiyi engelleyen unsurların olay çıkarmadan dışarı atılmalarını sağladılar. Bu kuşkusuz tek tutarlı doğru bir tavidir." (s.15)

Bu iki alıntı aslında her kelimesi yazarlarının niteliği hakkında bilgi veren incilerdir. Biz burada yalnızca birkaç nokta üzerinde durmayı yeterli görüyoruz.

Toplantıdan bir bölüm yoldaş, daha önce bilgi verdiğimiz gibi, toplantı bitmeden ayrıldılar. Toplantı sonuna dek orada kalmak için geride kalan yoldaşlar için Spartaküs'ün değerler dirmesi açık: Bunlar "provokatör unsurlar"dır... "Provokatör"lerdir.

Daha düne kadar birlikte çalıştığın, aynı örgüt içinde yer aldığın, omuz omuza mücadele ettiğin insanları; görüş ayrılığı ve örgütsel ayrılık yüzünden "provokatör", "karşı-devrimci", "ajan" vb. ilan etmek her zaman burjuvazinin ve revizyonistlerin yöntemi olmuştur. Bu tip bir "siyasi", "ideolojik" mücadele, yalnızca onu yürütenin acizliğini ifade eder, o kadar!

Bizi meraklandıran şey, Spartaküs veya eski kardeşler için den bir kişinin de olsa bu gibi tavırlar karşısında bu ne biçim iş, biz düne kadar provokatörlerle aynı örgütte, Bolşevik Parti mi iş ediyorduk? Çok tutarlı GDS, MLPÖ provokatörlerin başını çektiği bir örgütle mi yıllardır kardeşti, vs. soruları sorup sormadığıdır.

Esasında "provokatör" değerlendirmesi; "sopaları çekmek" diye adlandırılan olayın haklı gösterilmesi için Spartaküs açısından zorunluluktur. Onlar devrimcilikle ilgisi olmayan tam da provokatörce bir eylemi haklı göstermek için, Bolşevik Partizan taraftarı yoldaşlarımızı provokatörler olarak adlandırıyorlar.

Biz komünistler "provokatör" şeklinde bir genel değerlendirme devrimci çevre içinde sorumsuzca kullanılmasına karşıyız.

Böyle bir suçlamayı getirenden her devrimci bu suçlamayı ispatlanmasını talep etmelidir. İspatlamadan böyle iddialar ile sürenler devrimci çevre içinde tecrit edilmelidir. Bunların siyasi sahtekar olduğu herkese gösterilmelidir. Bunu yapmayan, böyle konularda susanlar devrimcilerin birbirini kırma sına uygun ortamı hazırlamaya suç ortaklığı yapma konumunda dirlar.

Bolşevikler II. Konferanslarında devrimciler arası ilişkiler sorununu tartışmışlar; ve devrimciler arasındaki çelişmelerin şiddet kullanmadan çözülmesi yönünde oybirliğiyle karar almışlardır. Bugün Spartaküs safında olan iki eski Parti üyesi de bu karara katılmıştı. Bugün Spartaküs saflarında olan hiçbir sempatican da bu karara karşı çıkmamıştı! İşte "provokatör" şeklindeki adı ispatsız iddianın hikmeti budur! Tabii ki provokatörlere karşı sopa çekmek, şiddet kullanma tehdidi savurmak, ve evet kullanmak doğrudur! O halde "provokatör"!

Biz bütün devrimci kamuoyu önünde, bu değerlendirmeyi yapanları ispata çağırıyoruz! Provokatör olarak değerlendirdiğiniz yoldaşlarımızın provokatör olduğunu ispatlayın! Bunu yapmak boynunuzun borcudur. Bunu yapamazsanız, yapmazsanız, sizler kendinizin siyasi soytarılar ve sahtekarlar olduğunuzu bir kez daha belgeleyeceksiniz!

Bir mesele de "eleştiri silahının yerini, silahların eleştirisinin alması" konusunda edilen laflardır. Burada Sparta-küs yazarlarının ettiği laflar bize 1970'lerde "halk savaşı" lafını ağızlarından düşürmeyen, lafta aşırı şiddet yanlısı, gerçekte ise pasifist, korkak küçük burjuvalar olan Şafak revizyonistlerinin tavrını hatırlatıyor!

Eğer yoldaşlarımız sopa çekip, üzerlerine gelenlerin butav rı karşısında salonu olaysız terkettilerse; bu onların devrim karşı duydukları sorumluluk sonucudur. O salonun savaş yerine çevrilmesi, sopalarla yürüyenlerin sopalarının nasıl kullanılacağına onlara gösterilmesi mümkündür! Ama bunun yapılması -belki "silahların eleştirisi" siarını böyle aptalca kullanlara ders verme dışında- hiçbir işe yaramazdı. Ve böyle bir olay genelde Batı Alman emperyalizmine yarar, onu sevindirirdi.

İşte olay çıkmamasının tek sebebi budur! Marks'ın "silahların eleştirisi" siarını nerdeyse çelik-çomak oyunu için kullanıp adileştiren sahte kahramanlar büyük laflardan vazgeçip gerçekleri görseler, kuşkusuz hayırlı bir iş yapmış olurlar!

R. Yürükoğlu, "Yaşayan Sosyalizm" başlıklı kitabında "Her kişi ya da örgüt güneşin altındaki yerlerini, öteki kişiler ya da örgütlerle olan farklılığı aracılığı ile belirleyebilir" ("Yaşayan Sosyalizm", s.13) diyor.

R. Yürükoğlu ve "İşçinin Sesi", T"K"P MK'ne göre T"K"P' -den atıldıkları, kendilerine göre T"K"P'nin "Leninci" kanadını oluşturdukları gündün bu güne hemen hemen her konuda, bir kaç konere fikir değiştirerek yazdılar.

İşte R. Yürükoğlu'nun yukarıdaki sözleri, bu yazılarının, bu yazı bolluğunun özünü kısa bir formülasyonla ortaya koymakta:

Farklılık yaratılın ki, R. Yürükoğlu(1) ve "İşçinin Sesi" "güneşin altındaki yeri"ni alsın!

R. Yürükoğlu'nun yarattığı bu tür "farklılıklar"a yüzey -sel, görünüşteki farklılıklar adı veriliyor. Bu tür farklılıklar hiç de farklılık değildir!

T"K"P'nin her iki kanadı da, her ikisinin de ideolojik temelini oluşturan Kruşçev revizyonizmini, işte bu revizyonist özü aynen muhafaza etmektedirler.

Bu tespitimizi R. Yürükoğlu ve "İşçinin Sesi"nin revizyonist özünü sergileyen bir dizi makaleler aracılığıyla ispatlayacağız.

Makalelerimize Kıbrıs'ın bundan 9 yıl önce Türk hakim sınıfları tarafından işgali ile ilgili "İşçinin Sesi"nin görüşleri ile başlayalım.

1. MAKALE

"KIBRIS SORUNU" VE "İŞÇİNİN SESİ" HAINLERİ

-A-

Kıbrıs'ın işgalinin hemen ardından "İşçinin Sesi"nin bir sayısını çıktı. Elimizde bu sayının tam olmayan fotokopisi mevcut. Aşağıda bahsi geçen "İşçinin Sesi" sayısından birtakım alıntılar sunuyoruz:

"Ecevit hükümeti yıllardır bir barut fıçısı haline getirilen Kıbrıs'a askeri bir müdahale yapmak zorunda kaldı."

"Türkiye hükümeti de barışçıl bir çözüm bulunması için hemen hemen her yola başvurdu."

"Ne var ki, NATO ve Amerika barışçı çözümü engelledi."

"Politik çözüm yolları kapanınca Türkiye hükümeti çıkartma kararı aldı. Bu hareketin savaşı değil barışı amaçladığını belirtti."

"Bu mücadelede Ecevit hükümetine ilk desteği veren Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler oldu."

"Buna karşılık NATO ve Amerika Kıbrıs'ı parçalayarak kendilerine bağlı bir üs yapmak için çalışıyor."

"Bütün bunlar gerçek dostlarımızın kimler olduğunu gösterirken ..."

"Gericilere dikkat"

"Bunlar milliyetçilik hislerini kamçılayarak bu harekete saldırgan bir yön vermek istiyorlar."

Tabii Bülent Ecevit'in resminin de "İşçinin Sesi"nde şeref köşesinde yerini aldığını belirtmekte yarar var.

Şimdi de "İşçinin Sesi"nin bir öğrenci örgütünden başka birşey olmayan İTÖF'ün (İngiltere Türk Öğrenci Federasyonu) "İTÖF Bülteni" adlı yayınının yine o dönemde çıkan ve elimizde sadece Kıbrıs ile ilgili bölümü bulunan sayısından bazı alıntılar sunalım:

"Bugün tüm ilerici dünya kamuoyu yabancı askeri birliklerden ve üslerden arınmış, barış içinde, bağımsız ve demokratik Kıbrıs görmeyi özlemektedir. Türk Silahlı Kuvvetlerinin yaptığı çıkartmanın - Ecevit hükümetinin de sözü verdiği gibi - bir garantör devletin uluslararası hukuk çerçevesi içinde Kıbrıs'ın egemenliğini ve bağımsızlığını en kısa zamanda sağlamayı amaçlayan bir polis hareketi sınırları içinde kalmasını istemektedir."

Bir "Bağımsız Kıbrıs" toplantısı ve ardından Ecevit hükümetine "Sayın Başbakan" başlıklı bir telgraf... Son sözleri şöyle:

"... Bağımsız demokratik Rum ve Türk halklarının özgürce yaşadığı Kıbrıs'ı kurma yolundaki tüm çalışmalarda başarılar diler, saygılarımızı sunarız."

AYNI ŞEKİLDE TUTUKLU YAKINLARININ TOM BASKI VE YASAKLARA RAĞMEN YOROTTOĞOĞ EYLEMLER DE DİRENME SEMBOLLERİ OLARAK SELAMLADIĞIMIZ EYLEMLERDİR !

BOTON BUNLAR AÇIK BİR ŞEKİLDE EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE TESLİM OLMAMANIN; MÜCADELE NİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN EYLEMLER OLARAK BÜYÜK BİR DEĞERE SAĞIPTİR !

PROLETER DESTEK YANLIŐLARIN ELEŞTİRİSİNİ GEREKTİRİR !

AÇlık direniőinde bulunan devrimciler, çağrılarında Şöyle diyorlar: "Herkes bulunduğu yerde İstanbul'da tüm askeri cezaevlerinde 2000'in üzerinde siyasi tutuklunun sürdürdüğü süresiz aÇlık direnişine destek olmalı, cuntanın baskı ve işkencelerini teşhir etmelidir."

"Faşist cuntaya karşı olan tüm ilerici, demokrat, devrimcileri, ilerici kamuoyunu mücadeleyle destek olmaya çağırıyoruz."

Yurtdışında bütün oportünist-revizyonist cephe bu aÇlık direniş haberini alır almaz; burada da aÇlık direnişçilerinin "Dünya ve Türkiye Halklarına, ilerici Kamuoyuna, Demokratlara, Tüm Devrimcilere" yaptıkları **çağrının çizgisi temelinde** destek eylemleri düzenlediler. Bu oportünist ve revizyonistlerin **hiçbiri**, çağrıya tek bir eleştiri getirmedi. Aralarında esas çatışma noktası; Türkiye'de TKP-TİP-TŐİP gibi Rus sosyal emperyalizminin uşağı partilerin bu aÇlık direnişini desteklemedikleri, ona katılmadıkları **halde**, buna rağmen yurtdışında eylembirliğine çağrılıp çağrılmaması noktası oldu!!! Ve sonunda çağırma taraflıları ağır bastı! Şimdi Türkiye'deki yandaşları aÇlık direnişini desteklemeyen Rus sosyal emperyalizminin açık uşakları; yurtdışında oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurları ile "omuz omuza"(!) aÇlık direnişçilerinin eylemini destekliyor!!! Destek(!!!) Batı Alman emperyalizminin ve diğer batılı emperyalist güçlerin güya ilerici!!!, demokrat!!! siyasi temsilcilerinin cuntaya karşı tavır almasını sağlamaya çalışmaya yönelik eylemlerle oluyor! Bir SPD milletvekilinin, bir kilise sözcüsünün aÇlık direnişçileri lehinde sözde tavır takınması "zafer" olarak kutlanıyor! Biz komünistler proletarya ile burjuvazi, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki her türlü ayırım çizgisini yok eden; güya demokratik olan emperyalist burjuvazinin bir kısmının desteğini alma üzerine kurulu bir "destek" çalışmasına hayır! diyoruz.

Biz **destek** konusunda doğru olan tavrın; eylemin doğru olan yanının desteklenmesi, bunun en geniş propagandası; ve yanlış olan yanına karşı ideolojik mücadele olduğunu düşünürüz.

Biz yukarıda aÇlık direnişçilerinin eyleminde doğru bulup desteklediğimizin ne olduğunu ortaya koyduk: Doğru bulup desteklediğimiz, bu eylemle gösterilen "teslimiyet yerine direniş" anlayışıdır!

DİRENİŞ REFORMCU BİR ÇİZGİ ÜZERİNDE YÜKSELİYOR

Ama ne yazık ki; bu direniőün üzerinde yükseldiği çizgi, eylemin bütün yiğitliğine, eyleme katılanların kuŐku duymadığımız devrimci niyetlerine rağmen yanlıştır; devrimci değil reformcu bir çizgidir! Neden?

Stalin devrimci ile reformcu arasındaki farkı Şöyle açıklıyor:

" Reformcu için reform herŐeydir, devrimci çalışma ise sadece gelip geçicidir, lafı e dilecek bir konudur, gözboyamaya yarar. Onun için reform, reformcu taktikle burjuva iktidarı koşulları içinde, kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti, devrimci ögelerin dayanıŐmasını baltalamaya yarayan bir aleti haline gelir.

Devrimci için ise tersine esas olan reform değil, devrimci çalışmadır. Onun için reform devrimin ikincil ürününden başka birşey değildir. Onun için devrimci taktik ile reform, burjuva iktidarı koşulları içinde doğal olarak bu iktidarı baltalayan bir araç, devrimi pekiŐtiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir." (Stalin, Leninizmin Sorunları, s.83)

Reformun "devrimin ikincil ürünü olması"nın; bugün cuntaya ve onun işkence, hücre hapsi, vb. uygulamalarına karşı mücadele açısından anlamı nedir?

Bu soruya bizim verdiğimiz cevap Şöyledir:

Bugün askeri faşist cuntaya, ve onun bir dizi uygulamasına karşı mücadelede **devrimci tavır**; bu mücadeleyle genelde işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimine **tabi e le almak** şeklindeki tavidir. Bu somut olarak mesela cuntaya karşı mücadele edilirken, cuntanın ülkemizde **emperyalizmin** ve uşaklarının bugünkü iktidar biçimi olduğunun; ve sorunun yalnızca cuntanın değil, ülkemizde emperyalizmin ve uşaklarının iktidarının yıkılması olduğunun bilince çıkartılması; bunun ancak işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile mümkün olduğunun propagandasının merkeze konması demektir. Bu "cuntaya

karşı" mücadele adına şu veya bu emperyalist güç ile ittifak içine girmek; cuntaya karşı mücadele adına; "anti-cuntacı" karşı-devrimcilerle uzlaşmamak demektir.

Ya da cunta döneminde çok daha yaygın ve daha sistemli bir şekilde uygulanan işkenceye karşı mücadelede; işkencenin ülkemizde faşist iktidarın doğal yolarkadaşı olduğunu, faşist iktidarların nitelikleri gereği işkenceci olduğunu; ve eğer birkaç işkence olayına karşı tavır takınmak zorunda kalıyorlarsa, bunun onlardan söke söke alınan bir taviz olduğunun ve onlar açısından gözboyamaktan başka bir işe yaramadığının propagandası merkeze konmak zorundadır. Vb.

Biz hiçbir şekilde bugün de, mesela devrimci tutukluların yaşama şartlarının düzeltilmesi için; ya da Türkiye'de emekçi sınıfların yaşama şartlarının düzeltilmesi için somut isteklerle mücadele yürütülmesine karşı değiliz. Karşı olduğumuz, böyle mücadelelerin devrim mücadelesine tabi kılınmamasıdır. Bu mücadelelerin devrim perspektifinden kopuk olarak yürütülmesidir. Bu gibi mücadelelerde esas amacımız devrimin öznesi olan kitlelere, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara düzenin gerçek karakterini göstermek; onların bilinç seviyesini yükseltmektir. Reform için mücadeleye bu perspektifle yaklaşmayan, kaçınılmaz olarak reformist konuma düşer. Buna en son örnek, açlık direnişinin çizgisidir. Açlık direnişçilerinin açıklamasında ortaya çıkan çizgi reformcu bir çizgidir. Bu açıklamada somut olarak yapılan faşist baskılar anlatılmakta ve şu talepler ileri sürülmektedir:

- "- Tek tip cezaevi elbiselerinden vazgeçilmesi ve sivil elbiselerin geri verilmesi
- İşkence, baskı ve tüm yasaklara (Avukat, ziyaret, havalandırma, gazete, kitap, kalem - gıt-kalem) son verilmesi
- Kanlı tertip ve işkence için yapılan hücre sisteminin kaldırılması, koğuş sistemine dönülmesi
- Politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi"

Bu taleplerden birincisi (tek tip cezaevi elbisesinden vazgeçilmesi, sivil elbiselerin geri verilmesi) bizzat faşist cunta şartlarında gerçekleşmesi mümkün olan; ve gerçekleşmesi cuntaya çok büyük zarar vermeyecek olan bir taleptir. Kuşkusuz bu talebin gerçekleşmesi, cuntanın şimdilik bir adım geri atması demek olacaktır. Ve eğer direnme olmasa böyle bir geri adım sözkonusu olmaz.

Avukat, ziyaret, havalandırma, gazete, kitap, kalem konusundaki yasaklamaların da bizzat faşist cunta şartlarında önemli ölçüde yumuşatılması mümkündür, ve bu da ancak mücadeleyle, direnişle mümkün olabilir. Aynı şey hücre tipi cezaevleri için de - ilk ikisinden çok daha zor olmasına rağmen - sözkonusudur. Kuşkusuz bu taleplerin elde edilmesi, mahkumların durumunu biraz düzeltir, morallerini biraz yükseltir, devrimci çalışma için şartları biraz iyileştirebilir. Bu yüzden bu taleplerin ileri sürülmesi doğrudur. Bu talepler ileri sürülürken, devrimci tavır, bunların elde edilmesinin hiçbir şekilde faşist cunta iktidarının niteliğinin değişmesi anlamına gelmediğinin; onların ancak mücadele sonucu böyle tavizler verebileceğinin en baştan ortaya konması, teşhir edilmesidir. Aksi takdirde; cuntaya kendisinin de aslında aşırılıklara karşı olduğunun propagandasını yaptığında inanılır olma fırsatı verir. Onlar nasıl bir-iki işkence olayını araştırmalarını "işkenceye karşı" olduklarını göstermek için kullandırlarsa; direniş sonucu vermek zorunda kalabilecekleri bazı tavizleri de, aslında kendilerinin bunlara karşı olduğunu göstermek için kullanabilirler, ve kullanmaya çalışacaklardır. Bu yüzden devrimci bir çağrı, bu talepleri ileri sürerken, muhtemel sonuçlara göre de doğru bilinci kitlelere ulaştırmak zorundadır. Bu çağrıda yoktur. Bundan önemlisi, işkence ve baskıya son verilmesi, ve politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi talepleridir!

İşkence ve baskıya son verilmesi, ne faşist cunta şartları altında; ne faşizmin bir başka çeşidi altında, ne de burjuva demokrasisi şartları altında mümkün değildir! İşçi sınıfı, emekçi halk ve devrimcilere burjuvazinin iktidarı şartlarında **şu veya bu biçimde işkence ve baskı gündemde olacaktır**. Baskı ve işkence işçi sınıfı, emekçi yığınlar ve devrimciler için; **sömürü düzeni** şartlarında düzenin kaçınılmaz yolarkadaşlarıdır. Burjuvazinin faşist diktatörlüğü şartlarında (ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü şartlarında) işkence çok daha açık olarak düzenin ayrılmaz bir parçasıdır. (Kaldı ki, proletarya diktatörlüğünde de **baskı** olacaktır. Ama bu işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde değil; burjuvazi, sömürenler, ve onların düşüncesi üzerindeki bir baskı olacaktır.) Biz açıktır ki işkence yapılmasına, işçilere, köylülere, emekçilere, devrimcilere baskı uygulanmasına karşı çıkar, bunu teşhir eder; bunun kaldırılmasını isteriz. Ama bunu istememizin hemen ardından, böyle bir isteğin tümüyle gerçekleşmesinin tek yolunun devrim olduğunu; işkence ve baskıyı gerçekten ortadan kaldırmanın yolunun işçi sınıfı önderliğinde devrimden geçtiğini ortaya koymaz, bunun propagandasını yapmaz isek, bu isteğimiz, burjuvazinin iktidarı şartlarında işkence ve baskıya son verilebileceğini yaymak demektir; ki bu bütünü ile yanlıştır. Reformcudur!

Faşist uygulamaları ayyuka çıkmış bir cuntadan bunun talep edilmesi; ve bu talebin devrim sorununa bağlı ele alınmaması; reformcu bir çizginin - niyetten bağımsız olarak -; **yığitçe direnmeye hazır olduklarını gösteren devrimcileri nasıl cunta konusunda hayal yayma pozisyonuna düşürdüğüne bir örnektir.**

Bizzat açlık direnişçileri şu somut tespiti yapıyorlar: "Her açlık grevi sonucu cuntta sözcüleri 'işkencelere son vereceğiz, haklarınızı vereceğiz' demelerine rağmen, bugüne dek işkence, dayak, yasaklar devam etmiştir."

Devrimci bir çağrıda bu olgu tespiti ile yetinilemez. Devrimci bir çağrı, bunun faşist cuntanın niteliği gereği böyle olduğunu teşhir etmek zorundadır. Devrimci bir çağrı, eğer işkence ve devrimcilere uygulanan baskıların kaldırılması gerçekten isteniyorsa, çağrının muhataplarını devrim için mücadeleye çağırmak zorundadır. Ama çağrının tavrı bu değildir. O bir olgu tespit ediyor, ve bu olgu üzerine yakınıyor. Yakınacak birşey yoktur. Faşist cuntta ancak düzene fazla zarar vermeyen, onu kökten sarsmayan ufak-tefek tavizler verir. Onun ötesi devrim sorunudur!! Bu devrime hizmet ettiği; mücadele şartlarını düzelttiği; devrimin öznesi olan işçi; köylü; emekçi kitlelerin bilincini yükseltecek biçimde ele alındığı zaman, bu ufak-tefek tavizler için mücadele etmeyelim demek değildir. Mücadelenin nasıl ele alınacağıdır sorun.

Politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi talebine gelince; genel olarak politik tutuklulara değil, ama devrimci tutuklulara "tüm haklarının verilmesi" demek; onların serbest bırakılması demektir. Çünkü onlar halk açısından bir "suç" işlememişlerdir. Kendisi suç olan sömürü düzenine karşı mücadele yürüttükleri için mahkum olmuşlardır. Bu yüzden onların tüm haklarının verilmesi; devrimci tutukluların serbest bırakılması demektir. Biz böyle bir talebin de atılmasına karşı değiliz. Ama bir şartla; o da böyle bir talebin gerçekten gerçekleştirilmesinin yolunun devrim olduğunun propagandanın merkezine konması koşulu ile. Ama çağrı bunu yapmıyor! Cuntanın "suçlu" bulup mahkum ettiği devrimci tutukluların suçlu olmadığı propagandasını; devrimle bu tutukluları kurtarma propagandasını merkeze koyacak yerde, ne idüğü belirsiz "tüm hakların verilmesi" talebi ile, Türkiye'deki faşist iktidar hakkında hayaller yayılmasına hizmet ediyor. Açlık direnişçilerinin çağrısı, devrim propagandasını bırakalım merkeze koymayı; ağızına bile almayan bir çağrıdır.

O cuntaya ve cuntanın bazı uygulamalarına karşı mücadeleyi işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesine tabi kılan bir anlayışı yansıtmamaktadır.

O, cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören bir anlayışın ürünüdür. Reformcudur.

Bu çağrının başında "Dünya ve Türkiye halklarına" dense de, çağrının içeriği, onun esas hedefinin "ilerici kamuoyu, ve demokratlar" tabelası altında iş gören "anti-cuntacı" güçler olduğunu göstermektedir. Çağrıda emperyalizme, sosyal-emperyalizme, gericiliğe karşı tek söz olmaması; çağrıda devrim propagandasının yapılmaması başka türlü açıklanamaz. İşkence ve baskılar konusunda gerçekten "halklara" seslenen bir çağrı, devrim propagandasını merkeze koymak zorundadır. Çağrı bunu yapmıyor.

Çağrı umudunu gerçekte, özellikle batı Avrupa'da Türkiye'deki cuntaya lafta karşı çıkan, demokrat geçinen emperyalist sözcülere; Avrupa parlamentosundaki "sosyalist", "komünist" fraksiyonlara; güya "sol" sosyal-demokratlara, güya insansever kiliselere, Yeşillere, vb. bağlamıştır.

Çağrıya tek kelime eleştiri getirmeyen oportünist-revizyonist cephenin eylemleri ve yaptıkları propaganda bunun açık örneğidir. Çağrının içinde halklar; ilerici kamuoyu; demokratlar; devrimcilere seslenildiği halde; çağrıda devrimi sonuna dek sürdürecektik sınıf olan proletaryanın özel olarak adlandırılmamış olması bir başka sorundur; ve çağrı yazarlarının "umudu" nun gerçek devrimci sınıfta olmadığı bir başka işarettir.

Biz bugün hareketsiz de olsa, ülkemizde dayanılacak gerçek gücün işçi sınıfı, köylülük ve emekçiler; uluslararası planda uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklar olduğunu söylüyoruz! Cuntaya karşı mücadelede, bu güçler yerine kısa erimde daha verimli görülen "demokratik" maskesi takan karşı-devrimcilerle ittifaka yönelmek, umutsuzluğun da bir ifadesidir.

Biz açlık direnişçilerinin eyleminin teslim olmayan, direnen yönünü desteklerken, eylemin reformcu çizgisini mahkum ediyoruz. Açlık direnişçilerini, onlar içinde Marksist-Leninist olmak isteyenleri bu tavırlarını gözden geçirmeye, ideolojik mücadeleye aktif olarak katılmaya çağırıyoruz!

Bugünün esas görevi, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminin zaferi için; halk devriminden durmaksızın sosyalist devrime ilerlemek için mutlak gereklilik olan Marksist-Leninist Bolşevik Partinin yaratılması; inşasıdır.

Biz bütün devrimciler gibi bugün faşizmin zindanlarında yiğitçe direnen devrimcileri de bu esas görev için çalışmaya çağırıyoruz.

KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST CUNTA!

NE CUNTA, NE PARLAMENTO — TEK YOL İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

YAŞASIN DİRENİŞ! TESLİMİYET YOK!

KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRDE OPORTONİZM!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM! BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

2.8.1983

Bolşevik Parti meclisi
**BOLŞEVİK
PARTİZAN**

İşkence, faşist baskı ve cinayetlere gerçekten son verecek olan işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimidir!

6 Temmuz 1983'te İstanbul Sağmalcılar cezaevinde devrimci tutukluların başlattığı "süresiz açlık direnişi" kısa zaman içinde İstanbul'daki diğer askeri cezaevlerinde bulunan devrimci tutukluların bu direnişe katılması ile büyük boyutlara ulaştı. Direniş Diyarbakır, Ankara Mamak, Elazığ, Bartın cezaevlerinde de destekleniyor.

"Açlık direnişi"ne katılan İstanbul'daki tüm askeri cezaevlerinde bulunan 2000'in üstündeki devrimci tutuklu, "Dünya ve Türkiye Halklarına, İlerici Kamuoyuna, Demokratlara, Tüm Devrimcilere" yaptıkları çağrıda direniş nedenlerini, taleplerini açıkladılar, ve direnişin desteklenmesi için çağrıda bulundular.

Açlık direnişi, askeri faşist cuntanın "demokrasiye geçiş demagojisi ile beraber askeri ve sivil cezaevlerinde baskı ve işkencelerini yoğunlaştırması"na karşı bir direniş olarak ortaya çıktı. Direnişin başlamasında; İstanbul'da yeni hücre tipi cezaevlerinin kurulmasına sokulması, İstanbul'daki birçok askeri cezaevinde bulunan öne çıkmış devrimcilerin 4 Temmuz 1983'te Sağmalcılar'da açılan bu yeni tip hücre cezaevine nakli; daha cezaevi girişinde başlayan dayak ve işkence; saçların sıfır numaraya vurulması, sivil elbiselerin alınması, tek tip cezaevi elbisesi giydirilmeye kalkışılması önemli rol oynadı.

Bu uygulamalar devrimci tutuklulara, eğer en baştan direnilmez ise yeni tip cezaevlerinin baskı ve işkencenin çok daha yoğun olarak sürdürüleceği; birçok devrimcinin sessizce yok edileceği yerler olacağını gösterdi.

Daha yeni cezaevine nakledilişin ilk anında olanlar şunu açıkça gösteriyordu: Faşist cunta bütün baskı, cinayet, idam, işkenceler ve ideolojik beyin yıkamasına rağmen, devrimci tutuklular içinde çok küçük bir bölümünü "nadim" ettirebilmiş; kendini cuntaya satıp "pişmanlık" getirenler, devrimci tutuklular içinde küçük bir bölümü oluşturmuştu. Devrimci tutuklular kaldıkları koşullarda dayanışmalarını sürdürüyorlar; birçok eylemde gös terdikleri gibi, beraberce faşist cuntaya karşı direniyorlardı. Cunta kendine göre tespit ettiği; devrimci tutuklular içinde öne çıkanları, diğer devrimcilerden ayırmak; bunları sürekli daha yoğun bir baskı altında, daha sıkı kontrol ve işkence altında tutmak; ve gerektiğinde sessizce yokedebilmek için hücre tipi cezaevi uygulamasını gündeme getirmişti. Amaç cezaevlerinde ve mahkemelerde bir türlü durdurulamayan direnişleri yoketmekti.

Faşizmin kanlı cellatları daha yeni tip cezaevinin girişinde devrimci tutuklulara azgınca saldırdılar. Tek tip elbise, ve saçların sıfır numaraya vurulması, devrimci tutuklulara onların onurunu kırmak, onlara bu cezaevinde "efendinin kim olduğunu ilk anda göstermek" için girişilmiş bir saldırı idi. Cunta kendine göre "elebaş"larını hücrelere tık tığında, onları diğer mahkumlardan tecrit ettiğinde; toplu bir direnişle karşılaşmayacağını umuyordu. Ama cuntanın umduğu gibi gelişmedi işler!

Yeni hücre tipi cezaevine getirilen devrimciler; daha cezaevi girişinde başlayan işkence, aşağılamaya karşı yiğitçe direndiler. Tek tip cezaevi elbisesi giymeyi; faşist cuntaya teslim olmamanın bir ifadesi olarak topluca reddettiler. Ve çok değil, cezaevinin kullanılmasına açılmasından 2 gün sonra açlık direnişine başladılar.

Bu direniş, 7 Temmuz'dan itibaren Metris, Sultanahmet, Kabakoz ve Sağmalcılardaki tüm devrimci tutuklular tarafından desteklenmeye başladı.

Tutuklu yakınları da, faşist cuntanın yoketmek istediği devrimci tutuklularını yalnız bırakmadılar. Her gün topluca İstanbul'daki cezaevlerini dolaşarak, onların yanında olduklarını gösterdiler. Her türlü gösteri yürüyüşünün yasak olduğu ülkemizde devrimci tutuklu yakınlarının İstanbul cezaevlerini topluca ziyareti; topluca bir cezaevinden diğerine gidışı; önemli bir siyasi gösteri niteliğini taşımaktadır.

Aynı şekilde tutuklu ailelerinin topluca İstanbul'dan Ankara'ya seyahatleri; cuntanın merkezi önünde toplanmaları; Gazeteciler Cemiyeti'ni ziyaretleri de doğrudan siyasi gösteri niteliğinde; ve cuntayı zor durumda bırakan; devrimci tutuklulara yalnız olmadıklarını gösteren eylemler olmuştur.

BİZ KOMÜNİSTLER; DEVİRİMCİ TUTUKLULARIN YÜRÜTTÜĞÜ AÇLIK DİRENİŞİNİ; EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE DEVİRİMCİ ONURU KORUMANIN MÜMKÜN OLDUĞUNU; FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN; DEVİRİMCİLERİN FAŞİST CUNTAYA TESLİM OLMADIKLARINI, TESLİM OLANLARIN BİR AVUÇ DÖNEK OLDUĞUNU GÖSTEREN BİR EYLEM OLARAK SELAMLİYORUZ !

BUGÜN 2000'DEN FAZLA DEVİRİMCİ TUTUKLUNUN SÜRDÜRDÜĞÜ YİĞİT MÜCADELENİN, TESLİM OLMAMA YI, DİRENMEYİ BAYRAĞINA YAZAN YÖNÜ FAŞİST CUNTAYA BİR ŞAMARDIR.